

Η Νεομαχία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 4 (55)
28 ΟΚΤΩΒ. 1939. Δ!

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προϊδρυομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΓΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὁστις
καὶ ἐκπρὸσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 2.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὁδὸς)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 4—28 Ὁκτωβρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μελῶν	Μη & μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικοῦ)	Δρ. 160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	> 80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	> 40	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Ἀπρ. Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικής Δολ.	6
	Αἰγύπτου Ἀπρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητος):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἡ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀποδείξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Εὐχή καὶ ἐπιθυμία τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶναι νὰ γίνουν ἀναγνώσται τῆς «Νεολαίας» ὅλοι οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ἀρχηγὸς εἶναι ἡσυχος ὅτι εἰς τὴν «Νεολαίαν» ὁ νέος εὐρίσκει τὴν πλέον ὠφέλιμον καὶ ὑγιᾶ πνευματικὴν τροφήν καὶ ὡς τοιαύτην τὴν συνέστησε καὶ τὴν συνιστᾷ εἰς τοὺς γονεῖς διὰ τὰ τέκνα των, εἰς τὰ σχολεῖα διὰ τοὺς μαθητάς των, εἰς τὰ ἐργαστάσια διὰ τοὺς ἐργαζομένους, εἰς τοὺς ἀγροὺς διὰ τὰ παιδιὰ τῆς ὑπαίθρου.

Ἡ «Νεολαία» καὶ τέρπει καὶ διδάσκει μικροὺς καὶ μεγάλους. Δὲν εἶναι ἐκδοτικὴ ἐπιχείρησις, ἀλλὰ ὄργανον ἰδεολογικὸν καὶ ὡς τοιοῦτον δὲν ἀποβλέπει εἰς ἄλλα κέρδη, εἰ μὴ εἰς τὴν καθοδήγησιν καὶ μόρφωσιν τῆς νέας γενεᾶς, ὅπως τὴν ὁραματίζεται ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἡ Ε.Ο.Ν., ἄξιον συνεχιστὴν τῶν Ἑλληνικῶν παραδόσεων καὶ ἱκανὴν δημιουργὸν τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ὅπως τὸν παρασκευάζει τὸ πνεῦμα τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30 Ἰουνίου 1939)... 10.665.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Δέχεται καταθέσεις πάσης φύσεως εἰς δραχμάς. Ἀγοράζει καὶ πωλεῖ μετοχὰς καὶ ὁμολογίας εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Χρηματιστήριον διὰ λογαριασμὸν τρίτων. Παρέχει δάνεια ἐπὶ ἐνεχέρῳ δημοσίων χρεωγράφων, μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἐταιρειῶν. Δέχεται πρὸς φύλαξιν χρηματογράφα παντὸς εἶδους. Ἐκμισθοὶ χρηματοκιβώτια πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

ΑΙ ΔΥΟ ΕΠΑΛΞΕΙΣ

ΟΙ Έλληνες γονείς και τὰ Ἑλληνόπουλα θὰ διαβάσουν σὲ ἄλλη σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους τὴν ὁμιλία τοῦ Ἀρχηγοῦ ποῦ ἔγινε εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἐνώπιον συγκεντρώσεως τοῦ Συλλόγου Γονέων Ἀθηνῶν.

Καὶ δὲν θὰ τὴν διαβάσουν ἀπλῶς, ἀλλὰ θὰ μελετήσουν μίαν πρὸς μίαν λέξιν ὅλο αὐτὸ τὸ σύμπλεγμα τῶν σοφῶν παρατηρήσεων καὶ παραινέσεων καὶ τῶν σοφωτέρων ὑποθηκῶν, ποῦ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν πείραν, κριτικὴν γνῶσιν τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους.

Ὁ λόγος τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶναι ἓνα ἀληθινὸν Εὐαγγέλιον, ἓνα κήρυγμα τοῦ ὁποίου τὴν ἐξηγούμενην πνοὴν αἰσθάνονται καὶ πρέπει νὰ αἰσθάνονται ὅλοι οἱ Ἕλληνες.

Πολλὰ καὶ διάφορα ἔχουν διασαλπισθῇ εἰς ἄλλους λαοὺς, πολιτισμένους ἢ μὴ, διὰ τὴν οἰκογένειαν.

Ὅσοι ἐπεδίωξαν τὴν διάλυσιν κοινωνιῶν, τὴν συντριβὴν θεσμῶν καὶ τὴν κοινορτοποίησιν προαιωνίων ἀρχῶν, ὅλοι αὐτοὶ εἶδαν πάντοτε εἰς τὴν οἰκογένειαν ἓνα ἐχθρόν. Ἡ οἰκογένεια διδάσκει αὐτομάτως τὴν ἠθικὴν, τὴν τιμὴν, τὸν σεβασμόν, τὴν προσήλωσιν εἰς τὰς ἠθικὰς ἀξίας ποῦ ὑψώνονται ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὕλην, ἐνῶ αὐτοὶ προσηλώνονται εἰς τὴν εὐτελεστέραν ὕλην, παρόμοιοι πρὸς τὸν ἄνθρωπον τῆς Γραφῆς, ποῦ εἰς τὸν ὀρίζοντά του δὲν ἔβλεπεν ἄλλην ἐπιταγὴν, παρὰ αὐτὴν καὶ μόνην: «Εὐφράνθητι ψυχὴ μου».

Ἄν ὅμως ἄλλοι καταρθώθῃ νὰ εὗρουν ἀπήχησιν παρόμοια κηρύγματα, εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔμπορουν νὰ εὗρουν. Καὶ δὲν ἔμπορουν, διότι ἂν εἶναι συγγνωστὸν εἰς λαοὺς βαρβάρους ἢ λαοὺς μὲ βραχεῖαν ζωὴν καὶ περιορισμένην πείραν ν' ἀφήνουν τὸ θράσος τῆς ἀπειρίας τῶν νὰ διακυβεύῃ θεσμοὺς ἱερούς, ἢ φυλετικὴ εὐγένεια ἀπαγορεύει εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν ἐλαχίστην παραμέλησιν τοῦ θεσμοῦ, ποῦ, εἰς χρόνους ἀκμῆς ὅσον καὶ εἰς χαλεποὺς καιροὺς, ἐκαλλιέργησε καὶ συνετήρησε τὰς ἀρετὰς τῶν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ εὐλαθεὶς διατήρησις ἐξηγεῖ τὴν ἀδιάλειπτον ἐπὶ τριάντα πέντε αἰῶνας συνέχειαν τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Τοῦτο ἀσφαλῶς εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ὁ Ἀρχηγός, ὅταν ἐτόνισεν ὅτι «οἱ ἄλλοι ἔμπορουν νὰ κάμουν

ὅ,τι θέλουν, ἡμᾶς μᾶς φθάνει ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ οἰκογένεια ἔχει τὴν ἀξίαν ποῦ ἔχει».

Ἐνα ἀκόμη ζήτημα ποῦ ἔθιξεν ὁ Ἀρχηγός εἰς τὸν μνημειώδη λόγον του εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ποιοῦ τῆς στοργῆς ποῦ πρέπει νὰ τρέφουν οἱ γονεῖς πρὸς τὰ παιδιὰ τῶν. Ὅπως κάθε πρᾶγμα, πρέπει καὶ ἡ στοργὴ τῶν γονέων νὰ ἔχῃ βάσιν τὴν λογικὴν. Νὰ εἶναι θερμὴ ἀγάπη, εἰς ὅρια συγκρατημένα, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ παιδιοῦ, διὰ νὰ γίνῃ αὐριοὺς χρήσιμος ἄνθρωπος εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τὸ σύνολον. Γονεῖς, ποῦ παραβλέπουν τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, γίνονται μὲ τὴν παθολογικὴν στοργὴν ποῦ ἐπιδεικνύουν οἱ ὀλετῆρες τῶν παιδιῶν τῶν καὶ τοῦ συνόλου. Ὁ γονεὺς πρέπει νὰ εἶναι στοργικός, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον λόγον μετρημένος, σώφρων καὶ λογικός. Ὁ γονεὺς εἶναι τεταγμένος φύσει καὶ θέσει φρουρός, προστάτης καὶ ποδηγέτης τοῦ παιδιοῦ. Τὸ παιδί ὅμως θ' ἀντλήσῃ διδάγματα ἀπὸ τὸ πρότυπον, τὸν πατέρα, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ εἶναι τρυφερός, ἀλλὰ καὶ αὐστηρὸς ἐν τῷ μέτρῳ τῆς λογικῆς. Ἐτοῖ τὸ παιδί θὰ ἐμποτισθῇ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς πειθαρχίας καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους καὶ πρὸς ὅλας τὰς ἀρχὰς ποῦ διείπον πάντοτε τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν καὶ τὰς καλῶς θεμελιωμένας κοινωνίας.

Ὁ Ἀρχηγός τὰ ἐξέθεσεν ὅλα αὐτὰ καὶ οἱ λόγοι του ἔχουν τὴν ἐννοίαν αἰωνίων καὶ ἀπροσβλήτων ἀρχῶν. Ἄνευ αὐτῶν δὲν θὰ ὀφίστατο Ἑλληνικὸν ἔθνος. Ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ θρησκεία θὰ εἶναι εἰς αἰῶνας αἰώνων αἱ δύο ἑλληνικαὶ ἐπάλξεις, τὰς ὁποίας οὐδέποτε θὰ ἐκπορθῇ ὁ ἐχθρός. Ἄν τὰς ἐξεπόρθῃ, θὰ ἦτο τὸ τέλος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι γίνεται ἄλλοι, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκκλησίαι, οἰκογένεια καὶ Κράτος εὐρίσκονται εἰς ἀπόλυτον ἁρμονίαν καὶ συνάρτησιν, διότι ὅλη ἡ θεμελιώσις τοῦ κοινωνικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος εἶναι χριστιανικὴ.

Δυστυχῶς ὁ περιορισμένος χρόνος τοῦ περιοδικοῦ δὲν ἐπιτρέπει εὐρυτέραν ἀνάλυσιν τοῦ λόγου τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἐκεῖνοι ὅμως, ποῦ θὰ διαβάσουν τὰ ἀπλά καὶ ἀπέρριττα λόγια του θ' ἀντλήσουν διδάγματα, θὰ ἐμποτισθοῦν ἀπὸ τὰς ὑψηλότερας ἐννοίας τῆς ζωῆς καὶ θὰ ἐξηγήσουν, ἂν δὲν τὸ ἐξήγησαν ἤδη, διατὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ζῇ καὶ θὰ ζῇ αἰωνίως.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Από την συ-
κέντρωσιν των
γονέων και κη-
δεμόνων.

Ἐν πρώτοις εὐχαριστῶ τὸν Σύλλογον Γονέων διὰ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμε νὰ με ἐκλέξῃ ἐπίτιμον Πρόεδρόν του. Ὁφείλω ὅμως νὰ διακρίνω ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον μου διὰ τὸν Σύλλογον Γονέων δὲν τὸ ἔχω ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἐξελέγην Πρόεδρος του· τὸ ἐνδιαφέρον μου διὰ τὸν σύλλογον τοῦτον ἔχει ἀρχίσῃ ἀπὸ μακροῦ χρόνου, ἀπὸ δύο περίπου ἔτων, ὅποτε ἔμαθα τὴν ὑπαρξίν του, χάρις εἰς τὴν Καν Φράγκου καὶ ἐξήτασα μετὰ προσοχῆς τὰ κατ' αὐτόν. Εἶδα τότε ὅτι ἐπρόκειτο διὰ σύλλογον θαυμάσιον, ὁ ὁποῖος καλῶς οργανούμενος καὶ ἀναπτυσσόμενος θὰ ἐγίνετο σπουδαῖος βοηθὸς εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς χώρας, μάλιστα δὲ εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας, διὰ τὴν φροντίδα περὶ τὰ νέα παιδιά. (Ζωηρόταται ἐκδηλώσεις καὶ χειροκροτήματα).

Τώρα ἐδῶ ὁμιλῶ πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοὺς καθ' ἑαυτούς. Οἱ ἄλλοι παρευρισκόμενοι ἐδῶ, ἐφ' ὅσον εἶναι γονεῖς, καίτοι δὲν ἀνήκουν εἰς τὸν Σύλλογον Γονέων, θὰ ἀκούσουν, πιστεύω, εὐχαρίστως τοὺς λόγους μου, ὅσοι δὲ δὲν εἶναι γονεῖς θὰ ἐνδιαφέρονται βεβαίως ἐπίσης διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν παιδιῶν. Ὅταν λέγωμεν «Γονεῖς» ἐννοοῦμεν τὰς φροντίδας, τὰς μερίμνας διὰ τὸ παιδί. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος λόγος ν' ἀπασχοληθῶμεν διὰ τοὺς γονεῖς, ὡς πρόσωπα κοινωνικά, παρὰ δι' ὅτι ἀφορᾷ τὴν σχέσιν πρὸς τὸ παιδί καὶ τὸ μέλλον του. Οἱ γονεῖς μαζὶ με τὰ παιδιά ἀποτελοῦν τὴν οἰκογένειαν.

Ἡμεῖς ἐδῶ, εἰς τὴν Ἑλλάδα, δὲν θὰ ἐξετάσωμεν ἐὰν ἡ οἰκογένεια εἶναι θεσμὸς ἀπολύτως ἀναγκαῖος διὰ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν, διότι ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας μᾶς ἀρκεῖ ὅτι εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖος δι' ἡμᾶς καὶ αὐτὸ δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ κανεὶς. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ τί συμβαίνει εἰς τὰ ἄλλα Ἔθνη καὶ ἂν ἐκεῖ σκέπτονται κατ' ἄλλον τρόπον καὶ ἄλλα φρονοῦν αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ Ἑλλάς· καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἡ οἰκογένεια εἶναι θεσμός, ὁ ὁποῖος εἶναι βαθύτατα συνυφασμένος μετὰ τὴν ὑπαρξίν τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, φυσιολογικῶς δὲ μαζὶ τῆς συνδεδεμένης. Ὁ λόγος δὲ τοῦ φαινομένου τούτου εἶναι πρῶτον ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἐθνότης ἔχει ὑποστῇ πολλὰς καταστροφάς, πολλὰς ὑποδουλώσεις. Πολλὰς φορές καὶ διὰ μακροὺς αἰῶνας ἡ ἑλληνικὴ ἐθνότης δὲν ἀπέτελεσε κράτος καὶ ἐπομένως ὅλη ἡ παράδοσις, ὅλος ὁ πολιτισμὸς τῆς φυλῆς εἶχε συγκεντρωθῇ συνεπτυγμένος μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν. Ἐνεκὰ τούτου βλέπετε ὅλοι καὶ

ἰδιαίτερος ὅσοι καταγίνεσθε μετὰ τὰς λαϊκὰς παραδόσεις, μετὰ τὰ παραμύθια, μετὰ τὰ δημοτικὰ τραγούδια τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἴδῃτε ὅτι τὴν πρωτεύουσάν θέσιν εἰς ὅλα κατέχει ἡ οἰκογένεια.

Καὶ δεῦτερον εἶναι τοῦτο: Λόγος θρησκευτικὸς. Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμεθα κατὰ μεγίστην πλειοψηφίαν ὀρθόδοξοι. Μεταξὺ τῶν ἑκατομμυρίων, εἰς τὰ ὅποια ὑπολογίζεται ὅτι ἀνέρχονται οἱ Ἕλληνες τοῦ Βασιλείου, μόλις διακόσσια, τὸ πολὺ διακόσσια πενήντα χιλιάδες εἶναι ἀλλόδοξοι, μὴ ὀρθόδοξοι. Ὅλοι λοιπὸν οἱ Ἕλληνες εἶναι ὀρθόδοξοι. Ἐπομένως ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν πῶς ἴσταται ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία πρὸς τὴν Οἰκογένειαν. Ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ τὴν οἰκογένειαν θεσμὸν ἱερὸν, διότι ἡ οἰκογένεια βασιζέται ἐπὶ τοῦ γάμου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ μυστήριον, ὅπως ὁ σύνδεσμος τῶν παιδιῶν μετὰ τὴν ἐκκλησίαν γίνεται διὰ τοῦ βαπτίσματος, τὸ ὁποῖον ἐπίσης εἶναι μυστήριον. Ἐπομένως ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησία βασιζέται τὸν θεσμὸν τῆς οἰκογενείας ἐπὶ δύο μυστηρίων. Ἡ χριστιανικὴ ἑλληνικὴ οἰκογένεια ἀσπάζεται βεβαίως καὶ τὰ ἄλλα μυστήρια τῆς Θρησκείας μας, ἀλλὰ ἡ οἰκογένεια βασιζέται εἰδικῶς ἐπὶ τῶν δύο μυστηρίων, τοῦ γάμου καὶ τοῦ βαπτίσματος.

Εἰναι ἐπομένως θεσμὸς θεῖος καὶ ὅσοι ἀπὸ σῆς ἀσχολεῖσθε μετὰ τὴν Γραφὴν θὰ ἐδιαθάσῃτε τὰς θαυμασίας σελίδας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου διὰ τὸν θεσμὸν τοῦ γάμου, τὸν σύνδεσμον ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, τὴν ἀγάπην, τὴν ὑμῶν καὶ τὴν ὑπακοὴν καὶ τὸν σεβασμὸν μετὰ τῶν συζύγων καὶ τὴν φροντίδα διὰ τὰ παιδιά. Ἀρα καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἀναπτύξεως φυσιολογικῆς καὶ ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως εἶναι ἀπαραίτητος συνδεδεμένη ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία μετὰ τὴν οἰκογένειαν. Ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖ τὸ κύτταρον τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Καὶ ὅπως εἰς τοὺς ὀργανισμοὺς τοὺς ζῶντας ἡ ὑγεία τοῦ συνόλου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὑγείαν τῶν κυττάρων, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἡ ὑγεία καὶ ἡ εὐδαιμονία τῆς κοινωνίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς οἰκογενείας. Καὶ ἀντιθέτως, ὅπως εἰς ἕνα ὀργανισμὸν ζῶντα, ἂν δὲν πηγαίῃ καλὰ, θὰ ἐπιδράσῃ ἡ κακὴ τοῦ αὐτοῦ κατάστασις καὶ ἐπὶ τῶν κυττάρων βαθμιαίως, ἔτσι καὶ ἡ κακὴ κατάστασις τῆς κοινωνίας θὰ ἐπιδράσῃ βαθμιαίως καὶ ἐπὶ τῆς οἰκογενείας. Αὐτὰ τὰ ἐννοεῖτε πολὺ καλὰ ὅλοι σας καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς τὰ εἰπω μετὰ παραδείγματος, διότι ἐξήσαστε ὅλοι εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ γνωρίζετε πόσῃ, ἔνεκα τῆς καταπτώσεως τῆς γενικῆς τοῦ ἔθνους, ποὺ ἐπεράσαμεν, κατὰπτωσιν ὑπέστη καὶ ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ οἰκογένεια ἤρχισε νὰ ἀντιβῇ, καὶ ὁ Σύλλογος Γονέων ἀποτελεῖ τὴν πλέον τρανὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀνανήψεως ταύτης, βλέπετε πῶς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἀναπτύσσεται καὶ ἀναβιοῖ ἐν τῷ συνόλῳ του.

Ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ τὰ παιδιά. Καὶ ἐρχεται ἀμέσως ἕνα ζήτημα σπουδαῖοτατον: Ποία πρέπει νὰ εἶναι ἡ σχέσις τῶν γονέων πρὸς τὰ παιδιά· οἱ γονεῖς ἔχουν ἀπόλυτον δικαίωμα νὰ κάμουν τὰ παιδιά τῶν ὅτι θέλουν; Ναι ἢ ὄχι;

Αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι σπουδαῖοτατον, τὸ ὁποῖον ὁ Σύλλογος Γονέων πρέπει νὰ τὸ ἔχῃ θέσει ὡς βάσιν διὰ τὴν δράσιν του.

Βεβαίως ἐδῶ ἔχομεν νὰ κάμωμεν μετὰ μίαν κατηγορίαν γονέων, ἡ ὁποία εἶναι ἔξω καὶ μακρὰν τῶν κατηγοριῶν ποὺ θὰ σᾶς ἀναφέρω τώρα. Αὐτὰ ποὺ θὰ ἀναφέρω τώρα ἀνήκουν εἰς κατηγορίας γονέων ἀνωμάλους, ἀλλὰ πρέπει καὶ σεῖς νὰ τὰ ἀκούσῃτε διὰ νὰ ἴδῃτε καὶ ἀντιληφθῇτε τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ ποὺ γίνεται.

Εἶναι μία κατηγορία γονέων ἡ ὁποία λατρεύει τὰ παιδιά τῆς μέχρι σημείου μανίας. ἡ ὁποία σχεδὸν θεοποιεῖ τὰ παιδιά τῆς. Δι' αὐτοὺς τοὺς γονεῖς τὰ παιδιά τῶν εἶναι ἀλάθητα, ἔχουν πάντοτε δίκαιον. Προέπει νὰ προχωρήσουν ὅπως ὅπως εἰς τὴν κοινωνίαν τὰ παιδιά τῶν, διότι αὐτὰ εἶναι τὰ πλέον ἀξία καὶ τὰ μόνον ἀξία παιδιά. Ἄν εἶναι ἀρσενικά, αὐτὰ πρέπει νὰ γίνουν οἱ μεγαλύτεροι ἀξιωματοῦχοι τοῦ κράτους καὶ τῆς κοινωνίας, ἂν εἶναι κορίτσια, αὐτὰ πρέπει νὰ φθάσουν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κοι-

κωνίας. Αὐτά πρέπει νά γίνουν τό πᾶν, διότι αὐτά εἶναι τὰ ἀξιώτερα. Ἄν δέ θελήσῃ ὁ παπᾶς τῆς ἐνορίας νά ἐπέμβῃ διὰ νά τοὺς εἴπῃ ὅτι τὰ παιδιά των ἔκαμαν μίαν ἀταξίαν, ὁ παπᾶς εἶναι καταδικαστέος. Ἄν θελήσῃ ὁ δασκάλος νά τιμωρήσῃ τὸ παιδί των θά ἀκούσῃ, τι δὲν φαντάζεσθε. Πῶς ἐτόλμησε νά τιμωρήσῃ τὸ παιδί των, ποῦ εἶναι τὸ καλύτερο παῖδι; Ἄν δέ τὸ ἀφήσῃ μεταξιστατόν τὸ παιδί των, δὲν περιγράφεται τὸ τί θά κάμουν. Θαυμάζει κανεὶς πῶς βρίσκουν ἕνα σωρὸ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τοῦ παιδιοῦ καὶ κατὰ τοῦ διδασκάλου. Ἄλλοτε προσέφευγαν εἰς τοὺς βουλευτάς, οἱ ὁποῖοι ἐπενέβαιναν διὰ νά ἀναγκάσουν τὸν διδασκάλον νά προσιδᾷ τὸ παιδί των. Ἄλλως ἠπειλούν τὸν βουλευτὴν ὅτι δὲν θά τὸν ἐψήφισαν ποτὲ πλέον. Σὰς ἀναφέρω τί συνέβη εἰς ἐμὲ προσωπικῶς εἰς τὸν τόπον μου ἐπικειμένων τῶν ἐκλογῶν τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1928 κατὰ τὰς ὁποίας καὶ ἔπεσα. Ἄμα ἐπῆγα ἐκεῖ μὲ ἐπεσκέφθη ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς γονέων, οἱ ὁποῖοι μοῦ κατήγγειλαν τὸν σὺλλογον τῶν Καθηγητῶν διότι ἀφήκε τὰ παιδιά των μετεξεταστέα. Εἶδα τὸν Γυμνασιάρχην, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπεν: Αὐτὰ τὰ παιδιά εἶναι ἀμελέστατα. Καὶ τότε ἐγὼ ἐκάλεσα τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς συνέβουλεύσα νά ἀναγκάσουν τὰ παιδιά των νά ἐργάζωνται, νά διαδίδουν καὶ νά μελετοῦν. Τοὺς τὰ εἶπα αὐτά, τοὺς εἶπα ὅτι αὐτὸ εἶναι διὰ τὸ καλὸν τῶν παιδιῶν καὶ διὰ τὸ συμφέρον καὶ τῶν παιδιῶν καὶ τὸ ἰδικόν των. Μ' ὅλα ταῦτα δυσαρρεστήθησαν, μὲ κατεψήφισαν ὅλοι καὶ ἔπεσα καὶ ἀπὸ βουλευτῆς.

Ἄμα μεγαλώσουν αὐτὰ τὰ παιδιά τί θά γίνουν; Ἄμα μεγαλώσουν πρέπει ὅλα νά εἰσέλθουν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὰ κορίτσια πρέπει νά εἰσέλθουν εἰς τὴν κοινωνίαν. Πρέπει ὅλος ὁ κόσμος νά τὰ θαυμάζῃ! Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ποῦ θά τὸν ἀκούσουν νά πῇ ὅτι ἡ θυγατέρα των δὲν εἶναι ὡμορφὴ, δὲν χορεύει καλά, δὲν στέκει καλά. Καμμιὰ συγκατάβασις! Πρέπει νά βγοῦν καὶ νά γίνουν σπουδαῖοι ἄνθρωποι!

Ἄμα κληθῇ ἡ κλάσις των εἰς τὸν στρατόν, τοὺς ἀκούετε νά λέγουν: Τὸ παιδί μου θά πάῃ στρατιώτης; Στρατιώτης θά πάῃ ὁ πτωχός. Θά πρέπει νά ὑπάγουν ὅλοι οἱ ὅλλοι καὶ ὄχι τὰ ἰδικὰ των παιδιά. Αὐτὰ τὰ παιδιά συνήθως, καὶ ὡς εἶναι φυσικόν, καταστρέφονται. Καὶ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία περὶ αὐτοῦ. Τὰ ἀρσενικά γίνονται ἀρριβίστα καὶ τὰ κορίτσια τυχοδιώκτρια πανδρεῖας. Καὶ αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα εἶναι βαρύντατα διὰ τὰ παιδιά. Ἄν ὅμως καμμιάν φοράν «κατὰ στραβὸν» ἐπιτύχουν, ἀσφαλῶς λησμονοῦν τοὺς γονεῖς των καὶ τοὺς ἀγνοοῦν. Καὶ ἔτσι οἱ γονεῖς αὐτοὶ ἀποτυγχάνουν καὶ εἰς τὴν βάσιν ποῦ θέτουν ὅτι θά τοὺς γηροκομήσουν μίαν ἡμέραν τὰ παιδιά των αὐτὰ τὰ ἐξαιρετικά. Καὶ αὐτὸ εἶναι μίᾳ δικαίᾳ τιμωρῶν — ἡμποροῦμεν νά εἰπώμεν — διὰ τοὺς γονεῖς τοὺς οὕτω σκεπτομένους.

Μία ἄλλη κατηγορία τῶν γονέων εἶναι ἡ κατηγορία τῶν γονέων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ὅτι ἔχουν λάβει μόρφωσιν ἀπὸ ἐφημερίδας, ἀπὸ περιοδικὰ, ἀπὸ χίλια δύο ἀναγνώσματα καὶ νομίζουν ὅτι ἔχουν εἰς τὸ κεφάλι των ἐκπαιδευτικὰ συστήματα διὰ τὰ παιδιά των. Τοὺς ἀκούετε νά σὰς λέγουν ὅτι τοὺς τὰ ἐξηγοῦν ὅλα, μὰ δὲν ἀφήνουν τίποτε χωρὶς νά τοὺς τὸ ἐξηγήσουν. Ἐννοεῖτε περὶ τίνος πρόκειται. Πρόκειται περὶ τοῦ σεξουαλισμοῦ. Βεβαίως αὐτὸ εἶναι μίᾳ φυσικῇ ροπῇ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται εἰς μίαν ὀρισμένην ἡλικίαν, εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νά καταβάλλεται μεγίστη προσοχὴ ὑπὸ τῶν γονέων καὶ ἡ ὁποία πολλάκις εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ διὰ τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ὕγιαν των.

Αἱ λοιπὸν, αὐτοὶ οἱ γονεῖς, αὐτὰ τὰ πράγματα ἀπὸ πρὶν τοὺς τὰ μαθαίνουν ὅλα εἰς τὰ παιδιά των ἐκ τῶν προτέρων! Τίποτε δὲν τοὺς ἀφήνουν, τοὺς ἀκούτε νά σὰς λέγουν. Τώρα ἐννοεῖτε τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀλλὰ καὶ δὲν σταματοῦν ἐκεῖ, πηγαίνουν καὶ πέρα πέρα. Ἀκούεις τὸν γονεῖα ὁ ὁποῖος... διαβάσει ἐφημερίδας καὶ νομίζει ὅτι τὰ κατέ-

χει ὅλα νά λέγῃ εἰς τὸ παιδί του: Ὁ Θεός; εἶναι ἀνθρωπία! Εἶναι κατασκευάσμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμαν οἱ τύραννοι διὰ νά καταπιέζουν τοὺς λαούς, διὰ νά τοὺς κάμνουν νά λησμονοῦν ὅτι πρέπει νά ἀγωνίζονται εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τὸν ἐπίγειον, ἀφοῦ θά ἔχουν τὴν ἀνταποδίδῃ των εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν. Καὶ ἐπομένως εἰς τὸν ἐπίγειον κόσμον πρέπει νά συγκεντρώνεται κάθε προσοχή. Ἐμεῖς οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι, τοὺς ἀκούετε νά λέγουν, πρέπει νά τὰ σταματήσωμεν αὐτά. Δὲν σταματοῦν δὲ ἐκεῖ, ἀλλὰ ἀναπτύσσουν τὸ παιδί των ἐπὶ τῇ θάσει τῆς ἀθείας, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀθρησκείας. Καταλαβαίνετε τώρα ποῖον εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα: Γίνονται οἱ μεγαλύτεροι κακοῦργοι — καὶ δὲν ἐννοῶ τοὺς κακοῦργους τοὺς ὁποίους ἐγκλείομεν εἰς τὰς φυλακὰς καὶ τοὺς ὁποίους τιμωροῦν τὰ δικαστήρια, ἐννοῶ τοὺς κακοῦργους τῆς κοινωνίας, τοὺς ὁποίους δὲν ἡμπορεῖ νά συλλάβῃ ὁ νόμος δυστυχῶς, διότι εἶναι πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἡμπορεῖ νά προβλέψῃ ὁ Ποινικὸς Νόμος καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀπόδειξις δὲν εἶναι εὐκόλος. Αὐτοὶ εἶναι οἱ χειρότεροι κακοῦργοι, οἱ ὁποῖοι ἀπατοῦν τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖοι, ἀγῶνα καὶ κορίτσια, θάξουν ἠθικὴ φωτιά εἰς τὰ σπίτια τοῦ κόσμου. Ὑπεύθυνοι γιὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ κακία τῶν γονέων.

Εἶναι καὶ ἄλλη κατηγορία γονέων, εἶναι ἡ κατηγορία ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν δίδουν πεντάρα, ὅπως λέγομεν, διὰ τὰ παιδιά των. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἐμπιστεύονται τὰ παιδιά των εἰς μίαν ταντά καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα τὰ παιδιά των θά γίνουν, τι θά γίνουν μόνον των. Καὶ νά σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν: Ἀπὸ τὰς τρεῖς αὐτὰς κατηγορίας ἐγὼ προτιμῶ αὐτὴν τὴν τελευταίαν, διότι δι' αὐτὸ τὸ παιδί, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν φροντίζει κανεὶς γονεὺς, φροντίζει ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ ἔχει βάλει τὴν συνειδήσιν του, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ τὸ παιδί καλύτερα ἀπὸ ὅ, τι θά τὸ ὁδήγουν οἱ τέτοιοι γονεῖς. Αὐτὰ τὰ παιδιά ὁδηγοῦμενα ἀπὸ τὴν συνειδήσιν των βγαίνουν καλύτερα ἀπὸ τὰ προηγούμενα. Ἀλλὰ αὐτὸ βέβαιον δὲν ἡμπορεῖ νά θεωρηθῇ καὶ νά χρησιμεύσῃ ὡς βάσις. Σταματῶ ἔως ἐδῶ τὰ παραδείγματα ἀνωμάλων κατηγοριῶν γονέων, τὰ ὁποῖα ἀνέφερα διὰ νά σὰς δείξω πόσον ἐσφαλμένως παίρνουν οἱ γονεῖς τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν.

Τὸ βασικόν λάθος τῶν γονέων εἶναι ποῦ νομίζουν ὅτι τὰ παιδιά των ἄλλον προορισμὸν δὲν ἔχουν παρὰ τοὺς γονεῖς των. Ὁ σκοπὸς των εἶναι πῶς νά εὐτυχίσουν οἱ γονεῖς, ἀπὸ τὰ παιδιά των, πῶς τὰ παιδιά των νά γηροκομήσουν τοὺς γονεῖς, πῶς νά ἀποτελέσουν τὸ καμὰρι των, πῶς νά τιμήσουν τὸ δῖομά των. Αὐτὸ εἶναι ἕνας ἐγωϊσμός, τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ γονεῖς τὸν ἔχομεν μοιραίως ποῖος πολὺ ποῖος λίγο μέσα μας.

Πρέπει ὅμως νά ἐννοήσωμεν ὅτι ὁ προορισμὸς τῶν γονέων εἶναι πῶς θά γίνῃ τὸ παιδί εὐτυχές καὶ ὄχι πῶς θά εὐτυχίσουν αὐτοὶ διὰ τοῦ παιδιοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον λάθος τῶν γονέων. Τὸ ἄλλο εἶναι ἕνα γενικὸν σφάλμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ἡ κοινωνία. Οἱ γονεῖς νά λέγουν: Εἰμεθα ἀπολύτως κύριοι τῶν παιδιῶν μας. Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νά ἀναμιχθῇ. Αὐτὸ εἶναι ἐπίσης βασικὸν σφάλμα, διότι ἡ ἀπλουστερά λογικὴ ἀρκεῖ διὰ νά δείξῃ ὅτι, ἂν ὑπάρχουν οἱ γονεῖς αὐτοὶ, αὐτὸ τὸ ὀφείλουν εἰς τὴν κοινωνίαν. Ὑποθέσατε ὅτι καταλύεται ἡ κοινωνία. Εἶναι δυνατόν πλέον νά ζήσουν αὐτοὶ οἱ ἱδιοὶ τότε; Εἶναι δυνατόν νά σωθῇ ἡ τιμὴ των, ἡ περιουσία των; Ἐπομένως ὀφείλουν τὴν ὑπαρξίν των οἱ ἱδιοὶ γονεῖς εἰς τὴν κοινωνικὴν περιβάλλον, εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὸ ἔθνος ὅπως λέγομεν τὴν κοινωνίαν, διότι τὸ ἔθνος διὰ τὴν ἑλλάδα εἶναι ἕν καὶ τὸ αὐτό.

Ἐπομένως πῶς εἶναι δυνατόν νά σκεπτόνται ὅτι εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν δὲν εἶναι δυνατόν νά λάβουν μέρος ἄλλοι; Αὐτὸ εἶναι σφάλμα τεράστιον, διότι ἔτσι θά ἐπήρχετο μίᾳ ἀναρχία πλήρης, τῆς ὁποίας τὸ ἀποτέλεσμα θά εἶναι ἡ λύσις τῶν κοινωνικῶν δεσμῶν, ὁπότε καταλύεται καὶ ἡ οἰκογένεια καὶ τὰ πάντα.

Σελίδα 1

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Δέν ήδυνάτο νά υπάρξη σκοπιμώτερα εορτή κατά τήν ἐναρξίν τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἀπό τήν καθιερωθεῖσαν κατ' ἔτος εἰς ἅπαντα τὰ σχολεῖα «εορτή τῆς Σημαίας». Ἡ μαθητιώσα νεότης τῆς Ἑλλάδος θεμελιώνει ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἔτους ἐπὶ τῶν ισχυροτέρων βάσεων — τῶν ἐθνικῶν — μέ τὸν ἐφορτασμένον τοῦ ἱερωτέρου συμβόλου τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος — τῆς Σημαίας.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Ἡ εὐαρέσκεια τὴν ὁποῖαν ἐξέφρασαν οἱ Ὑπουργοὶ τῆς Γεωργίας πρὸς τοὺς 30 φαλαγγίτας τοῦ στρατοπέδου «Ἰωάννης Μεταξᾶς» διὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς ἐκρηγείσης πυρκαϊᾶς εἰς τὸ δάσος παρὰ τὸν Ἅγιον Πέτρον ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἑλληνικὴ νεότης ὑπὸ τὴν Ἑθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας ἀποβαίνει δῖ, τι ἠθέλησε νὰ τὴν καταστήσῃ οἱ Ἀρχηγός. Δηλαδή δύναμις δημιουργικῆς συντηρήσεως μέ γόνιμον αὐτενέργειαν καὶ πρωτοβουλίαν, ἡ ὁποία, δταν χρειάζεται, ἐκτελεῖται ὀχι μόνον μέ θέρμην καὶ ἐνθουσιασμόν ἀλλὰ καὶ μέ γενναϊότητα μέχρις αὐτοθυσίας. Εἰς τὴν εὐαρέσκειαν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἡ Ὀργάνωσις μετὰ χαρᾶς καὶ ὑπερφηφάνειας ἀπευθύνει καὶ τὰ ἰδικὰ τῆς συχαρητήρια.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

Εἶναι πραγματικὰ συγκινητικόν τὸ γεγονός ὅτι οἱ Δῆμοι, Κοινότητες, Δημόσιοι ὀργανισμοὶ καθὼς καὶ ἰδιῶται, καθ' ἑλὴν τὴν Ἑλλάδα, παραδίδουν γήπεδα καὶ κτήματα εἰς τοὺς νέους τῆς Ε. Ο. Ν. πρὸς καλλιέργειαν. Δέν ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρξη ἀμφιβολία ὅτι τὰ τμήματα τῆς Ὀργανώσεως καὶ οἱ φαλαγγίται θὰ αἰσθανθοῦν βαθύτατα τὴν τιμὴν αὐτῆς τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κοινοῦ καὶ θὰ φιλοτιμηθοῦν ἀμιλλώμενα, διὰ νὰ παρουσιάσουν τὴν καλλιτέραν καὶ ἀποδοτικώτεραν ἐργασίαν κατὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν παραδιδόμενων εἰς αὐτὰ ἐκτάσεων γῆς. Τοιοῦτοτρόπως θὰ ἐκπληρώσουν κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ, σύμφωνα μέ τὴν ὁποῖαν ὀφείλουν νὰ διαθῶσιν ὅλας τὰς δυνάμεις τῶν εἰς τὸν προέχοντα τὴν στιγμὴν ταύτην ἐθνικὸν ἀγῶνα. Τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν γεωργικὴν ἐπάρκειαν τῆς Πατρίδος.

ΤΟ ΣΥΜΦΩΝΟΝ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

Ἡ κοινὴ γνώμη ὄλων τῶν οὐδετέρων Χωρῶν, καὶ ἰδιαίτερώς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, ὑπεδέχθη μέ εὐλικρινὴ εὐχαρίστησιν τὴν τριμερῆ ἀγγλογαλλοτουρκικὴν συμφωνίαν ἀμοιβαίας βοηθείας, τὴν ὑπογραφεῖσαν εἰς τὴν Ἀγκυραν τὴν περασμένην ἐβδομάδα. Ἡ συμφωνία αὕτη, μολοντί προνοεῖ περὶ αὐτομάτου συμπτέρξεως τῶν τριῶν συμβληθεισῶν Δυνάμεων, εἰς ἣν περιπτώσιν ἡ Τουρκία θὰ ἐγίνετο ἀντικείμενον ἐπιθέσεως ἐκ μέρους εὐρωπαϊκῆς Δυνάμεως ἢ αἱ δύο ἄλλαι Δυνάμεις θὰ ἐνεπλέκοντο εἰς πόλεμον εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μεσογείου, ἢ διότι θὰ ἐπροκαλεῖτο περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῶν ὅρων τῆς ἐγγυήσεως τῆς παρασχεθείσης εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ρουμανίαν διὰ τῆς ἀγγλικῆς καὶ γαλλικῆς δηλώσεως τῆς 13 Ἀπριλίου 1939, ἐκρίθη ὁρθῶς ὡς ὄργανον εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας διὰ τὴν Βαλκανικὴν καὶ διὰ τὴν μεσογειακὴν περιοχὴν. Πρῶτον διότι δέν περιέχει καμμίαν ἐπιθετικὴν αἰχμὴν ἐναντίον οὐδενὸς Κράτους κατ' ἐξέτερον διότι προσδιορίζει σαφῶς τὸν προσανατολισμόν τῆς Τουρκίας, τῆς ὁποίας εἶναι τόσοον σημαντικὴ ἡ θέσις εἰς τὴν νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην καὶ τόσοον ἀξιοσημεῖωτος ἡ ἐπιρροὴ ἐπὶ τῆς ἐγγυτέρας Ἀσίας.

Ὡς χαρακτηρηστικόν πρέπει νὰ σημειωθῇ τὸ γεγονός ὅτι καὶ ὁ Τύπος τῆς Μόσχας, παρὰ τὴν ἐπιφυλακτικότητά τῶν σχολίων του, καὶ μολοντί ὑπογραμμίζει τὴν δέσμευσιν ἣν συνεπάγεται διὰ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἀγκύρας τὸ σύμφωνον, οὐδόλως φαίνεται ἀνησυχῶν δι' αὐτό, ἀλλὰ τοῦναντίον τονίζει «ὅτι ἡ σοβιετικὴ Ρωσσία δέν ἔχει λόγον νὰ φοβῆται δι' ὅ,τι συνέβη».

Τέλος μία περικοπὴ ἀρθρου οὐγγρικῆς ἐφημερίδος ὑποδηλοῖ ὅτι δέν προβλέπεται περίπτωσις μεταφορᾶς τῆς συμπτέρξεως εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ ἐπομένως οὔτε περίπτωσις ἐφαρμογῆς τοῦ ἀγγλογαλλοτουρκικοῦ συμφώνου. Καὶ ἡ δήλωσις αὕτη ἀποκτᾷ σημασίαν, δεδομένου ὅτι ἡ Βουδαπέστη ἐπηρεάζεται ἀμεσώτατα εἰς τὰς γνώμας τῆς ἀπὸ τὴν Ρώμην.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, τῆς ὁποίας οἱ ἀδιάσπαστοι δεσμοὶ φιλίας καὶ συμμαχίας μας μετὰ τῆς Τουρκίας παραμένουν ἀναλλοίωτως ισχυροὶ καὶ ἡ ὁποία οὐδεμίαν παρέλειψεν εὐκαιρίαν διὰ νὰ διαδηλώσῃ ἔργῳ τὴν προσήλωσιν τῆς εἰς τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς νὰ ὑπερασμῇ δι' ὄλων τῆς τῶν δυνάμεων τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς, ἡ συμφωνία τῆς Ἀγκύρας ἐχαιρετίσθη εὐλικρινῶς ὡς εἰς ἐπὶ πλέον πολύτιμος συντελεστής σταθερότητος καὶ ἀσφαλείας εἰς τὴν Βαλκανικὴν καὶ εἰς τὴν Μεσόγειον.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸ ὁρθόδοξον πλήρωμα ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως τῶν μαθητικῶν συστίων, τῆς ὁποίας κάθε γραμμὴ ἀποπνέει ἀγάπην καὶ ἡ ὁποία δέν ἀμφισβάλουμεν ὅτι θὰ εὐρὴ προθυμοτάτην ἀπήχησιν εἰς ὅλα τὰ στρώματα τῆς ἑλληνικῆς Κοινωνίας καὶ ἰδιαίτερώς μετὰ ἐκείνων ποὺ ἠνυώθησαν ἀπὸ τὴν τύχην τόσοον, ὥστε ἀνέτως νὰ ἡμποροῦν νὰ προσφέρουν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῶν τὴν χάραν τοῦ νὰ δίδουν ἀπὸ τὸ περίσσευμά των εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας, ἐπιβάλλεται ἰδιαίτερώς νὰ ὑπογραμμισθῇ ἡ ἐξῆς περικοπὴ: «Ὅπως δέν σώμα δέν ἡμπορεῖ νὰ εὐρωσθῇ, δταν πάσχη ἐν μέλος, οὕτω καὶ ἡ Κοινωνία δέν ἡμπορεῖ νὰ ὀγιαίνει, δταν πλείστα μέλη τῆς εἶναι καχεκτικά, συνεπεία τοῦ ὑποσιτισμοῦ». Μὲ τὴν περικοπὴν αὕτην τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ὁ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν θέτει τὸ ζήτημα τῆς ἀλληλεγγύης ἐκεῖ ὅπου πάντοτε ὀφείλει νὰ τίθεται εἰς κάθε ἀληθῶς χριστιανικὴν Κοινωνίαν. Ἐπὶ τῆς βάσεως δηλαδὴ τῆς ὀνίους αὐτοσυντηρήσεως. Εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ἐποχὴν ποὺ εἶναι διψασμένη ἀπὸ δικαιοσύνην ὅσον καμμία ἄλλη, μία Κοινωνία ποὺ ἔχει μέσα τῆς τὴν δύναμιν καὶ τὴν θέλησιν νὰ διατηρήσῃ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐταξίαν τῆς, δέν ἐπιτρέπεται νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ πολιτεύεται ἄλλως παρὰ ὡς ἡ πρώτη Ἐκκλησία τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅπου ἐτοῦ πλήθους τῶν πιστῶν ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ τὸν μῖα καὶ κανὲν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων του δέν ἐνόμιζεν ὡς ἴδιον, ἀλλ' ἦσαν εἰς αὐτοὺς ὅλα κοινά. Διότι μόνον οὕτω αἰσθανομένη καὶ πολιτευομένη ἡμπορεῖ νὰ ἐξῇ τὴν συνείδησιν τῆς ἡμερον καὶ νὰ εἶναι βεβαία καὶ ἀσφαλὴς διὰ τὴν αὐρίον.

Σελίδα 2

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Ὁ Ἀρχηγός εἰς τὰς πρὸς τὰς βαθμοφόρους ὁμιλίας του περὶ τῶν ὁποίων ἐγράψαμεν εἰς προγενέστερα τεύχη, ἐξῆρεν ἰδιαίτερώς τὴν συντελουμένην εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. ἐργασίαν τῶν τμημάτων Θηλέων καὶ ἰδιαίτερώς τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐργαζομένης κινήσεως τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως εἰς Θηλέων Πρωτευούσης, ὀφειλομένης βεβαίως εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν ἀξίαν πάσης τιμῆς ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἰδέαν τῆς Ὀργανώσεως τῆς Διοικητρίας αὐτῆς.

Ἡ πρωτοβουλία αὕτη ἀπορρέει ἀπὸ τὴν συντελουμένην καὶ μέ τὴν σεμνότητα ἡ ὁποία διακρίνει πάντοτε τοὺς ἀγαθοὺς ἐργάτας πάσης ἰδέας, ἔδωκε καὶ δίδει τὰ ἀποτελέσματα ἐκεῖνα τὰ ὁποία μετὰ τῆς τιμῆς ἀνέφερον οἱ Ἀρχηγός.

Παραλλήλως διώκει ὁ Ἀρχηγός ἐξῆρε γενικὰ τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία συστηματοποιεῖ, φύσει, περισσότερον τοῦ ἀνδρὸς τὰ ἔργα μέ τὰ ὁποία καταπνέονται.

Η ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ

Εἰς τὰς αὐτὰς ὡς ἄνω ὁμιλίας καὶ τὰς σοφὰς ὑποθήκας ὡς ἔδωκε πρὸς τὰς βαθμοφόρους τῶν θηλέων ἰδιαίτερος ὁ Ἀρχηγὸς ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναπόδεξας τῆς ἐμπιστοσύνης πρὸς τὰς μητέρας, αἱ ὁποῖαι πάντοτε μετ' ἰδιαίτερας φροντίδος ἀποθλέπουν εἰς τὰς ἐξωσπιτικὰς συναναστροφὰς καὶ ἀσχολίας τῶν θηλέων αὐτῶν τέκνων, τὰ ὁποία μετὰ δυστακτικότητος πάντοτε ἐμπιστεύονται.

Ἡ ἀμεμπτος ἐπομένως συμπεριφορὰ ἐν παντὶ τῶν φαλαγγισσῶν, αἱ ἐπωφελεῖς ἀσχολίαι αὐτῶν εἰς τὴν Ὀργάνωσιν, ἡ πειθαρχημένη καὶ σεμνὴ ἐμφάνισις αὐτῶν, οἱ ἀκριβῶς παρουσιάζετα σήμερον εἰς τὰ μέλη τῆς Π. Δ. Θ. Π. θὰ ἄρῃ πᾶσαν τυχὸν διατακτικότητα τῶν μητέρων ἵνα ἐμπιστεύονται τὰ τέκνα τῶν εἰς τὴν Ὀργάνωσιν, διότι αὕτη συνεχίζει καὶ συμπληρῶναι τὸ ἔργον τῆς μητρός.

ΤΑ ΟΧΥΡΑ

ΥΠΟΘΗΚΕΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

(Από τόν λόγον του Ἀρχηγού πρὸς τοὺς μαθητὰς τῆς Θεσσαλονίκης).

«Αὐτὴ ἡ σημαία ποὺ σὰς ἔδωσαν σήμερα στὰ χέρια σας δὲν εἶναι ἓνα κομμάτι πανί. Ἐχει μέσα της ὁλόκληρη τὴν Πατρίδα μας. Πατρίδα μας δὲ εἶναι ἡ Ἑλλάς.

Ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι τίποτε ξένον ἀπὸ σας, κατοικεῖ μέσα σας, μέσα στὸν καθένα ἀπὸ σας, μέσα στὴν κάθε μία ἀπὸ σας. Εἶναι ἓνα πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν μπορείτε νὰ ἀφαιρέσετε ἀπὸ μέσα σας ποτέ, οὔτε νὰ τὸ ἀποχωρισθῆτε ποτέ εἰς ὅλην σας τὴν ζωὴν.

Μία μέρα, ὅταν θὰ μεγαλώσετε, θὰ ἔχετε νὰ τῆς προσφέρετε μεγάλα πράγματα καὶ τὸ μεγαλύτερο πρᾶγμα ποὺ ἔχετε, τὸ ωραιότερο καὶ καλύτερο, εἶναι ἡ ζωὴ σας. Ἄν χρειασθῇ νὰ τῆς δώσετε τὴ ζωὴ σας, θὰ τὴν δώσετε ὅχι μόνο μὲ ἐνθουσιασμό, ἀλλὰ καὶ διότι εἶναι ἡ φύσις τοῦ πράγματος τέτοια.

Διότι, ἂν δὲν τῆς τὴν δώσετε μίαν μέραν τῆ ζωῆς σας, ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἔλθουν ὑστερα ἀπὸ σας θὰ εἶναι δούλοι, δὲν θὰ εἶναι Ἕλληνες. Καὶ τώρα πρέπει νὰ μάθετε ὅσοι εἰσθε μικροὶ ἀκόμη καὶ σεῖς οἱ μεγαλύτεροι ἀκόμη πρέπει νὰ μάθετε πῶς θὰ ἐργασθῆτε μίαν ἡμέραν διὰ τὸν τόπο σας, διὰ νὰ γίνετε μίαν ἡμέραν πολῖται καλοί. Καὶ ἅμα μάθετε ἓνα ἔργον μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ζήσετε, πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ κάμετε, ὅ,τι δουλειὰ θὰ κάμετε, θὰ εἶναι δουλειὰ ποὺ θὰ προσφέρετε στὸ σύνολο τῆς κοινωνίας.

Ἡ ὠχυρωμένη γραμμὴ τῶν συνόρων δὲν ἀποτελεῖ, ὅπως εἴπομεν, συνεχῇ γραμμὴν χαρακωμάτων, ἀλλὰ μίαν ἄλυσιν φρουριακῶν συγκροτημάτων, ἕκαστον τῶν ὁποίων φράσσει ἓνα τομέα τῶν συνόρων. Εἰς τὰ τμήματα ἐκεῖνα τῆς μεθορίου, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ διαμόρφωσις τοῦ ἐδάφους ἀποκλείει τὴν προσπέλασιν ἰσχυρῶν δυνάμεων τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὀχύρωσις δύναται νὰ περιορίζεται εἰς ἡμιμόνιμα ἔργα, ἐνῶ ὁργανοῦνται μόνιμα φρουριακὰ συγκροτήματα ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν διαβάσεις ἐπιτρέπουσαι τὴν διέλευσιν εἰς τμήματα ἀκολουθούμενα ἀπὸ τροχήλατα ἢ ἐρπυστριοφόρα (ὅπως τὰ τάνκς) ὀχήματα. Καὶ ὅσον σπουδαιότερα εἶναι μίαν διάβασιν, τόσο ἰσχυρότερον πρέπει νὰ εἶναι τὸ φρούριον ποὺ τὴν φράσσει, ἀποτελούμενον ἀπὸ περισσότερα καὶ ἰσχυρότερα ἔργα.

Διότι καὶ κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ συγκροτήματα αὐτὰ δὲν εἶναι ἐν ἑνίαιον συνεχῆς χαρακώμα, ἀλλὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ μικρότερα ἔργα, ποὺ θὰ τὰ ἀποκαλοῦμεν ὀχυρά, τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται, — εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους τοῦλάχιστον, — ὡς μεμονωμένα καὶ ἕκαστον τῶν ὁποίων εἶναι μίαν ἰσχυρά φωλεὰ πυρός (πολυβόλων καὶ πυροβόλων). Τὰ ὀχυρά αὐτὰ ἐγείρονται εἰς κατάλληλα σημεῖα ἀκολουθῶντα τὴν διαμόρφωσιν τοῦ ἐδάφους ὥστε παρουσιάζουν τοιοῦτοτρόπως μίαν διάταξιν πεσοειδῆ, ὅπως δηλαδὴ τὰ πόνια τοῦ σκακιῦ. Μὲ τὴν διάταξιν αὐτὴν τὰ πυρὰ τῶν ὀχυρῶν διασταυρῶνται πρὸ τοῦ μετώπου των καὶ συγχρόνως φυλάσσουν τὰ πλευρὰ των, ἀμοιβαίως, — πλαγιοφυλάσσουνται, ὅπως λέγεται εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν. Μὲ τὴν αὐτῶ ἐπιτυχανομένην διασταύρωσιν τῶν πυρῶν τῶν ὀχυρῶν ἐξασφαλίζεται συνεχὴς φραγμὸς πρὸ τοῦ μετώπου τοῦ συγκροτήματος τῶν ὀχυρῶν. Δὲν ὑπάρχει δηλαδὴ κανὲν τμήμα τοῦ πρὸ αὐτῶν ἐδάφους ποὺ νὰ μὴ βάλλεται ἀπὸ τὰ πυρὰ ἐνὸς τοῦλάχιστον, συνήθως δὲ δύο ἢ τριῶν, ὀχυρῶν καὶ κατὰ συνέπειαν ἐφ' ὅσον τὰ μηχανήματα πυρός τῆς ἀμύνης λειτουργοῦν κανονικῶς δὲν ὑπάρχει καμμία διάβασιν τὴν ὁποῖαν νὰ ἡμπορῇ νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ μίαν μικρὰ ἔστω ἐχθρική ὁμάς διὰ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὰ ὀχυρά, χωρὶς νὰ πέσῃ μέσα εἰς τὸν φραγμὸν τοῦ πυρός τῶν αὐτομάτων πύλων καὶ πυροβόλων τῆς ἀμύνης.

Ἐπὶ πλέον ἡ πεσοειδὴς διάταξις τῶν ὀχυρῶν δίδει εἰς τὸ συγκρότημα κάποιο βάθος, εἰς τρόπον ὥστε, ἂν παρ' ὅλα ὅσα εἴπομεν ἀνωτέρω μίαν ὁμάς τοῦ ἐχθροῦ κατορθώσῃ νὰ εἰσχωρήσῃ μεταξὺ δύο ὀχυρῶν, θὰ εὐρεθῇ πρὸ ἄλλου ἔργου τὸ ὁποῖον θὰ εὐρίσκειται ὀλίγον πλέον ὀπίσω καὶ θὰ βάλλῃ τὸ μεταξὺ τῶν δύο ὀχυρῶν διάστημα.

Τὰ διάφορα ὀχυρά ἐνὸς συγκροτήματος ἐμφανίζονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὅπως εἴπομεν, ὡς μεμονωμένα. Πραγματικῶς ὅμως ταῦτα συνδέονται ὑπογείως διὰ στούων, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν ἓνα λαβύρινθον συγκοινωνιακοῦ δικτύου, ποὺ συνδέει τὰ ὀχυρά καὶ τοὺς ἄλλους χώρους τῶν διαφόρων ἐγκαταστάσεων τοῦ φρουρίου. Διότι ἐκτὸς τῶν ὀχυρῶν τὸ συγκρότημα διαθέτει πλῆθος ἄλλο διαφόρων ὑπογείων ἔργων, π. χ. θαλάμους εἰς τοὺς ὁποίους μένουσιν οἱ ἀνδρες ὅταν δὲν εὐρίσκονται εἰς τὰς θέσεις μάχης, μαγειρεῖα, νοσοκομειακὸν σταθμὸν καὶ χειρουργεῖον, τηλεφωνικὸν κέντρον, ἀποθήκας πυρομαχικῶν, θαλάμους τεχνικῶν ἐγκαταστάσεων κλπ. Τὸ συγκοινωνιακὸν δίκτυον συγκοινωνεῖ καὶ μὲ τὰς ἐξόδους τοῦ φρουρίου, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ ἐχθροῦ ἐπιμελῶς κεκαλυμμένα καὶ καμουφλαρισμένα καὶ διὰ τῶν ὁποίων δύναται ἡ φρουρὰ τοῦ συγκροτήματος νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἢ ἀντιστρόφως νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φρούριον.

Τὰ μόνιμα αὐτὰ ὀχυρά συμπληροῦνται καὶ δι' ἄλλων ἡμιμονίμων ἢ προχειρῶν ἔργων, κατασκευαζομένων εἰς τὰ διάκενα καὶ ὀπίσω τῶν ὀχυρῶν καὶ τὰ ὁποῖα προορίζοντα κυρίως διὰ τὰ στρατεύματα ἐλιγμοῦ.

Σ. Ρς

Ο ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

διάκος του Ναυπλίας 'Ιακώβου, υπό το όνομα Γερμανός.

Αλλά ο δρίζων του 'Αργους ήταν πολύ μικρός για να κλείση την αδόμαστη φιλοδοξία του νεαρού κληρικού. Φιλομαθής και σοδαρός, μαζί με μία παραδόξη φλόγα που αδιάκοπα τον κατακαίει, εγκαταλείπει κρυφά, ένα πρωί το 'Αργος και διά μέσου της 'Υδρας καταφεύγει στην 'Ασία. 'Η βουλή της Θείας Προνοίας τον σπρώχνει κοντά στον Γρηγόριο της Σμύρνης, ο 'Εκείνον, που ύστερα από λίγα χρόνια, ως οίκουμηνικός Πατριάρχης, θα ανοίξη την ένδοξη σειρά των θυμάτων της ελευθερίας και θα καθαγιάση με το αίμα του τον ιερό αγώνα της φυλής.

Έξαρχος στην Πελοπόννησο, γυρίζει στην Πόλη για να ακολουθήση τον Γρηγόριο στην έξορία του 'Αθω. 'Επειτα ξαναβρίσκεται στην Πόλη, και, ως διάκος του συνοδικού 'Ιωακείμ, γίνεται έφορος της διεξαγωγής των υποθέσεων των αρχιερέων των επανάρχων, παίρνει μαθήματα φιλοσοφίας από τον περίφημο Πρώλον, και με την ακοίμητη φιλοδοξία που του κατακαίει αδιάλειπτα την ισχυρή ιδιοσυγκρασία του, έτοιμάζεται πάνοπλος διά την τελευταία του μάχη. Μετά ένα χρόνο ο Κυζίκου 'Ιωακείμ, γέρος και άρρωστος πιά, παραιτείται υπέρ αυτού. 'Αλλ' ο θρόνος είναι τριτοβάθμιος και ο κανών του Πατριαρχείου άδυσώπητος. Θα συμπληρωθή ο κενωθείς θρόνος μόνον με την προαγωγή του αρχαιότερου. Τότε οι φίλοι και θαυμαστοί του Γερμανού έεράρχαι μεταθέτουν τον Παλαιών Πατρών Μακκάριον στο θρόνο του Κυζίκου, και ο Γερμανός χειροτονείται θριαμβευτικά την 25ην Μαρτίου 1806 Μητροπολίτης Παλαιών Πατρών.

Επί τέλους! 'Η προτελευταία βαθμίδα της Ιεραρχίας επατήθη. Από εκεί ως τον τελικό θρίαμβο δεν μένει παρά ένα βήμα.... Και ο σεπτός Ιεράρχης με την ακατάλυτη ψυχική του δύναμη δραματίζεται τον τελικό θρίαμβο. 'Αλλά α! βουλα! της Θείας Προνοίας και η καλή τύχη τον προορίζουν για έναν άλλον ρόλον, περισσότερο ένδοξο και περισσότερο Ιστορικό, τον ρόλο του πρωταγωνιστού της 'Εθνικής παλιγγενεσίας.

***

Το Μάιο του 1807 αποβιβάζεται

στην Πάτρα ο τριακονταετής Μητροπολίτης για να κατακτήση, εντός ολίγου, άπερίοριστο τον σεβασμό και την εκτίμησι 'Ελλήνων και Τούρκων.

Προστατεύει τους Χριστιανούς κατά της αθαιρεσίας των τυράννων και άποφίζει τους τελευταίους με την αξιοπρέπεια και την γενναιοδωρία του. Περιστελλεί τις καταχρήσεις των Τούρκων όπαλλήλων με έντονες αναφορές και γενναία φιλοδωρήματα, όταν η ανάγκη το καλή.

Απειλεί και πληρώνει. Είναι το δόγμα της Σχολής του Φαναρίου, εις την όποιαν ο Γερμανός δεν έσπούδασε ματαιώς. Γεννημένος έξοχος πολιτικός, χρησιμοποιεί την δύναμιν και το κύρος για να συγκεντρώση και συνδέση άρρηκτα περί αυτών και άλλους όλους τους προσετούς της Πελοποννήσου. Καλλιεργεί τις σχέσεις μεταξύ των ύποδούλων και όποστηρίζει με φανατισμό πρωτοφανή την άποκατάστασι και σύσφιγξι μεταξύ των Χριστιανών στενής και άδιαταράκτου φίλας. 'Ετσι με την ένεργεια αυτή διαγράφεται καθαρά, κάτω από τον καθαρότερο 'Ελληνικό ούρανο, το πρώτο πολιτικό κόμμα στη Νέα 'Ελλάδα, με σκοπό τη βελτίωσι της τύχης του 'Εθνους και με 'Αρχηγό το Γερμανό. Είναι μία περίεργη σύμπτωση. Ο Γερμανός άγνοεί καν την ύπαρξι της μυστικής Φιλικής 'Εταιρείας, και όμως, άπαράλλακτα όπως εκείνη, θέτει ως σκοπό των ένεργειών του τον σύνδεσμο των 'Ελλήνων διά της ειλικρινούς φίλιας και αγάπης, κατά το σύστημα του θεμελιωτού της Θρησκείας μας, του γλυκύτατου Ναζωραίου.

***

Και η μεγάλη στιγμή της αναστάσεως του 'Εθνους, που σαν θρύλος και σαν παραμύθι, πτερούγιζε από χριστιανό σε χριστιανό και εξαπλωνότανε στους κάμπους και στα βουνά, πλησιάζει. Οι παράγοντες της 'Ελληνικής 'Επανάστασεως έχουν συντελεσθή. 'Η ώρα!α ιδέα της άπολυτρώσεως του γένους έχει όριμάσει και το δνειροπόλημα των τριών εμπόρων της 'Οδησσού παίρνει τα όρια της πραγματικότητας.

'Απόστολοι έμπνευσμένοι περιτρέχουν τα κέντρα του 'Ελληνισμού, προσηλυτίζοντας τους πάντας. Στην 'Αγαία κατεβαίνει πρώτος ο 'Αντώνιος Πελοπίδας, ο όποιος έπρόσθεσε στη χορεία των Φιλικών τη σοβαρότερη φυσιογνωμία της Πελοποννήσου, τον Γερμανό. 'Η Ιστορία διέσωσε τα πρώτα του λόγια: «Παραστάτης 'Ελλήνων ήλθον προς σέ, τον ποιμένα των Πατρών».

Ο Γερμανός τον άκούει με προσοχή' θυμάται μερικές ύποπτες κινήσεις των 'Ελλήνων της Κωνσταντινουπόλεως, όταν ήταν συνοδικός, και αναπολεί μίαν αίνιγματικήν φράσιν έπιστολής του Μαυροκορδάτου από την Πίζαν εφτι ήλπιζε μίαν ημέραν να αξιω-

Είναι 'Ιούλιος του 1778. Μέσ' στο λιοπούρι του καλοκαιριού, ο Γιάννης Γκόζιας και η γυναίκα του αλωνίζουν χαρούμενα τις ξανθές θημωνιές τους. Λίγο πιο πέρα, έξω στα χωράφια που είναι κοντά στη Δημητσάνα, κάτω από τις πυκνές φυλλωσιές ενός πλατάνου, ένα παιδάκι κοιμάται ξαπλωμένο τον άμέριμνο και γαλήνιο όπνο του.

Ξαφνικά μία κλαψάρικη και φοβισμένη φωνή ξεσπάει τη μεσημεριάτικη γαλήνη. Ο Γκόζιας και η γυναίκα του τρέχουν στο παιδί που φωνάζει! Ένα φίδι φαρμακερό είναι τυλιγμένο στο χέρι του μικρού και η κλειστή και τρυφερή παλάμη του σφιγγει με δύναμη το κεφάλι του νεκρού πιά έρπετο.

Ο μύθος του 'Ηρακλή επαναλαμβάνεται σαν αλήθεια Ιστορική. Είναι η αλώνια πάλη της άπελευθερώσεως του ανθρώπου από τις κακοποιές δυνάμεις που τον τυραννούν και που συμβολίζεται αδιάκοπα στους θρύλους και τις Ιστορίες των ήρώων που την διεξάγουν.

Και το παιδί που είναι ξαπλωμένο κάτω από το πυκνόφυλλο πλατάνι, ο μικρός Γεώργιος Γκόζιας, είναι ένας από τους ήρωας αυτούς του θρόλου και της Ιστορίας, που άργότερα θα πρωταγωνιστήση στο έλληνικό δράμα με το γνωστό όνομα ο Παλαιών Πατρών Γερμανός.

***

'Η Δημητσάνα ήταν εκείνη την εποχή η ένδοξη Πατρίδα τόσων λογίων και τόσων ήρώων, το μοναδικό πνευματικό κέντρο της Πελοποννήσου. Σ' όλη σχεδόν την άλλη Πελοπόννησο βασιλεύει η άμάθεια και το σκοτάδι. Στο περίφημο και ξακουστό σχολείο της ο μικρός Γκόζιας διδάσκεται από τον 'Αγάπιο Λεονάρδο ετά έκκλησιαστικά και την «θύραθεν παιδείαν».

'Αργότερα στο 'Αργος μαθαίνει γαλλικά και τον άπορροφά η Ιστορία και χειροτονείται, σχεδόν άμέσως,

θή να άσπασθῇ τὴν δεξιάν του, ἐπ' ἀ-
γαθῇ τῆς Ἑλλάδος», δίδει τὴν ἐξή-
γησιν τοῦ ἔξωθεν παρασκευαζομένου
κινήματος καὶ ἀφίνει νὰ κατηχηθῇ. Ἡ
εἰσοδος τοῦ Γερμανοῦ στὴ Φιλικὴ Ἑ-
ταιρεία ἀποτελεῖ σταθμὸν στὴν ἱστορίαν
τοῦ ἀναγεννωμένου ἔθνους. Αὐτομά-
τως ὅλοι οἱ προδόντες τῆς Πελοπον-
νήσου, ἔνθερμοι φίλοι του, γίνονται
ἐπίσης ἔνθερμοι ὑποστηρικταὶ τοῦ ἔρ-
γου τῆς Ἑταιρείας.

Τὸ κυοφορούμενον κίνημα ἀποκτᾷ
τόν πολιτικὸν καὶ τὸν δεξιότῃν διπλω-
μάτην του. Ὁ Γερμανὸς εἶναι ἐκείνος
ὁ ὁποῖος διεξάγει νικηφόρως τὴ διπλω-
ματικὴ μονομαχίαν μὲ τὸν Ἀλῆ Πασᾶ
καὶ τὸν ἀρμόστη τῶν Ἰονίων νήσων
Μαΐτλανδ. Ἐκτελεῖ μὲ Μετερχίνειον
μαεστρίαν τὸ μέγα πολιτικὸν σχέδιον
τῆς συγκρατήσεως τοῦ παμπόνηρου
σατράπη τῶν Ἰωαννίνων καὶ τὸν
σπρώχνει στὴν γνωστὴ ἀνταρσία του
κατὰ τῆς Πύλης, ἡ ὁποία τόσες ὑπε-
ρήσεις ἐπρόσφερε στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀ-
γῶνος μας.

***

Ἐν τῷ μεταξύ στὰ στήθη τῶν ὑπο-
δούλων φουσκώνει ἡ ἰδέα τῆς Ἐπα-
ναστάσεως. Ἀπὸ παντοῦ φθάνουν μὴ-
νύματα χαρούμενα. Ἡ ματαίωσις τῆς
εἰσοδου τῶν προεστώτων στὴν Τρίπολιν,
ποῦ τόσο ἔντεχνα ἐπραγματοποίησε ὁ
Γερμανὸς, ἐπανικόβαλε τοὺς κατακτη-
τάς, οἱ ὁποῖοι κλείονται εἰς τὸ φρού-
ριον τῶν Πατρῶν καὶ ἐκείθεν ἀπὸ τὸ
ἀπόγευμα τῆς 21ης Μαρτίου ἀρχίζουν
τὴς ἐπιδρομὰς κατὰ τῆς πόλεως* στὰ
Καλάβρυτα οἱ πρόκριτοι πολιορκοῦν
τοὺς ἀγαθούς. Ἡ ὥρα τῆς ἀπολυτρώ-
σεως ἔφθασε. Καμμιὰ δύναμις δὲν εἶ-
ναι ἱκανὴ νὰ σταματήσῃ τὸ φλογερὸ
κύμα τῆς Ἐπαναστάσεως.

***

Εἶναι μιά ἀνοιτιάτικη ἀγύη τῆς 23ης
Μαρτίου. Στὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου
Γεωργίου Πατρῶν, πλήθην ἐνόπλων
Ἑλλήνων συγκεντρώνονται γύρω ἀπὸ
ἓνα πλίνθινον βωμὸν, σκεπασμένο μὲ
δάφνες. Στὰ σιωπηλὰ μάτια τοὺς εἶναι
ζωγραφισμένη ἡ ἀπόφασις τοῦ θανά-
του, καὶ τὴν ὑπέροχην καὶ υπερήφανον
ψυχὴν τοὺς τὴν κατατρώγει ἡ φλόγα
τῆς λευτεριᾶς....

Ὁ Π. Π. Γερμανὸς στέκεται ἐμπρὸς
στον βωμὸν μὲ τὰ χρυσοστόλιστα ἄμφιά
του, ποὺ λαμποκοποῦν σὸν Μαρτιάτικο
ἥλιο, καὶ θαρρεῖς πῶς μοιάζει μὲ Βυ-
ζαντινὸν Αὐτοκράτορα, ψηλὸς καὶ με-
γαλοπρεπὲς ὅπως εἶναι. Τὸ σπαθὶ τῆς
λευτεριᾶς εἶναι περασμένο στὴ ζώνη
του καὶ ἀστράφτει. Ἡ στιγμὴ εἶναι
ἱερὴ καὶ ἀθάνατη.... τὰ πάντα βουθαί-
νουν καὶ ἀκίνητοῦν.... μὲ τὸ ἓνα χέρι
κρατεῖ τὴ σημαίαν τοῦ Σταυροῦ καὶ
μὲ τὸ ἄλλο εὐλογεῖ τὰ πλήθη ποὺ νο-
νατίζουν μὲ χαρά.... γύρω του πενήν-
τα ἑνοπλοὶ μοναχοὶ τοῦ Μεγάλου Σπη-
λαίου ψάλλουν τὸ τρισάγιον.

Ἡ ἡμέρα εἶναι ἱστορικὴ καὶ ἡ ὥρα
ὕψηλῃ, καὶ ὁ Γερμανὸς βρίσκεται σὸν
ρόλον του ποὺ ξέρεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ
καλύτερα ἀπὸ τὸν καθέναν. Συγχωρεῖ
τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καταλείπει τὴν νη-
στεῖαν καὶ εὐχεται ὑπὲρ τῶν μελλοθα-
νάτων....

...Ἄναστήτωσαν οἱ Ἕλληνες....
βροντοφωνεῖ... καὶ μιά φωνὴ συγκινη-
τικὴ ἀκούγεται ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων:
«Ζήτω ἡ ἐλευθερία!».

Κοσμάς Βέρριοις

Ἑλληνικοὶ Θρύλοι ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟ

Ὁ θρύλος τοῦ «Μικροῦ Βλαχόπου-
λου» ἀνήκει στὸν κύκλον τῶν ἀκριτι-
κῶν τραγουδιῶν ποὺ μιλάνε γιὰ τὴν
τεράστια δύναμι καὶ τὴς ὑπερφυσικῆς
πολεμικῆς ἱκανότητος τῶν ἡρώων τῶν.
Στὸν ἴδιον κύκλον ποὺ ἀνήκει καὶ τὸ
μεγάλον ἔπος «Διγενὴς Ἀκρίτας». Ὁ
θρύλος ὁμοῦ τοῦ «Μικροῦ Βλαχόπου-
λου» ποὺ εἶναι ἓνα ἀπ' τὰ ὠραιότερα
δειγμάτια τοῦ Βυζαντινοῦ ἡρωϊσμοῦ,
φαίνεται νὰναι πολὺ νεώτερος τοῦ «Δι-
γενὴς Ἀκρίτας». Τὸ τραγούδι αὐτὸ ἀ-
κόμα σήμερον τραγουδιέται σὲ μερικῆς
περιφέρειας τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

Ἀλλὰ ἂς δοῦμε τί πίστεψε ὁ λαὸς
μας γιὰ τὸν ἥρωα αὐτόν:

Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ μικρὸς κι' ὁ
[Ἀλέξης ὁ ἀντρεωμένος
καὶ τὸ μικρὸν βλαχόπουλο, ὁ κα-
[ιστροπολεμῆτης
ἀντάμα τῶν καὶ πίνουσε καὶ γλυ-
[κοκουθεντιάζουν.

Ὁ Ἰστορικὸς
καὶ σημαντικώτα-
τος Ἕλληνας με-
λετητὴς τῆς λαο-
γραφίας Ν. Γ. Πο-
λίτης ὑποστηρίζει
ὅτι ὁ Κωνσταντί-
νος τοῦ τραγου-
διοῦ «...εἶναι ὁ
πολλώτερος ἐκ τῶν ἀ-
κριτικῶν ἡρώων
μνημονευόμενος
υἱὸς τοῦ Ἀνδρόνι-
κου, τὸ δὲ μικρὸν
βλαχόπουλο εἶναι
τὸ αἰχμάλωτον τέ-
κνον αὐτοῦ...»

Πρόκειται, ὅπως
θὰ κατάλαβε ὁ ἀ-
ναγνώστης ποὺ πα-
ρακολουθεῖ τὴν
σελίδαν ταύτην, γιὰ
τὸν Ἀνδρόνικον τὸν παπποῦ τοῦ Διγενὴ
Ἀκρίτα, ποὺ ὑπῆρξε—κατὰ τὸν θρύλον
πάντοτε—στρατηγὸς τοῦ Βυζαντι-
κοῦ κράτους.

Μαζί, λοιπόν, οἱ τρεῖς ἄνδρεῖοι
ἐτῶν καὶ πίνουσε καὶ μαζί ἔχουν
δέσει στὸν ἴδιον πλάτανον τ' ἀλογά τους.
Ἐδῶ ἡ λαϊκὴ φαντασία προσδίδει ὑ-
περφυσικὰς δυνάμεις καὶ σ' ἀλογα ἀ-
κόμα τὴν προσφυλὴν τῆς ἡρώων. Τὸ
ἄλλογόν....

Τοῦ Κώστα τρώει τὰ σίδερα τ' Ἀ-
[λέξη τὰ λιθάρια
καὶ τοῦ μικροῦ βλαχόπουλου τὰ
[δέντρα ξερριζώνει.

Ἐνῶ ὁμοῦ ἔτρωγαν καὶ πίναν καὶ
ἐξεδήλωναν τὴν χαρὰν τοὺς οἱ τρεῖς ἄν-
δρεῖοι....

Πουλάκι πῆγε κι' ἔκατσε δεξιὰ με-
[ριὰ στὴν ταῦλα
δὲν κελαῖδουσε σάν πουλὶ δὲν ἔ-
[λεε σάν ἀπδόνι
μόν' ἐλαλοῦσε κι' ἔλεγε ἀνθρώπι-
[νῃ κουβέντα:
Ἐσεῖς τρώτε καὶ πίνετε καὶ λια-
[νοτραγουδάτε

καὶ πίσω σὰς κουρσεύουνε Σαρα-
[κηνοὶ κουρσάροι
πῆραν τοῦ Κώστα τὰ παιδιὰ τ' Ἀ-
[λέξη τὴ γυναῖκα...

Βλέπουμε κι' ἐδῶ ὅτι συχνότατα
συναντᾶμε στὰ τραγούδια τοῦ λαοῦ
μας: Ἐνα πουλὶ νὰ μιλήθῃ ἀνθρώπινα.

Συχνὰ ὁ λαὸς δίνει ἀνθρώπινες δυ-
νατότητες — ὅπως εἶπαμε κι' ἄλλοτε
μιλώντας πρὸς ἐκτεταμέναν πάναν σ' αὐτὸ
τὸ ζήτημα — ὅχι μόνον σὲ ζῶα ἀλλὰ
καὶ σὲ ἀψυχα ἀντικείμενα. Ἐδῶ τὸ
πουλὶ μιλάει ὅπως θὰ μίλαγε ἕνας ἀγ-
γελιαφόρος. Ὁ ποιητὴς δὲν βάζει ἀγ-
γελιαφόρον, γιὰτὶ θέλει νὰ παρουσιάσῃ
τὸ ἱερὸν τοῦ φεβερῆς εἰδήσεως σὲ
μιά στιγμὴ χαρᾶς τῶν ἡρώων του

Ὄποτε νὰ στρώσῃ ὁ Κωνσταντῆς
[καὶ νὰ σελλώσῃ ὁ Ἀλέξης
ἐξέρεθ τὸ βλαχόπουλο σὸν μαῦ-
[ρο του καθάλλα...

Χωρὶς δὲ καμμιὰ
καθυστέρησιν ὁ ῥο-
μαεὶ, κατὰ τὴν συ-
μβουλὴν τῶν συντρό-
φων του, ἐστὶ βί-
γλα νὰ βιγλήσῃ
(στὴ σκοπιὰ νὰ
παρταπήσῃ). Ὁ-
ταν ὁμοῦ ἔφθασε
ἐκεῖ, κάθε ἄλλο
παρὰ πενήντα καὶ
ἐκατὸ ἦσαν ὅπως
τοὺς φανταζόταν.

Καὶ ὁ ἥρωας βρί-
σκεται σὲ ἀμηχανί-
αν. «Νὰ πᾶν πῶ-
σω (νὰ φωνάξῃ
σὲ βοήθειαν καὶ
τοὺς ἄλλους) ντρέ-
πεται, νὰ πᾶν ἐμ-
πρὸς φοβάται». Σκύβει λοιπόν, φι-
λεῖ τ' ἀλογὸν τοῦ

καὶ τὸ ρωτᾷ ἂν μπορῇ νὰ πλέξῃ σὸν
αἷμα τῶν ἐχθρῶν. Ὁ «μαῦρος» του —
εἶναι κι' αὐτὸ ἓνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα
ὀνόματα τῶν ἀλόγων τῶν ἡρώων στὰ
δημοτικὰ τραγούδια — χωρὶς διστα-
γμὸν, ἀπαντᾷ πῶς μπορεῖ νὰ πλέξῃ
σὸν αἷμα καὶ νὰ πατήσῃ ὅσα κορμιὰ
θὰ κόψῃ τὸ σπαθὶ τοῦ ἀνδρείου ἀφέν-
τη του.

Τέλος ὁ ἥρωας παίρνει τὴν ἀπόφασιν
νὰ πολεμήσῃ μόνος του καὶ ψιθυρίζει:

Σαῖτες μου Ἀλεξανδρινὲς καμμιὰ
[νὰ μὴ λυγίσῃ
καὶ σὸ σπαθὶ μου δαμασκὶ νὰ μὴν
[ἀποστομώσῃς.

«Στὸ ἔμπα — συνεχίζει ὁ θρύλος —
μῆπκε σάν ἀητός, σὸν ἔβγα σάν πε-
τρίτης»

«Στὸ ἔμπα χίλιους ἔκοψε, σὸν ἔ-
[βγα δύο χιλιάδες
καὶ σὸ καλὸ τὸ γύρισμα κανέναν
[δὲν ἀφήνει.

Παίρνει τοῦ Κώστα τὰ παιδιὰ τ'
[Ἀλέξη τὴ γυναῖκα»

Ἡρωῖσμοι, κατορθώματα, εὐγενικὰ
συναίσθηματα. Νὰ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀ-
ποτελοῦν τὰ δημοτικὰ τραγούδια τῆς
χώρας μας.

Δημ. Σιατ.

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Κι' ὁ Δημήτρης μὲ τὴ σειρά του τώρα, τοῦ εἶπε πὼς τὸ περίφημο δαίμονο εἶχε ὀρίσῃ γιὰ αὐριο βράδυ, πὼς ὁ ἴδιος ὁ Δομέστικος μαθαίνοντας τὴν καταστροφή τοῦ μοναστηριοῦ ἀπὸ τοὺς Σαρακηνοὺς ζήτησε νὰ συναντήσῃ τὸ Γρηγόρη καὶ νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ τί ἔτρεξε στὴν πρώτη ἐπιδρομῇ, πού βρισκόταν κι' αὐτὸς ἐκεῖ, καὶ πὼς ὁ Πρωτοσπαθάρης πρόθυμα ἀνέλαβε νὰ παρακαλέσῃ τὸ Φωκὰ νὰ πάρῃ μαζί του στὴ βασιλεύουσα τὸ γιὸ τοῦ ἀκρίτα Κομιτᾶ μιά καὶ ἦταν μάλιστα πατριωτᾶκι του ἐπὶ τὴν Κατπαδοκίαν κι' ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀρρώστειαν τοῦ Ἀθανάσιου ἔμεινε χωρὶς πόρο ζωῆς...

«Κοντὰ στοὺς Φωκάδες θὰ προκόψῃ ὁ φίλος σας» εἶχε πῇ ὁ Πρωτοσπαθάρης στὸ Δημήτρη... «ἐφάνει νὰ φανῇ πὶς κι' ἔξυπνος καὶ γενναῖος σὺν τὸν πατέρα του... Κάποτε μάλιστα, ἂν θυμᾶται τὸ καλὸ πού τοῦ κᾶναμε, μπορεῖ νὰ φανῇ χρήσιμος σὲ ὅλους μας. Ποῖός ξέρει!».

Ἔτσι ὅλα γυρίζουν στὸ καλὸ, καθὼς βλέπεις, ἐπρόσθεσε ὁ Δημήτρης. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ χωρίσουμε γιὰ νὰ ομιλοῦμε ποῖός ξέρει πιά πού καὶ πότε...

Ἐνας κόμπος εἶχε ἀνεθῇ στὸ λαιμὸ τοῦ Γρηγόρη. Ἡ χαρὰ ἀναπάντεχα ἔτσι καθὼς ἦρθε ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπελπίσια τῆς προηγούμενης βραδυᾶς τὸν ἔπνιγε, θαρρεῖς, καὶ δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ. Ἐσφίξε μονάχα δυνατὰ τὰ χέρια τῶν φίλων του καὶ γύρισε ἄλλοι τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησή του.

Ὁ καιρὸς ὡς τὸ βράδυ τοῦ δείχνου πέρασε σ' ἓνα ἀδιάκοπο πῆγαινε ἔλα ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Πρωτοσπαθάρη ὡς τὸ ἀρχοντικὸ τῆς Χρυσοθέργαινας, ὅπου εἶχε ἐγκατασταθῇ ὁ Ἀθανάσιος. Τὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ κήπου, πού ἦταν ἀπὸ δικὸ τοῦ πρόσχαρο καὶ κόμμοδο, πῆρε ἄλλη ὄψη. Ἐβαλαν γαλιά χνουδωτὰ στὸ πάτωμα καὶ στοὺς τοίχους, ἀνάψαν φωτιά στὸ τζάκι καὶ μιά γερόντισσα βγάγια θρονιάστηκε ἐκεῖ κοντὰ, πρόθυμη νὰ τρέξῃ εὐτὺς μόλις ὁ ἀρρωστὸς εἰδεῖνε μὲ νόημα πὼς θέλει κάτι. Ἦταν ὀλοφάνερο πὼς πῆγαινε καλύτερα... Ἡ σπῖθα τῆς ζωῆς ἀνάψε πάλι στὰ μάτια του πού κοίταζαν ὀλοῦθε καὶ δὲν μπορούσαν ἀκόμα νὰ κατατοπιστοῦν. Πὼς καὶ γιατί βρισκόταν ἐκεῖ; Ἦθελε νὰ ρωτήσῃ, μὰ κάθε φορὰ πού πῆγαινε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, ὅσοι ἦσαν πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἔδωσαν τὸ δάχτυλο στὰ χεῖλη γιὰ νὰ τοῦ δείξουν πὼς δὲν πρέπει νὰ μιλή.

Ὡς τόσο ἡ ζέστα θέρμαινε τὰ γεροντικά του κόκκαλα. Ἡ σιωπὴ γύρω καὶ ἡ πρόσχαρη γαλήνη τὸν παραστέκανε στοργικά... Ξεκαθάριζαν οἱ σκέψεις σιγὰ-σιγὰ, μέσα ἀπὸ τὴν πηχτὴ πᾶχνη πού τὶς σύγχυζαν καὶ τὶς ἐπνίγαν, κι' ἐπαίρναν μορφή πάλι σταθερὴ καὶ θεμέλιωναν τὸ γκρεμισμένο λογικὸ του.

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Πρωτοσπαθάρης κάλεσε τὸ Γρηγόρη.

— Ἐλα δὲ Κομιτᾶ, τοῦ εἶπε... Ἀπόψε θὰ παρουσιαστῇς στὸ Δομέστικο. Θέλει νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸ στόμα σου τί ἔτρεξε τότε στὸ μοναστήρι καὶ πρέπει σὺν ἀντρας θαρρετὰ νὰ σταθῇς μπροστὰ στοὺς ἀρχόντους καὶ νὰ ἱστορήσῃς τὸ κάθε τι καὶ ν' ἀπαντήσῃς πρόθυμα σ' ὅ,τι σ' ἐρωτήσουν. Μὲ τὸν τρόπο πού στέκει, πού κοιτάζει καὶ πού μιλεῖ ὁ ἀνθρώπος φαίνεται πολλές φορὲς ἡ ὑπόρεσή του καὶ ἡ καρδιά του... Δὲ σοὺ κρύβω πὼς ἀπὸ τὴν ἐντύπωση πού θὰ κάμῃς ἀπόψε κρινεῖται ἡ τύχη σου. Αὐτὰ μονάχα σοὺ λέω. Θάρρης χωρὶς καὶ θὰ περιμένῃς ἐκεῖ δίπλα στὸ Τρίκλινο ὡς πού νὰ σὲ καλέσω... Πῆγαινε τώρα κι' ὁ Θεὸς μαζί σου.

Τὰ δείπνα πού ἔκαναν οἱ Βυζαντινοὶ ἀρχόντες ἦσαν ἑακουσὰ γιὰ τὴν πολυτέλειά τους. Συνήθεια ἴσως πού ἀποκρατοῦσε ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Ρώμης, ὅταν οἱ πραῖτορες πού γύριζαν ἀπὸ τὴ διοίκησι καμμιᾶς Ἀνατολικῆς ἐπαρχίας καὶ οἱ στρατηγοί, πού εἶχαν ὑποτάξῃ λαοὺς ἐπανάστατημένους, καμάρωναν νὰ δείχνουν μ' αὐτὸν τρόπο στοὺς φίλους καὶ γνωστοὺς τὰ πλούτη πού κέρδιζαν μὲ τὸ σπαθί ἢ μὲ τὴ καπατσοσύνη τους. Σερ-

Τὸν παράστεκε μιά γερόντισσα βγάγια.

βίτσια βαρεῖα ἀπὸ χρυσάφι κι' ἀσῆμι, ἀρπαγμένα ἀπὸ θησαυροὺς βασιλέων, ἀραδιάζονταν πάνω στὰ μεγάλα τραπέζια καὶ οἱ μαγέροι πού εἶχαν ὄνομα σ' ὅλον τὸν κόσμον τοσκιζόνταν νὰ σκαρώσουν φαγιά, πού νὰ κοστίσουν τόσο ὅσο θὰ χρειάζονταν γιὰ νὰ τραφοῦν κάμποσες χιλιάδες ἀνθρώποι ἀπὸ τὸν ἀνεργο καὶ πεινασμένο ὄχλο τῆς Ρώμης. Ἀμα ὁ Χριστιανισμὸς ὅμως ἔγινε ἐπίσημη θρησκεία τοῦ κράτους καὶ διαδόθηκε ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ στὴ Δύση ἀπὸ τοὺς δούλους καὶ τοὺς κατatreγμένους ὡς τοὺς περήφανους ἀρχόντους, τοὺς παλατιανοὺς καὶ τοὺς αὐτοκράτορες, ἔλλαξαν τὰ μυαλὰ τοῦ κόσμου. Ὁ φόθος τοῦ Θεοῦ ἀρχίσε νὰ ὀρίξῃ τὶς πράξεις τους καὶ νὰ δίνῃ ἄλλη μορφή στὴ ζωὴ τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας... Ὁ φτωχὸς καὶ ὁ σκλάβος ἦταν ἀδερφὸς πιά καὶ πλάσμα τοῦ Θεοῦ ἰσότιμο μὲ κάθε ἄλλο...

Δὲν ἔφερε ὅμως ὁ Χριστιανισμὸς καὶ τέτοια ἀλλαγὴ ὅπως θὰ περίμενε κανεὶς. Πολλὲς συνήθειες, πού ἦταν βαθεῖα ριζωμένες, βρήκανε τὸν τρόπο νὰ προσαρμωστοῦν μὲ τὴ νέα κατάσταση καὶ νὰ ζήσουνε κι' ὅσο κι' ἂν πάλαιψε ἡ ἐκκλησία νὰ τὶς ξεριζώσῃ μὲ ἀφορεσμοὺς καὶ κατάρεις, στάθηκε τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατο. Τὸ μόνο πού κατάφερε ἦταν, ἄλλες ἀπὸ τὶς συνήθειες τοῦτες νὰ τὶς παραδεχτῇ δίνοντάς τους Χριστιανικὰ ὀνόματα κι' αἰτιολογίες, κι' ἄλλες νὰ κλείσῃ τὰ μάτια καὶ νὰ κἀνῃ πὼς δὲν τὶς βλέπει. Ἔτσι ὁ Χριστιανισμὸς σὲ πολλὰ σημεία ἦταν νὰ ποῦμε σὺν ἓνα διάφανο βερνίκι, πού πέρασε πάνω ἀπὸ τὶς πλαστικὲς μορφές τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανθέου, σὲ τρόπο πού ἓνα καλὸ παρατηρητικὸ μάτι θὰ μπορούσε νὰ διακρίνῃ ἀπὸ κάτω, ὅχι βέβαια πιά τὰ λαμπρὰ χρώματα καὶ τὶς ἀδιάφορες μορφές τῶν ἀρχαίων θεῶν, μὰ δίχως ἄλλο τὸ σχῆμά τους, σὰ σκιά ἀνάσφρη γιὰ ἐξεχωρίζῃ... Καὶ δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ διαφορετικὰ. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐπότιζε σιγὰ σιγὰ τὶς συνειδήσεις τοῦ ἀρχαίου κόσμου, σὰ μιά ἀλήθεια πού παρουσιάζεται ξαφνικά καὶ δίνει τὴ λύση πού τὸ ἀνήσυχο πνεῦμα καὶ ἡ βασανισμένη καρδιά ζητοῦσε... Δὲν ἦρθε σὺν κατακτητῆς πού θρονιάζεται μὲ τὴ βία κι' ἀφανίζει κάθε πρᾶμα πού ἐναντιώνεται στὴ θέλησή του...

Παραμυθένια ἦταν ἡ πολυτέλεια πού βασιλεῦε στὸ Βυζαντινὸ παλάτι. Τὰ φαγητὰ σερβίρονταν πάνω σὲ τεράστιο ἀσημένιο τραπέζι πού κατασκεύασαν οἱ περίφημοι χρυσοχόοι τῆς βασιλεύουσας κατὰ διαταγὴ τοῦ «φιλοκάλου» Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου. Κι' ἐπάνω στὸν ἀσημένιο κάμπο διάφορα ψηφιά χρωματιστὰ παράστειναν σκηνὲς ἀπὸ τὴ Γραφὴ Ἰσως ἢ συμπλέγματα ἀπὸ λουλουδιὰ ἢ παγώνια μὲ ἀνοιγμένη τὴ μυριοπλούμνη ριπιδωτὴ οὐρά τους. Τὰ πιάτα

τὸ ἴδιο ἦσαν χρυσοὶ κι' ἀσημένια μὰ καὶ οἱ κρατῆρες καὶ τὰ ἐπιλόγια ἐπιτραπέζια σκεύη. Πανέρια μαργαριτοστόλιστα κατέβαιναν μὲ μηχανήματα ἀπὸ τὸ ταβάνι γεμάτα ὀπωρικά καὶ γλυκίσματα, σὺν κανίσκι πού ἔστειλεν ὁ οὐρανὸς στοὺς διαλεχτοὺς του. Γιὰ νὰ παγώσουν τὸν Χιώτικο ἀνθρωπιά κουβαλοῦσαν χιόνι ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο τῆς Βιθυνίας. Ὁ Θεοδόσιος εἶχε δλόκληρο τάγμα ἀπὸ μαγείρους καὶ ὁ Ἰσαάκιος Ἀγγελοῦς ὤρισε γιὰ τὸ καθημερινὸ ἔξοδο τοῦ δειπνίου του τὰ κομάρια ἀπὸ τὸ λαμάνι.

Οἱ ἀρχόντοι παίρνουν βέβαια μέτρο ἀπὸ τὸ παλάτι κι' ἔτσι πρέπει νὰ φανταστοῦμε πῶς τὰ ἴδια κάνανε κι' αὐτοὶ στὸ ἀρχοντικὸ τους κι' ὁ καθένας, ἀνάλογα μὲ τὰ μέσα του, θὰ προσπαθοῦσε, ὅσο μπορούσε περισσότερο, νὰ μοιάσῃ τὸν ἀφέντη καὶ Κύριό του.

Ὁ κύρ Γρηγοῤῃς, ὁ Πρωτοσπαθάριος, ποὺ εἶχε δὴ μὲ τὰ μάτια του τὰ δειπνα τοῦ χρυσοστρικλίου κι' εἶχε καθίσει μάλιστ' ἀπὸ αὐτοκρατορικὸ τραπέζι, ἦταν σὲ θέση βέβαια περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, μιά κι' εἶχε ἔξω ἀπὸ τὴ γνώση καὶ τὴ μπόρεση, νὰ κάμῃ ἐντύπωση στ' ἀρχοντολόι τῆς Θεσσαλονίκης καὶ στὸν ἴδιο ἀκόμα τὸ Δομεστικό, ὅχι μονάχα γιὰ τὸν πλοῦτο μὰ καὶ γιὰ τὴν ἀρχοντιά του.

Ἐξ ἁλλου εἶχε καὶ τὸ σκοπὸ του. «Μιά καὶ βρέθηκε μιά τέτοια εὐκαιρία νὰ βρίσκεται στὴν πολιτεία μας», σκέφθηκε, «ἔκτις ἀπὸ τοὺς δυνατώτερους ἀνθρώπους τῆς αὐτοκρατορίας, γιατί νὰ μὴν προσπαθῶ μὲ κάθε τρόπο νὰ καινουργιώσω τίς σχέσεις μου μαζί του καὶ νὰ κερδίσω τὴ φιλία καὶ τὴν ὁποσότηριζέι του; Ὁ γυιὸς μου καὶ ὁ ἀνιψιὸς μου ἀκόμα, ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ μποῦν στὴ δούλεψη τοῦ αὐτοκράτορα γιὰ ν' ἀκολουθήσουν, ὅπως κάθε ἀρχοντόπουλο, τὴ σειρά πού τοὺς πρέπει. Διπλά στοὺς Φωκάδες θάχουν ἀνοιχτὸ δρόμο μπροστὰ τους γιὰ ν' ἀνεβῶν γρήγορα τὰ σκαλιά τῆς ἱεραρχίας καὶ νὰ ἀποκτήσουν δύναμη κι' αὐτοὶ κι' ἀξιώματα. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ βολεύεται σὲ κάθε περίσταση. Γιὰ νὰ προκόψῃς χρειάζεται ἀνιψιὰ καὶ ἐξουσιάνδα μὰ καὶ τέχνη. Νὰ ὁμοίμῃσαι ἀπὸ μακριὰ τὴν περίστασι, σὺν τὸ καλὸ λαγωνικό... νὰ τὴ φερμάρῃς μὲ ὑπομονή, ἂν βρίσκεται κρυμμένη, καὶ τὴ στιγμή πού χρειάζεται χύσου κι' ἀρπαξέ τὴ ἀπὸ τὰ μαλλιά... Λίγο νὰ χρονотριθῇς, πάει τὴν ἔχασες, καὶ μπορεῖ ποτε πιά νὰ μὴν παρουσιαστῇ μπροστὰ σου... ἢ νὰ περιμένῃς χρόνια καὶ χρόνια... Τίς πιότερες φορές ἀπὸ τούτῃ τὴ στιγμή κρίνεται ἡ τύχη σου...»

Ἔτσι σκέφτηκε ὁ κύρ Γρηγοῤῃς κι' ἔκτις στὴν ἀρχὴ προσκάλεσε μόνο τέσσαρες, πέντε, τὴν ἑπταμερὴ ἀπὸ ἐξ τὸ καλεῖται κι' ἀπὸ ἄλλο ἑπτα ἑτοιμάσει ὁ ἀρχιερεὺς σωματεῖο γιὰ νὰ παρουσιάσῃ μὲ τὴν εὐκαιρία τούτῃ ἐπίσημα, γιὰ ποῦνα, τὸ γυιὸς του καὶ τὸν ἀνιψιὸν του στὸ Δομεστικό καὶ τ' ἀρχοντολόι τῆς Θεσσαλονίκης.

Γύρω ἀπὸ τὸ παλὶν τραπέζι, σκεπασμένον μὲ χρυσοκέντητο ἐφάδι, καθίσαντο σὲ μεγαλὴς καρέκλες ἀπὸ βελούδο καὶ ὀφθαλμοὶ, ὅπου ἦσαν σκεπασμένα λουλούδια κι' ἐξαπτόεργα μὲ ἐξοχὴν φινιρά, οἱ ἀρχόντοι γεύονταν ἀργὰ τὰ διαλεχτὰ φαγητά.

(Ἀκούομεν)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν κάποιος ἀνθρώπος ὀνομαζόμενος Ἰαείριος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχὼν τῆς Συναγωγῆς. Καὶ ἀφοῦ ἔπεσε εἰς

θη. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπήντησε: Ἐγε θάρρος γυναῖκά μου, ἡ πίστις σου σέ ἔκαμε καλά. Πήγαινε τώρα καὶ ζῆσε ἡσυχά. Ἐνῷ δὲ ὁ Ἰησοῦς ὁμιλοῦσε

πρὸς τὴν γυναῖκα ἦλθε κάποιος ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχοντος τῆς συναγωγῆς καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι ἀπέθανεν ἡ κόρη του καὶ ἐπομένως εἶναι περιττὸν νὰ βάλῃ σὲ κόπον τὸν δ.δασκαλον. Ἀκούσας δὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τὸν Ἰαείριον: Μὴ φοβείσαι, ἔγε μονάχα πιστὴν καὶ ἡ κόρη σου θὰ σωθῇ. Ἀφοῦ δὲ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, δὲν ἄφησε νὰ εἰσέλθῃ ἄλλος

Παύλος καὶ Ἰωάννην καὶ τοὺς γονεῖς τοῦ κοριταίου. Ἐκλαίον δὲ ὅλοι καὶ ἔβρη- νοῦσαν διὰ τὸν θάνατόν της. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε: Μὴ κλαίετε· δὲν ἀπέθανεν αὕτη ἀλλὰ κοιμᾶται. Μερικοὶ δὲ ἔλεγαν ἐν τῷ κορῷ ὅτι ἡ κόρη ἀπέθανε. Αὐτὸς τότε ἀφοῦ εἶπεν εἰς ὅλους νὰ βγοῦν ἔξω, ἔπιασε τὸ χερί τῆς νεκρᾶς καὶ τῆς ἐφώνησε: Κορίτσι, σὺ σὺ ἔγεραι. Καὶ ἐπαῆλθε ἡ ψυχὴ της καὶ ἀμέσως ἔστηκα- ἤθηκε καὶ ὁ Ἰησοῦς διέταξε νὰ τῆς δώ-

Τὸ καιρὸν ἐκεῖνον ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν κάποιος ἀνθρώπος ὀνομαζόμενος Ἰαείριος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχὼν τῆς Συναγωγῆς. Καὶ ἀφοῦ ἔπεσε εἰς θη. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπήντησε: Ἐγε θάρρος γυναῖκά μου, ἡ πίστις σου σέ ἔκαμε καλά. Πήγαινε τώρα καὶ ζῆσε ἡσυχά. Ἐνῷ δὲ ὁ Ἰησοῦς ὁμιλοῦσε πρὸς τὴν γυναῖκα ἦλθε κάποιος ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχοντος τῆς συναγωγῆς καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι ἀπέθανεν ἡ κόρη του καὶ ἐπομένως εἶναι περιττὸν νὰ βάλῃ σὲ κόπον τὸν δ.δασκαλον. Ἀκούσας δὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τὸν Ἰαείριον: Μὴ φοβείσαι, ἔγε μονάχα πιστὴν καὶ ἡ κόρη σου θὰ σωθῇ. Ἀφοῦ δὲ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, δὲν ἄφησε νὰ εἰσέλθῃ ἄλλος

οὖν νὰ φάγῃ. Οἱ γονεῖς τότε τοῦ κοριταίου ἔμειναν ἐκπληκτοὶ ἀπὸ τὸ ἔργον αὐτοῦ, ὁ Ἰησοῦς δὲ μὴ πούν εἰς κανένα τίποτε.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τὸ αὐριανὸν Εὐαγγέλιον μᾶς διδάσκει πολλὰ καὶ ὁ δ.δασκαλὸς νὰ πιστεύω. Τόσον ἡ θεραπευθεῖσα γυναῖκα τοῦ Ἰαείριου ὡς καὶ ὁ Ἰαείριος ὁ ἀρχὼν τῆς συναγωγῆς. Ἰησοῦ, ἐπέτυχαν τὴν βοήθειάν Του. Ἡ μὲν γυναῖκα ἐθεραπεύθη, τὸ δὲ Ἰαείριον ἡ κόρη ἐπαῆλθε εἰς τὴν ζωήν. Παραδειγματίζοντες οὖν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ αὐτοῦ ὅτι ὁ Κύριός μας ἐγγύμεν τυφλὴν πρὸς τὸν Κύριον καὶ ἡμεῖς τὴν ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ὁμοίως εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Ἰησοῦς δὲν ζητεῖ περισσότερον ἀπὸ τὴν πίστιν. Δὲν μᾶς βιάζει ὅμως εἰς τοῦτο. Εἰμεθα ἐλεύθεροι, εἶπε νὰ πιστεύωμεν εἰς τὸν Θεόν καὶ ὁ ἀπείρος ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ

μας φωτίζει καὶ μᾶς ὁδηγεῖ, ἀλλὰ συγχρόνως ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νὰ δεχθῇ ἢ νὰ ἀποκρούσῃ τὸν ἐκ φωτισμὸν αὐτόν.

Ἀπείροι εἶναι οἱ καρποὶ τῆς πίστεως. 1) Ἀποδόσεως ἀπὸ τὰς ἀνάγκας 2) Ἐπερχόμενης σωτηρίας τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων 3) Μᾶς δίδον τὴν ἐπαγγελίαν τῆς αἰωνίου σωτηρίας μας.

Αὐτὰ τὰ μέγιστα ἀγαθὰ ἐπιτυγχάνει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν πίστιν. Δι' αὐτὴν πιστεύει ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Ἡ πίστις μᾶς πιστὴν μὲ τὰ καλά μας ἔργα. Ἡ γίνωμεν ἑτοιμοὶ νὰ ἀκούσωμεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου τὴν μεγάλην φράσιν: «Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε!».

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΤΟΥ 21 ΕΩΣ ΣΗΜΕΡΑ

Η σημαία που σήκωσε ο Δημήτριος Υψηλάντης, εις τό 'Ιάσιον της Μολδοβλαχίας και εις τό Μοναστήρι των Τριών 'Ιερарχών, τόν Φεβρουάριον του 1821, κηρύσσοντας την 'Ελληνική 'Επανάστασι, δέν είχε τά ίδια σχήματα μέ τή σημερινή κι' ούτε τό ίδιο χρώμα μ' αυτή.

Η σημαία του 'Υψηλάντη, που πριν κατεβή στον αγώνα του την εύλόγησε ο Μητροπολίτης Βενιαμίν ήτανε τρίχρωμη κι' έφερε στη μέση έναν φοίνικα και τό ρητόν: «'Εκ τής κόνεως μου άναγεννώμαι».

Πρέπει νά σημειωθώ πως κάτω άπ' αυτή τή σημαία αγωνίστηκαν και έφονεύθησαν όλοι οι 'Ιερολοχίτες στο Δραγατσάνι.

Η «παντιέρα» του Ρήγα Φεραίου (έτσι ονόμασε την σημαία του) είχε κι' αυτή τρία χρώματα: τό άσπρο, τό κόκκινο και τό μαύρο, τά όποια συμβολίζανε τό μέν πρώτο τό δικαίον του άπελευθερωτικού αγώνος, τό δεύτερον τό αυτεξούσιον της 'Ελληνικής φυλής και τό τρίτον τόν θάνατον ύπέρ τής πατρίδος.

Τό λάβαρον τουτο του Ρήγα Φεραίου έφερεν ακόμη στη μέση τό ρόπαλον του 'Ηρακλή μέ τρεις σταυρούς.

Ο Μάρκος Μπότσαρης πριν κηρυχθώ ο πόλεμος, την 26ην 'Οκτωβρίου του 1820 επί των βράχων του Σουλίου έστησεν όλόλευκη σημαία μέ τις λέξεις «'Ελευθερία - Θρησκεία - Πατρίς».

Ο Παπαφλέσσας αγωνιζόνταν πάντα έχοντας μπροστά στην πρώτη γραμμή τής μάχης, αντί σημαίας, έναν πελώριον σταυρό.

Λέγεται ότι σε μία μάχη σάν έχασε τόν σταυρό αυτό έσχισε άπ' τό γαλάζιο ράσο του μία πλατειά λωρίδα, ζήτησε κι' άπ' τόν αγωνιστή Κεφάλια μίαν άλλη άπ' την όλόλευκη φουστανέλλα του, σταύρωσε τις δυό αυτές λωρίδες κι' έφτιαξε ένα λάβαρο μέ άσπρογάλαζο χρώμα, τό όποιον από τότε χρησιμοποιεί για σημαία.

Οι κλέφτες και οι καπεταναίοι ώνόμαζαν τις σημαίες αυτές άλλοι «παντιέρες», όπως ο Ρήγας, και άλλοι «μπαϊράκια».

Άλλοι καπεταναίοι, όπως ο Πλαπούτας και οι Μαυρομιχαλαίοι, χρησιμοποιούσαν όλόλευκη σημαία μέ γα-

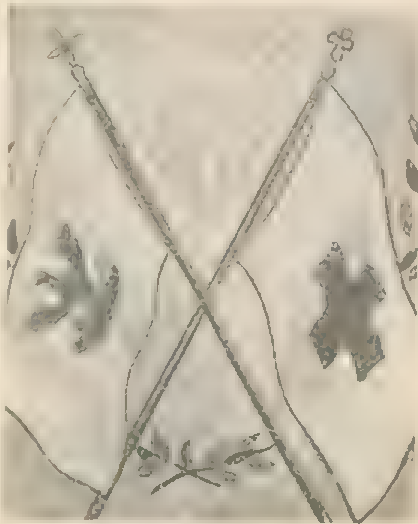
λάζιο σταυρό στη μέση και τά γράμματα: Ι - Χ - Ν - Κ ('Ιησους Χριστός Νικη').

Η πρώτη σημαία που υψώθηκε στην Πελοπόννησο ήταν ή του Παλαιών Πατρών Γερμανού στο Μοναστήρι της 'Αγίας Λαύρας.

Ήτανε τό χρυσοκέντητο παραπέτασμα της 'Ωραίας Πύλης, όλομέταξο, που στη μέση έφερεν την εικόνα της Παναγίας.

Αυτή ή σημαία υψώθηκε στις 20 Μαρτίου του 1821, λίγες μέρες πριν άσψη και φουντώση στην ψυχή τους, εκείνο τό «μεγάλο, τό ωραίο, και τό αληθινό» της 'Ελληνικής φυλής που τούς ώδήγησε στην μεγαλουργία και στο θάυμα....

Έκτός αυτών των σημαίων οι 'Ελληνες κατά την επανάστασιν του 21

μετεχειρίζοντο και άλλες.

Η ιστορία μας λέει πως στα πανηγύρια και στις γιορτές χρησιμοποιούσαν τά φλάμπουρα. Ο λαϊκός ποιητής έτσι τ' άπαθανάτισε τό έθ.μο τουτο:

Λες και πανηγύρι
φλάμπουρ' ανεμίζουν
κάτω στο Μωριά
κει στα Βιλαέτια
λες πανηγυρίζουν
φλάμπουρ' ανεμίζουν
κάτω στο Μωριά.

Άλλά και στον κατά θάλασσαν αγώνα τις ίδιες σημαίες μεταχειρίζονταν.

Οι θαλασσινοί καπεταναίοι πήραν άπ' τούς 'Αρματολούς και τούς Κλέφτες τις ίδιες σημαίες μέ τά ίδια σχήματα, τά ίδια χρώματα και τά ίδια όνόματα.

Λίγο άργότερα ή 'Εθνική Συνέλευσις της 'Επιδάουρου ώρισε ως χρώματα της 'Εθνικής Σημαίας τό γαλάζιο και τό άσπρο, και ύστερα ή προσωρινή Κυβέρνησις της Κορίνθου καθώρισε ως σημαία της θάλασσας γαλάζιο πανί που νά χωρίζεται μέ τέσσερες όριζόντιες λευκές λωρίδες σε ένένα παραλληλόγραμμο.

Η θαλασσινή αυτή σημαία έφερε ακόμη πάνω - πάνω γαλάζιο τετράγωνο μέ άσπρο σταυρό.

Όλα τά πλοία, φορηγά, επιβατηγά, πολεμικά κλπ., μεταχειρίζονταν την ίδια αυτή σημαία. Ο Καποδίστριας προς διάκρισιν των πολεμικών πλοίων από τά άλλα ώρισε τό πολεμικόν σημείον.

Έν συνεχεία άργότερα ο 'Όθων καθώρισε τό μήκος της σημαίας και τις αναλογίες. Επί πλέον δέ στην επάνω έσωτερική γωνία έποθετίσε τά παράσημα του Κράτους, τά όποια καθιερώθησαν πάλι στις 19 'Οκτωβρίου του 1862 διά διατάγματος.

Ο Βασιλεύς Γεώργιος Α' τό 1863 έπέφερε έλαφράς μεταβολάς.

Πρόσθεσε δηλαδή εις την Βασιλικήν σημαίαν τά έμβλήματα του Κράτους και εις τό κέντρον του Σταυρου των έμβλημάτων τά οικόσημα του Βασιλικού Οίκου.

Επίσης ώρισε οι σημαίες των πολεμικών πλοίων και των φρουριών νά φέρουν χρυσοκίτρινον τό βασιλικόν στέμμα.

Η σημαία των ταγμάτων του πεζικού στρατού καθωρίσθη τό 1864.

Αυτή άποτελείτο από γαλάζιο μεταξωτό ύφασμα τό όποιον έφερε κρόσια χρυσά τριγύρω και εις τό μέσον τόν Σταυρόν. Είς τό κέντρον του Σταυρου ήταν ή εικόνα του 'Αγίου Γεωργίου.

Επί βασιλείας Κωνσταντίνου του ΙΒ' ώρίσθησαν πέντε βασιλικές σημαίες: του Βασιλέως, της Βασιλίσσης, του Διαδόχου, της Βασιλομήτορος και ή άλλη των ύπολοίπων μελών της βασιλικής οικογενείας.

Σήμερα έχουνε την Βασιλικήν σημαίαν, την 'Εθνικήν, την 'Επίσημον και την του Στρατού.

Παύλος Βέργας

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ Ι. ΜΕΤΑΞΑ

25 'Οκτωβρίου 1936.—'Ο άρχηγός μιλεί στο λαό της Θεσσαλονίκης για τὸ ἔργο τῆς 4ης Αὐγούστου κι' ἀρχίζει ἔτσι τὴν ὁμιλία του:

«Σάν σήμερα ἐδῶ καὶ 24 χρόνια, μίαν ἡμέραν βροχή, ὁ Τούρκος στρατός ἔφθασε ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτὴ τὴν ὥρα τὸν Ἀξιόν. Εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ 20 ἡμέρας ἀπὸ τὰ παλιὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος, ἔδωκε μάχες στὸ δρόμο, ἐδιάθηκε ποταμούς, σκαρφάλωσε βουνά, πέρασε μέσα ἀπὸ ἔλη καὶ ἀπὸ τέλματα χωρὶς νὰ τὸν σταματήσῃ τίποτε, ταχύτατα, χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ φάγῃ ψωμί στὸν δρόμο, κι' ἔφθασε μπροστὰ στὸν Ἀξιό. Τὸ πέρασμα συνεχίσθηκε ὁλην τὴν νύκτα. Δυὸ μεγάλες φωτιές ἦσαν ἀναμμένες ἡ μία στὸ ἕνα ἄκρο τῆς γεφύρας κι' ἡ ἄλλη στὸ ἄλλο. Ἀπὸ κάτω ἀπὸ βροχὴ καὶ μέσα στὴν ὁμίχλη ἔκυλούσε ὁ Ἀξιὸς τὰ πολλὰ νερά του βουίζοντας καὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν γέφυρα ἦσαν τὸν ποταμὸν ἔκλειαν ἱππικὸ, ἐδιάβαινε πυροβολικὸ, μέσα σὲ μιά ἀπόλυτη σιγή. Ποῦ καὶ ποῦ ἀκούονταν κανέναν κιλλίθας πυροβολοῦν νὰ τραπῇ καὶ νὰ περνοῦσαν τὸν ποταμὸν ἀπὸ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον ἄκρο. Ἐρχονταν ἀπὸ τὸ μέρος

εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Ὁ Διάδοχος μὲ τὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ εἶχε φθάσει πρὸς τὸ Τοψίν κι' ἀπὸ κεῖ εἶχε δώσει τὴν διαταγὴν τῆς ἐξορμήσεως. Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς θὰ ἔγραφε καὶ πάλι μιά ἐνδοξὴ σελίδα στὴν ἱστορίαν του...

Ἀπὸ τὴν 15 ἰουλίου 1912, ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ πρόξενος καὶ ὁ Τούρκος φρούραρχος τῆς πόλεως, καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὸν Ἑλληνα Ἀρχιστράτηγον νὰ παραδώσουν ὑπὸ δρους τὴν πόλιν. Ὁ ἀρχιστράτηγος Ταχοῖν πασᾶς ζητεῖ ὅπως ἐπιτραπῇ εἰς τὸν Τουρκικὸν στρατὸν νὰ ἀποχωρήσῃ ἑνοπλὸς εἰς Καρα Μπουρνού ὅπου θὰ παρέμενε μέχρι πέρατος τοῦ πολέμου.

Ὁ Ἑλλην ἀρχιστράτηγος ἀπορρίπτει ἀσυζητήτῃ τοὺς ὅρους. Ζητεῖ τὴν παραίτησιν τῆς πόλεως καὶ τὸν ἀποχωρῇ τὴν παρεῖσιν τῶν Τουρκικῶν στρατῶν. Καὶ αὐτὸς ἀπαντᾷ.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ δίδεται τὴν 3 μ. μ. τῆς ἐπομένης. Ὁ Ταχοῖν πασᾶς δέχεται τὴν ἀνεῦ δρων παράδοσιν!

Ὁ συνταγματάρχης Δούσημανης καὶ ὁ λοχαγὸς Ἰωάννης Μεταξᾶς, καὶ οἱ δύο ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἐπιτελείου τοῦ Διαδόχου, μεταβαίνουν εἰς Θεσσαλονίκην ὅπου συναντῶνται μετὰ τοῦ Τούρκου ἀρχιστράτηγου, καὶ ὑπογράφουν τὸ πρωτόκολλον τῆς παραδόσεως τὴν 11 μ. μ. τῆς 26 Ὀκτωβρίου.

Ἰδοὺ ἐπὶ λέξει τὸ ἱστορικὸν ἔγγραφο:

«Ἄρθρον 1ον. Τὰ ὅπλα τῶν Τούρκων στρατιωτῶν τοποθετούμενα εἰς ἀποθήκας θὰ φυλαχθῶσιν ὑπ' εὐθύην τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

«Ἄρθρον 2ον. Οἱ Τούρκοι στρατιῶται θὰ κατανεμηθῶσιν εἰς Καραμπουρνού καὶ εἰς τοὺς στρατιῶνας πυροβολικοῦ ἐν Τοψίν, θὰ διατρίβωνται δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν Θεσσαλονίκης.

«Ἄρθρον 3ον. Ἡ Θεσσαλονίκη παραδίδεται εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν μέχρι τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης.

Ἄρθρον 4ον. Οἱ ἀξιωματικοὶ θὰ διατηρήσωσι τὰ ἐξίφη των καὶ θὰ παραμείνωσιν

ἐλεύθεροι ἐν Θεσσαλονίκῃ. Οὗτοι θὰ δώσωσι τὸν λόγον των ὅτι δὲν θὰ λάθωσι μέρος κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν συμμάχων του κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παρόντος πολέμου.

Ἄρθρον 5ον. Ὅλοι οἱ πολιτικοὶ ὑπάλληλοι θὰ εἶναι ἐλεύθεροι.

Ἄρθρον 6ον. Οἱ χωροφύλακες καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ φέρωσι τὰ ὅπλα των.

Ἄρθρον 7ον. Τὸ Καραμπουρνού θὰ χρησιμεύσῃ ὡς διαμονὴ τῶν ἀσπλῶν Τούρκων στρατιωτῶν. Ὅλα καὶ πολεμικὰ μηχανήματα θὰ παραδοθῶσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Ἄρθρον 8ον. Τὰ ὑπὸ τοῦ 1ου ἁρθρου διαλαμβανόμενα θὰ ἐκτελεσθῶσι μέχρι τῆς 27 Ὀκτωβρίου 1912. Ἡ διορία αὕτη δύναται νὰ παραταθῇ τῇ συγκαταθέσει τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀρχιστράτηγου...

Ἄρθρον 9ον. Ἡ κατάστασις αὕτη θὰ τηρηθῇ μέχρις ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης.

Ἄρθρον 10ον. Οἱ χωροφύλακες καὶ ἡ Τουρκικὴ ἀ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 127)

Ὁ Λευκὸς Πύργος καὶ ἡ προκυματὰ τῆς Θεσσαλονίκης.

Εἶναι μιά σύντομη, μιά πιστὴ ἀφήγησις τῆς ἱστορίας τῆς καταλήψεως τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὸν ἀνδραπό ποῦ ἔχει γράφει μὲ τὸ ἴδιον τοῦ τὸ χέρι τὴν ἱστορίαν της...

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς δὲν ὁμιλεῖ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του... Κι' ὁμοίαν ἦταν ἀπάντησις στοὺς σκεπτικὰς τῆς νίκης, διότι στὸ μετᾶ τοῦ προκαταγινιστοῦ τότε Διαδόχου, τὸ Βασίλειον Κωνσταντῖνου, καὶ Ἀρχιστράτηγος.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν νίκη τῶν Γιαννιτῶν ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἀποχωρῆσε μ' ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν κατάλη-

«Εάν έχετε εις τὸν Σχηματισμὸν σας 500 νέους προτιμῶ νὰ ἴδω ἔστω μέτρια ἀποτελέσματα καὶ ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν 500 παρὰ ἄριστα γιὰ τοὺς 50 μόνον».

Νέο Κορίτσι.

Ποια έποχή και ποιά γενιά είδε κι' άκούσε είναι τόσο
βαθύ, ένα τόσο θετικό, ένα τόσο στοργικό παιδαγωγό;
Ξεφύλλίζω την ιστορία τη μακρινή και τη τριτογενή για
να βρω ένα ανάλογο στήριγμα, να αναλογη έποχή, ένα
ανάλογο ρητό για να παραβάλω και όμως πουθενά
δέν φαίνεται, πουθενά δέν άκούεται. Είχαμε, είναι αλή-
θεια, κρύβει έποχές στην έθνική μας ζωή, είχαμε αν-
δρες γενναίους και έξακουστούς μά τά λόγια αυτά τα
γεμάτα απέραντη έννοια και γνώσι δέν άκούστηκαν ως τα
σημερα. "Ετσι μπορούμε να πούμε πως ο 'Αρχηγός δέν
μιμείται, δέν αντιγράφει κανένα και δέν άντλεί από κα-
νέναν. Σκύβει στο έδαφος και βιβλίο στο χέρι στο πηγάδι
της δικής του ψυχής, άφουγκράζεται προφητική τους ή-
χους της δικής του γνώσης, παίρνει από κεί την όρμη
και τό θάρρος και σου μιλά με αυτά τά λόγια. «Όχι οι
50, αλλά οι 500, όχι οι 10, αλλά οι έκατόν, όχι ή μία αλλά
όλες σας». Πόσο βαθειά είναι ή αγάπη του και πόσο
πρέπει να μάς συγκινή η στοργή του! Δεν φροντίζει α-
πώς για τους άλλους και για τίς λίγες, που στέκουν ψηλά
ή που φερνούν από φυσικές ή άλλες αίτίες θ' άνεθούν
τά σκαλοπάτια πιο πάνω. Έκεῖνον τόν ένδι-
αφρουμε όλοι μας! Γιατί και μια αληθινά στοργική
ανά τα έδιωχμένα, γά όλα τα, τα παιδιά με την ίδια
αγάπη. Χαρίζει την ίδια στοργή σ' εκείνα που άνέβηκαν
ψηλά και σ' αυτά που στάθηκαν στη μέση. Στά έξυπνα
και στά λιγώτερο έξυπνα, στα δυνατά και σ' αδύνατα,
στά όραία και στα άσχημα.

Καλὰ νὰ στοιχαστῇς τὰ λόγια αὐτὰ τὰ λίγα, μὰ τόσο σοφά. Συγκεντρώσου γιὰ μιὰ στιγμή ἀπόλυτον σὸν ἑαυτό σου καὶ σκέψου. Μῆσα τοὺς λαοὺς ὡς τὰ τώρα προσέχτηκαν καὶ λιθανίστηκαν οἱ μερικοὶ γι' αὐτὸν ἢ ἐκείνον τὸν λόγον. Τὰ πνεύματα στὰ γράμματα, στὶς καλὰς τέχνες, στὶς ἐπιστῆμες, οἱ πλούσιοι, οἱ πρωταθλητές! Μὰ ἔνι ὑποτάσσαι αὐτοὶ τὰ ἑαυτὰ ἑαυτῶν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὁ λαὸς τους, ἂν τὸ σύνολο δὲν γινώταν ἢ πυραμίδα τῆς ὁποίας κορυφὴ νὰ στηθοῦν οἱ ἐξαιρετικοὶ αὐτοὶ ἐκλεκτοί. Μπορεῖ δυνάει νὰ ἀνταρτήσῃ καὶ ἡ κορυφὴ τῆς πυρ. ἵνα τὴν κινῶναι αὐτοὶ τὴν κορυφὴν εἰς τὸν ἐξομαρτισμὸν τοῦ λαοῦ. Μπορεῖ δὲν ἡ κορυφὴ νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ τοῦ λαοῦ ἐπὶ τὴν ἐθνικήν μας ζωή; Ὅταν πάρθῃ καὶ ἡ Ἐφτάλοφ, τῆς βυζαντινῆς κορυφῆς τὸ διαμάντι, πολλὰ πνεύματα σκορπίσθηκαν σὸν τὰ πούλια στὰ ξένα. Ἦτανε κ' αὐτὰ ἡ κορυφὴ χωρὶς βάσι. Ὁ λαὸς, ἡ πλειονότης, κόπηκε καὶ λίγο ἔλειψε τότε νὰ καταστραφῇ κορυφὴ καὶ βάσι, μειονότης καὶ σύνολο.

Όταν σ' έναν λαό μόνο μερικοί περνοῦν τὴν πλατεῖα τῆς ζωῆς λεωφόρο, ἐνῶ τὸ σύνολο σπρώχνεται ἀσφυγτικά στὰ στενά πεζοδρόμια, τότε ἐκεῖνος ὁ λαός, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ξεφύση σὲ φάδι καὶ σπηλιό.

Μόνο μ' έναν Πλάτωνα, μ' έναν Γκαίτη, μ' έναν Ντα Βίντσι ή έναν Γκότζη δέν μπορούν νά ζήσουν τά λαϊκά σύ-
νολα. Τά πνεύματα ξεφεύγουν συχνά-σικά από τά όρια
της χώρας των καί γίνονται διεθνή, παγκόσμια. Όμως
εμείς σήμερα δέν θέλουμε νά λέμε «Αυτός είναι» «Ελ-
λός» καί νά φουκαλά μ' όλους καί τς πρώτα ή τς δό-
τετα, τς Ένας. Θέλουμε νά λειπά: Ένας, Έλληνας,
Ένας, τς Έλληνας, Λαός. Έτσι δέν αε μπορούμε νά
ν' ας πούμε, ότ' ας ση δ Ένας ή μ' ας, γιατί τα
είμαστε ένα μυριόδιπλο σύνολο, γερά σμιλεμένο καί
σφιγμένο από τή σκληρή κι από τό σφιγρ Έκθεση,
πού μάς αγάπησε όλους ξε ίσου, έξυπνους καί λιγώτερο
έξυπνους, ώραιους καί λιγώτερο ώραιους, δυνατούς καί
λιγώτερο δυνατούς. Μιά ιδεώδης κοινωνία, πού ούτε αυ-
τός ό Πλάτων δέν τήν φαντάστηκε.

Σ. Καρ.

108

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χειρίς οικογένεια

Συνέχεια εκ του προηγούμενου

Καθήσαμε, έβγαλα τὸ χάρτη καὶ τὸν ἄπλωσα μπροστά μας στὸ χορτάρι. Ἀργησα κάπως νὰ προσανατολισθῶ· θυμήθηκα ὅμως πῶς ἔκανε ὁ Βιτάλης καὶ καταφερα τέλος νὰ χαράξω τὸ δρομολογίό μας: — Μὰ τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ὁ Ματίας δείχνοντας τὸ χάρτη μου.

Τοῦ εἶπα πῶς ἦταν χάρτης καὶ τοῦ ἐξήγησα τί χρησίμευε.

— Μὰ τότε, εἶπε, πρέπει νὰ ξέρη κανεὶς νὰ διαβάζη. — Φυσικά. Ἐσὺ δὲν ξέρεις;

— Καλά, θὰ σὲ μάθω.

— Στὸ χάρτη μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ τὸ δρόμο ἀπὸ τὸ Ζιζὸρ στὸ Παρίσι;

— Βεβαίωτατα, εἶναι πολὺ εὐκόλο.

Καὶ τοῦ τὸν ἔδειξα.

— Μὰ πῶς θὰ βρῇ κανεὶς νὰ ποῖται, πῶς ἦταν αὐτὸς ὁ δρόμος ποὺ ἔκαμε στὸ χάρτη τὸ δάκτυλό μου ἀπὸ τῆς λέξι Ζιζὸρ ὡς τῆς λέξι Παρίσι.

Ἐγὼ τὸν ἔκαμα μὲ τὰ πόδια, εἶπε, κι' ἦταν πολὺ πιὸ μακρὸς ἀπὸ τόσο.

Τοῦ ἐξήγησα τότε ὅπως μποροῦσα — δηλαδὴ, ὅχι καὶ πολὺ καθαρά, — πῶς σημειώνουνταν τὰ διαστήματα στοὺς χάρτες. Μ' ἄκουσε μὲ τὴν ἴδια προσοχή, δὲν ἔδειξε ὅμως πῶς τὸν ἔπεισε στὴν ἐντέλεια ἡ σοφία μου.

Καθὼς εἶχ' ἀνοίξει τὸ σακκάκι μου γιὰ νὰ βγάλω τὸ χάρτη, μοῦ ἤλθε ἰδέα νὰ ἐπιθεωρήσω τὸ περιεχόμενό του.

Εἶχα τρία ποικύμια, τρία ζευγάρια κάλτσες, πέντε μαντήλια, ὅλα καινούργια, κι' ἓνα ζευγάρι παπούτσια, λιγάκι παλιά.

Ὁ Ματίας θαμπώθηκε.

— Ἀμ' εὐὸ τί ἔχεις; τὸν ρώτησα.

— Τὸ βιολί μου, κι' ὅτι φορῶ.

— Καλά, τοῦ εἶπα. Θὰ τὰ μοιρασθοῦμε, ἀφοῦ εἴμαστε σύντροφοι. Θάχης δυὸ ποικύμια, δυὸ ζευγάρια κάλτσες καὶ τρία μαντήλια. Μόνο ἐπειδὴ εἶναι δίκιο νὰ τὰ μοιραζώμαστε ὅλα, μιά ὥρα θὰ κρατῆς ἐσὺ τὸ σάκκο μου καὶ μιά ἐγώ.

Στὴν ἀρχή, ὁ Ματίας δὲν θέλησε νὰ δεχθῇ.

— Σηκῶνω ὅσο θέλεις τὸ σάκκο σου, εἶπε, μὰ τὰ πράγματά σου εἶναι δικά σου.

Τότε ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ θυμίσω τὴ συμφωνία μας:

— Εἶπες πῶς θὰ μ' ἀκούς σ' ὅτι προστάζω. Θὰ δεχθῆς λοιπόν, εἰδεμὴ κτυπῶ!

— Κτύπα, μὰ ὅχι στὸ κεφάλι, φώναξε.

Κι' ἄρχισε νὰ γελᾷ, ἓνα γέλιο γλυκὸ κι' ἀνοιχτόκαρδο, δείχνοντας ὅλα του τὰ δόντια, ποὺ ἡ ἀσπράδα τοὺς ἀστραφτε ἀπάνω στὸ μελαχροινὸ, ἡλιοκαμένο πρόσωπό του.

Στὰ ποικύμια πάνω εἶχα βάλει τὴ θήκη τῆς Στεφανίας, καθὼς κι' ἓνα ἄλλο κουτάκι, ποὺ εἶχε μέσα τὸ τριαντάφυλλο τῆς Λίζας. Ὁ Ματίας ἔκαμε νὰ τ' ἀνοίξῃ, μὰ δὲν τὸν ἄφησα καὶ τὸ φύλαξα στὸ σάκκο, χωρὶς νὰ τ' ἀνοίξω οὐτ' ἐγώ.

— Ἀν θέλῃς νὰ μ' εὐχαριστήσης, τοῦ εἶπα, δὲν θάγγιγες ποτέ αὐτὸ τὸ κουτί, εἶναι δώρο.

— Καλά, μοῦ ἀποκρίθηκε, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴ τ' ἀγγίξω ποτέ.

Τώρα ποὺ ξαναφόρεσα τὴν προβειά μου καὶ ξαναπῆρα τὴν ἄρπα μου, ἓνα

πρᾶμα μὲ στενοχωροῦσε πολὺ τὸ πανταλόνι μου. Μοῦ φαίνονταν πῶς ἓνας «καλλιτέχνης» δὲν ἔκανε νὰ φορῇ μακρὸ πανταλόνι, παρὰ κοντὸ ὡς τὰ γόνατα, καὶ μακρὲς κάλτσες δεμένες σταυρωτὰ μὲ χρωματιστὲς κορδέλλες. Τὸ μακρὸ μου πανταλόνι ἦταν καλὸ γιὰ ἓνα κηπουρὸ· μὰ ἐγὼ τώρα ἦμουν καλλιτέχνης!

Δὲν εἶχ' ἀνάγκη νὰ ρωτήσω κανένα 'ἀνοιξ' ἀμέσως τὴ θήκη τῆς Στεφανίας κι' ἔβγαλα τὸ βιολί.

Ὅσο ἐγὼ θὰ διαβάζω τὰ παιδιὰ μου, εἶπα στὸ Ματία, εὐὸ θὰ παίζῃς βιολί, γιὰ νὰ ἴδω τὴ ξέρεις.

— Ὁ, εὐχαρίστως!

— Πῆρε τὸ βιολί του κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ.

Ἐγὼ εἶχα χάσει γενναίᾳ τὸ γαλὸν, στὸ πανταλόνι μου, λίγο πιὸ κάτω ἀπ' τὰ γόνατα, καὶ γενναϊότερα ἄρχισα νὰ κόβω τὴν τσόχα.

Καὶ ὅμως ἦταν ἓνα ὠραῖο πανταλόνι ἀπὸ τσόχα σταχτιά, σὰν τὸ γελέκι καὶ τὸ σακκάκι μου, ποὺ μοῦ εἶχε κάμει μεγάλη χαρὰ τότε ποὺ μοῦ τὸ χάρισε ὁ πατέρας. Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ χάριζα, ὅτι ἦταν τῆς Στεφανίας μάλιστα.

Στὴν ἀρχή, ἄκουγα τὸ Ματία, κόβοντας ὀλοένα τὸ πανταλόνι μου. Σιγά-σιγά ὅμως ἔπαψα ν' ἀνοικοκλείνω τὸ ψαλίδι κι' ἄκουγα ἐκστατικός: Ὁ Ματίας ἔπαιζε τόσο καλὰ, σχεδὸν ὅσο κι' ὁ Βιτάλης.

— Μὰ ποῖός σ' ἔμαθε βιολί; ρώτησα στὸ τέλος χειροκροτώντας.

— Κανένας, ἀπὸ λίγο, ὅλοι. Μὰ πρὸ πάντων μελετοῦσα μονάχος μου.

— Καὶ ποῖός σ' ἔμαθε νότες;

— Δὲν ξέρω νότες. Παίζω μὲ τ' αὐτί.

— Ἐγὼ θὰ σὲ μάθω.

— Μὰ ὅλα τὰ ξέρεις ἐσὺ;

— Φυσικά! ἀφοῦ εἰμαι θιασάρχης!

Δὲν ὑπάρχει καλλιτέχνης χωρὶς κάποια φιλατία. Ἐπὶ λησα νὰ διέξω στὸ Ματία πῶς κι' ἐγὼ ἦσα ἱκανὸς μουσικός. Καὶ πῆρα ἀμέσως τὴν ἄρπα μου κι' ἄρχισα νὰ τοῦ τραγουδῶ τὴν περίφημη ναπολιτάνικη καντσονέττα μου:

Κλειστὸ παράθυρο, σκληρὴ παρθένα.

Γιὰ ὅς τί δάκρυα ποδῶ χυμένα.

Τότε, ὅπως συμβαίνει μεταξὺ καλλιτεχνῶν, ὁ Ματίας μοῦ γόρισε πίσω τὰ χειροκροτήματά μου καὶ τὰ κομπλιμέντά μου. Εἶχα μεγάλο ταλέντο. Εἶχε μεγάλο ταλέντο. Γαϊριάζαμε!

Καλὰ καὶ ἅγια ὀλ' αὐτά. Μὰ τώρα ἔπρεπε νὰ παίξουμε μουσικὴ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἀλλοιῶτα πῶς θὰ τρώγαμε καὶ πῶς θὰ κοιμούμαστε;

Ἐδεσα τὸ σάκκο μου κι' ὁ Ματίας τὸν φορτώθηκε στὸν ὤμο.

— Ἐμπρός!

Θὰ σταματοῦσαμε στὸ πρῶτο χωριὸ ποὺ θὰ βρῖσκαμε στὸ δρόμο μας καὶ θὰ δίναμε μιά παράσταση:

«Πρῶτὴ ἐμφάνισι τοῦ θιάσου Ρεμῆ».

— Μάθε μου τὸ τραγούδι σου, μοῦ εἶπε ὁ Ματίας, νὰ τὸ λέμε κι' οἱ δυὸ μαζί. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ μπορῶ σὲ λίγο νὰ σὲ ἀκκομπανιάρω καὶ μὲ τὸ βιολί μου. Θὰ εἶναι κάτι ὠραῖο!

Ἀλήθεια, θὰ ἦταν πολὺ ὠραῖο, κι' ἡ εὐτυχία ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν θὰ εἴχε ἄνδρα καὶ γυναῖκα, ἂν δὲν μᾶς γέμιζε πεντάρες!

Φθάσαμε σ' ἓνα χωριὸ, ποὺ εἶναι ὀκτώ ἀπὸ τὸ Βιλλζουίφ, καὶ ζητώντας τὸ κατάλληλο μέρος γιὰ τὴν παράστασίν μας, περάσαμε ἀπὸ ἓνα χωριάτικο σπιτί, ποὺ ἡ μεγάλη πόρτα τῆς αὐλῆς τοῦ ἦταν ὀλάνοικτη κι' ἡ αὐλὴ τοῦ γε-

Ἀκούγα ἐκστατικός....

111

Η ἔρημος τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ὅπου μονάζουν οἱ ἁγιώτεροι ἀσκηταὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, εἶναι ἡ πρὸ ἀπρόσιτη γωνιά τῆς ἀκροπόλεως αὐτῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Βρίσκεται πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ Καρμηλίου δρους, τὸ ὅποιον ἔχει χίλια μέτρα ὕψος καὶ εἶναι σὰν ἀδέρφι τοῦ Ἁθῶ, ἔτσι καθὼς πλαγιάζει στὴ ράχι του, στὰ ἀπόκρημνα καὶ φαλακρά φαράγγια τοῦ ἀκρωτηρίου Φο-

πρόσιτα δάση τοῦ Ἁθῶ ποὺ ἔχουν τὶς φωλιές τους, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σκανδαλίσουν τοὺς μοναχοὺς. Ὑπάρχουν ἀκόμη στὴ χερσόνησο τοῦ Ἁθῶ καὶ ἰδίως ἐδῶ στὶς πλαγιές τοῦ δρους καὶ δυὸ - τρία ζευγάρια ἐλάφια. Εἶναι τὸ μόνο κομμάτι Ἑλληνικῆς γῆς ὅπου σώζεται ἀκόμα τὸ ὠραϊότατο ἀγρίμι. Δὲν τὰ κυνηγοῦν ἐδῶ κι' ἔχουν πολὺ συνηθιστὴ τὸ ράσο καὶ τὴν καλωσύνη του. Τὰ ζαρκαδάκια εἶναι τὰ ἀγαπημένα παιδιὰ τῶν καλογέρων καὶ πολλὰς φορές τοὺς πλησιάζουν, παίρνουν τὸ ψαμὶ ποὺ τοὺς δίνουν καὶ τοὺς λείχουν μὲ χάρι τὰ χέρια ποὺ τὰ εὐεργετοῦν.

Οἱ μπεκάτσες, τὰ τρουγόνια, τὰ ἀγριοπερίστερα, οἱ πέρδικες πηδοῦν στὰ χαμόκλαδα καὶ τὶς ἀγκαθιές, ἀναζητῶντας τοὺς σπόρους καὶ τὰ ὀρύκια εἶναι τόσο ἡμερωμένα ποὺ περνοῦμε δίπλα τους καὶ δὲν τρομάζουν καθόλου. Κυνηγι, βλέπετε, δὲν γίνεται ἐδῶ ποτέ, ἀφοῦ κρέας οἱ καλόγηροι δὲν τρῶνε καθόλου καὶ τὶς λαμπρές ἀποκρεῦουν μὲ ψάρι ἢ βακαλάο. Σὲ ξένους ἀπαγορεύεται τὸ κυνηγι καὶ μόνο σπανίως ἡ Ἱερά Ἐπι-

στοασία, ἡ κυβέρνησις νὰ ποῦμε, τὸ Ἁθῶ, ἔπειτα πρὸς τὴν κλητήρα νὰ κυνηγήσουν ἀγρὸ ὅπου στὴν καρτὰ τοῦ ὄρους.

Ἀπὸ τὴν ἀπὸστασία, εἶναι ἡ ἔρημος τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ὅπου μονάζουν οἱ ἁγιώτεροι ἀσκηταὶ τοῦ Ἁθῶ. Νερὸ δὲν ὑπάρχει ἐδῶ, οὔτε πηγὴ, οὔτε ποτάμι. Λάκκουες ἀνδύουν μέσα

στὰ νταμάρια οἱ πατέρες καὶ ἐκεῖ βρίσκεται νερὸ ἀπὸ τὸ χειμῶνα. Τοὺς σκεπάζουν μὲ μιὰ πλάκα γιὰ νὰ μὴν τὸ παίρνη ὁ ἥλιος κι' ἀπ' ἐκεῖ πίνουν καὶ πλένονται. Καθὼς μᾶς ἐθεβαίωσεν ὁ πατὴρ Νεκτάριος καὶ εἶδαμε κι' ἐμεῖς μὲ τὰ ἴδια τὰ μάτια μας, οἱ δοιοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι στεροῦνται ἀκόμη καὶ τὸ νερό. Ὅλο τὸ καλοκαίρι δὲν πίνει καθένας πρῶτο ἀπὸ ἓνα φλυτζάνι τὴν ἡμέρα.

Δὲν μένουν ἕνας καὶ δύο στὸν τόπο τοῦτο: Ὁ πατὴρ Γεράσιμος, υἱὸς ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ μόλις τελείωσε τὶς σπουδές του στὴν Εὐρώπῃ, ἦλθεν ἐδῶ ν' ἀσκητέψῃ. Ὁ φαρμακοποιὸς ἀπὸ τὴν Κεφαλληνία, Γεράσιμος καὶ αὐτός, ποὺ ἕνα πρῶτὶ πούλησε τὸ φαρμακεῖο του καὶ τὴν κληνικὴ του, μοίρασε τὰ λεπτὰ καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς πτωχοὺς καὶ ἦλθε ν' ἀσκητέψῃ. Ὁ πατὴρ Δημήτριος μὲ τὸ ἐπιβλητικὸν ἀνάστημα καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴν δυνάμει, υἱὸς τοῦ περιφήμου Ἀγγέλου ὑπουργοῦ λόρδου Μπαλφουρ, ποὺ ἡσπασθῇ τὴν ὁρθοδοξίαν στὴν Πολωνία καὶ μετὰ, ἀφοῦ ἀσκήτεψε λίγον καιρὸ στὸν Ἁθῶ, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς στὰς Ἀθήνας, ὅπου λίγοι ἐξέρουν τὴν τραπὴ καταγωγὴ του. Ἡ σεβαστὴ αὐτὴ φυσιογνωμία τοῦ Χριστιανισμοῦ κάθε καλοκαίρι ἔρχεται καὶ μένει εἰς τὴν ἔρημον αὐτὴν τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ὅπου βρίσκεται τὴν εὐκαιρία νὰ μελετᾷ βιβλία καὶ κώδικας τῆς μονῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ συγχρόνως νὰ λευκαίνει τὴν ψυχὴ του κοντὰ στοὺς δόσιους πατέρας. Ἐδῶ ἐπίσης μένει καὶ ἄλλος πατὴρ Γεράσιμος, μιὰ γαλήνια μορφή μὲ μεγίστη μὀρφωσι καὶ ποιητικὸ ταλέντο. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ὁμνογράφους τῆς Ἐκκλησίας μας. Μονάζουν καὶ περὶ τοὺς δέκα ἀκόμη καλόγηροι ἐδῶ.

Πρὸ πέρα ἀπὸ τὴν ἔρημον τοῦ ἁγίου Βασιλείου εἶναι ἡ ἀπροσπέλαστη σκῆτὴ Κατουνάκια, ὅπου μονάζει ὁ περίφημος ἁγιογράφος πᾶτερ Παντελεήμων, οἱ ἁγιογράφοι Δανηλῖδαι, γνωστοὶ εἰς ὅλον τὸν ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὸν κόσμον, ὁ πατὴρ Σωφρόνιος, Γάλλος ἀριστοκράτης καὶ ζωγράφος μεγάλης μορφώσεως καὶ πρὸ κάτω, στὰ Καρούλια, ἄλλη ἀπόκρημνη καὶ ἀπρόσιτη πλαγιά, ὁ πατὴρ Παρθένιος, Ρώσος πρίγκηψ καὶ ἀνεψιὸς τοῦ τελευταίου Τσάρου. Πῶς ζοῦν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, πῶς περνοῦν τὶς ὥρες των, πῶς προσεύχονται, πῶς στεροῦνται, θὰ οἶς ποῦμε σὲ ἄλλο ἀρθρον.

Ἡ ἀλλόπορτα τῆς μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας.

Ἰω. Καζ.

Τμήματα Ναυτιφαλα, γυμν., Παταγγιτών Σκαπανέων και Σκαπανισών της Ε.Ο.Ν. "Υδρας.

Φαλαγγίτισσαι και Σκαπάνισσαι του 2ου Λόχου Κοιμήσεως Σιντικής.

- 1) Βαθμοφόροι του 19ου Ύποτομέως μετά του Διοικητού των κατόπιν ασκήσεων.
- 2) Ο Αρχηγός κατά την επίσκεψίν του εις τα νέα γραφεία της Κεντρικής Διοικήσεως της Ε. Ο. Ν.
- 3) Από μίαν επιθεώρησιν του Τάγματος Ροδολείδους

- 4) Chorus of the Student Body
- 5) American Legion Band
- 6) Of Students of F. O. N. Academy

Φύλακας και Φοιτητές - Ε.Ο.Ν. Μαρουσίου, Παρου

Ὁ Λόχος Φαλαγγτισσῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Τριλόφου.

ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τό κριθάρι

Τό κλίμα τής 'Ελλάδος είναι ένα απ'τά πιο κατάλληλα γιά τήν καλλιέργεια του κριθαριού, τό όποιον μπορεί νά προκόψη καί εις τά ξηρότερα μέρη. Τό έδαφος πού είναι άκατάλληλο γιά σπορά κριθαριού είναι τό βαλτώδες καί φυσικά καί τό πολύ φτωχό. Τό κριθάρι δέν είναι τόσο απαιτητικό σέ ποιότητα έδάφους, όσο είναι τό σιτάρι.

Άμειψισπορά

Τό κριθάρι πού άντέχει περισσότερο από τό σιτάρι μπορεί νά καλλιεργηθί καί σέ χωράφι κουρασμένο από προηγούμενη καλλιέργεια σιταριού.

Σέ μέρη όπου ή γεωργία έχει κά- νει προόδους καί ή καλλιέργεια γίνε- ται έντατική, τό κριθάρι καλλιεργεί- ται σέ χωράφια εις τά όποια είχε προηγηθί καλλιέργεια σκαλιστικού φυτού, ή καί καλλιεργείται άμέσως μετά τήν καλλιέργεια του σιταριού.

Σέ μέρη εις τά όποια εφαρμόζεται ή άγροανάπαυσις, τό κριθάρι σπέρνε- ται τόν τελευταίο καιρό προτού νά άρχισή τό ξεκούρασμα τών χωραφιών.

Τό δουλεμα καί τό λίπασμα τών έδαφών

Μ'όλο πού τό κριθάρι είναι άνθε- κτικώτερο του σιταριού, θέλει έν τού- τοις κι' αυτό τήν καλλιέργεια του έδά- φους του όπως καί τό σιτάρι. Όπως δλα τά σιτηρά, τό κριθάρι είναι καί αυτό ταχείας ανάπτυξεως καί γι' αυτό πρέπει νά εύρη όχι μόνο τίς απαιτού- μενες ούσιες γιά τήν ανάπτυξιν του όργανισμού του μέσα σέ μικρό χρο- νικό διάστημα, αλλά καί τίς τροφές πού έναποθηκεύει μέσα στους κόκκους του.

Γι' αυτό τό έδαφος πρέπει νά είναι πολύ καλά δουλεμένο, μαλακό καί δσο μπορεί σέ μεγαλύτερο βάθος γιά νά μπορούν ή ρίζες του φυτού νά έξα- πλωθούν περισσότερο καί βαθύτερα γιά άνεύρεσι άφθονης τροφής από τίς πρώτες ήμέρες τής ανάπτυξεώς του.

Όσο άθαθέστερα είναι δουλεμένο τό χωράφι, τόσο δυσκολώτερα άνά- πτύσσονται αι ρίζες του φυτού καί έπομένως ή απόδοσις σέ καρπό είναι μικρότερη.

Όπου εφαρμόζεται άμειψισπορά, τό ζωϊκό λίπασμα ρίχνεται ένα χρόνο κωρίτερα από τήν καλλιέργεια του κριθαριού, δηλαδή τή χρονιά τής καλ- λιεργείας του σιταριού.

Η χρήςις τών χημικών λιπασμάτων, όπου μάλιστα θέλουμε παραγωγή μεγάλης ποσότητος σιταού, είναι ά- ναγκαία.

Πρός τούτο, πρό του τελευταίου όρ- γώματος, ρίχνουμε 20 όκάδες υπερ-

φωσφορικού λιπάσματος καί 4 όκά- δες χλωριούχο κάλι στο κάθε στρέμ- μα, όταν θά βλαστήση ό σπόςος ρί- χνουμε 12 όκάδες νιτρική σόδα κατά στρέμμα.

Τήν ποσότητα τής νιτρικής σόδας μπορούμε νά τήν επαναλάβουμε τήν άνοιξι, όταν δούμε ότι τά φυτά δέν έχουν καλή άνάπτυξι.

Αν θέλουμε, αντί τών άνωτέρω λι- πασμάτων, μπορούμε νά ρίξωμε τό φθινόπωρο —αυτή τήν έποχή δηλαδή —μαζί με τό τελευταίο όργωμα, ή μαζί με τό σπόρο παραχώνοντας μαζί σέ μέρος όπου δέν βρέχει πολύ τόν χειμώνα 40 όκάδες χημικό γκουανό με τύπο 4-11-5, σέ μέρη δέ όπου βρέχει πολύ συχνά 40 όκάδες κατά στρέμμα πολυφωσφορικό με τύπο 2-12-4.

Σπορά καί καλλιεργητικά φροντίδες

Τό κριθάρι σπείρεται άμέσως μετά τά πρωτοβρόχια του φθινοπώρου, εκτός τής τριμηνήτικης ποικιλίας πού σπέρ- νεται κατά τόν Μάρτιο μήνα.

Όπου ή σπορά δέν γίνεται με σπαρ-

ΠΙΣΩ ΑΠ' Τ' ΑΣΤΕΡΙ

Μπορούσα ως τήν 'Αθήνα απ' τό χωράφι νά σύρω έγώ μία μακρινή αύλακιά κινώντας με του γήλιου τό χρυσάφι με τόν ψαρή καί μ' εύθυμη καρδιά.

Άντίς γιά τριάντα στρέμματα πού όργωνω — τό στόμα σας άνοίξετε πλατιά! — διακόσα μιλια πάγκι κάθε χρόνο πίσω απ' τ' άλλτρι μου τραγουδιτά.

Με τό γεροδεμένο, βολικό ψαρή μου μιλώ γιά όρος βλογημένο, γιά σπορά, μέσα φτιρώνει σάν πουλι ή ψυχή μου καί φαίνεται στα μάτια του ή χαρά.

Ψαρή γιάτι κωπτάς; Δέν με πισταίεις; Είμαστε οι άξιοι, μάθε το ψαρή. Τό κήρυξεν Έκείνος! Τι χαζεύεις; περηφανόμου, όπως έγώ καί σύ.

Καί κάνε τά καλά σου πιά ψαρή μου Τριάντα στρέμματα όργωμα, σπορά!... νά χαίρεται ή ψυχή σου κι' ή ψυχή μου νάναγαυλιάζει κι' Έκείνο ή καρδιά.

Μπορούσα ως τήν 'Αθήνα απ' τόν άγρό μου νάρω το χινόπωρο μιάν αύγή μά δς κάνω πάλι έφέτος στο χωριό μου διακόσα μιλια πίσω απ' τό γυνί.

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

τική μηχανή, παραχώνουμε τό σπόρο εις μέν τά άμυώδη έδάφη με ένα έλα- φρό όργωμα, εις δέ τά άλλα με τή σάδρανα.

Ό σπόρος έμβαπτίζεται πρό τής σποράς μέσα σέ διάλυσι θειϊκού χαλ- κού καί κατόπιν άσδεστώνεται, άκρι- βώς όπως γίνεται καί με τό σιτάρι, γιά νά προλάβουμε τίς ασθένειες του άιθρακος καί του σαυλίτου.

Όταν σκοπός τής καλλιεργείας μας είναι ή παραγωγή σιταού, ρίχνουμε 22-30 όκάδες σπόρο κατά στρέμμα, όταν δέ σκοπός μας είναι ή παραγωγή κριθαριού, τότε ρίχνουμε 12-18 όκά- δες κατά στρέμμα.

Τό κριθάρι από τήν ήμέρα τής σπο- ράς, μέχρι τής ήμέρας του θερισμού, δέν έχει άνάγκη από ιδιαιτέρη περι- ποιήσι καί μάλιστα όταν τό χωράφι είναι καλά όργωμένο καί ό σπόρος καθαρός καί χωρίς άγριάδες.

Όταν όμως τό χωράφι δέν έχει καλά όργωθί καί ό σπόρος είναι γε- μάτος από σπέρματα ζιζανίων, τότε πρέπει νά βοτανίσωμεν γιάτι γρήγορα τό χωράφι γεμίζει από ξένα χόρτα πού έμποδίζουν τήν άνάπτυξι του κρι- θαριού.

Από τά ζιζάνια τά πιο ένοχλητικά είναι ή ραφανίς, ή ραφανίσκος, ή πα- παρούνα καί τό σινάπι τό άρουραίο.

Όταν τά ζιζάνια είναι πολλά καί ή καλλιέργεια φυσικά κινδυνεύη, ραν- τίζουμε τά ζιζάνια πριν νά μεγαλώ- σουν με διάλυσι 3-4% θειϊκού χαλ- κού, ή με 15% θειϊκού σιδήρου ή ακόμη καλύτερα με διάλυσι 1% μόν- τον θειϊκού όξέος 50 βαθμών.

Με τά ραντισματα αυτά τά σιτηρά δέν βλάπτονται καθόλου. Απ' έναντίας καταστρέφονται τελείως τά άγρια χόρτα καί τό φυτό άναπτύσσεται έπο- μένως καί άποδίδει.

Τό θέρισμα

Τό σιτάρι, όταν καλλιεργήται γιά σιανό, πρέπει νά θερίζεται μόλις άρχί- ζει νά ώριμάξη τό στάχυ καί όταν ά- κόμη είναι πράσινο, γιάτι τότε μόνον ό σπόςος γίνεται καλής ποιότητος.

Έπειδή όμως ή ποσότητα όταν θε- ρισθί έγκαίρως είναι μικρότερη, πολ- λοι προτιμούν νά τό θερίσουν άργώ- τεια. Η βάρη φέρει τής τοκομίας γιάτι άρ, σπέρμα, ούτως ή άλλως καρπίζει εις βάρος.

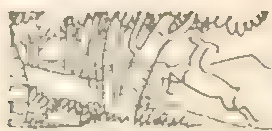
Η άποδοσις σιταού κατά στρέμμα με εύνοϊκό καιρό καί έπιτυχή καλ- λιεργεια μπορεί νά περάση τίς 500 όκάδες.

Ό θερισμός του καθαρού, τόυ καρπού δηλαδή, νά γίνεται ό σπόςος, έξω από τήν άμύδα, καί περί τά μέσα του μηνός Μαΐου, γιά τά πε- δινά μέρη καί κατά τόν Ιούνιον γιά τά όρεινά.

Η απόδοσις του καρπού είναι 1 : 6 έως 1 : 8 κατά στρέμμα. ή 90 έως 120 όκάδες. Ό θερισμός καί τό έλάτισμα του κριθαριού γίνονται όπως καί του σιταού.

X

ΙΟΝΝΙΝΟΝ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

“Αρχισαν λοιπόν να την ξεφορτώνουν κι έβγαλαν ό,τι είχε από μέσα. Κατόπιν την ξαμαμάωσαν. Κατάρτια, κουπιά, τιμόνι, πάγκους, όλα τα κουβλήσαν μέσα στη σπηλιά.

“Έως ότου να τελειώση το ξεφόρτωμα, η θάλασσα άγρίψε και τα κύματα άρχισαν να την κτυπούν με λύσσα.

Τη δέσαν λοιπόν με σχοινιά και της βάλαν από κάτω στρογγυλά ξύλα για να κυλίση. Τοῦ κάκου! “Η βαρειά βάρκα, χωμένη στην άμμο βαθειά, δέν κουνιχόταν ούτε τόσο.

“Υστερ’ από κάμποση ώρα άρχισε να πέφτη ραγδαία βροχή, κι’ η θύελλα είχε θεριέψει. Από παντού άστραφε φοβερά. Κεραυνοί κτυπούσαν τη βραχοσειρά κι’ άκουγες τὰ συντρίμια της να πέφτουν με όρμη πάνω στα φύκια. Με πολὺν κόπο ο Χάρρυ Γκούλδ κι’ οί σύντροφοί του κατάρθωναν να στέκουν κοντά στη βάρκα, ποῦ δέν ήθελαν να τήν εγκαταλείψουν. “Αξαφνα, ένα πελώριο κύμα, ψηλό έως εικοσιπέντε τουλάχιστο μέτρα, ξεκόλλησε τη βάρκα από την άμμο ποῦ ήταν χωμένη, τινάζοντάς την πάνω στα άγρια βράχια. Τὰ κομμάτια της, άφοῦ στάθηκαν για λίγο πάνω στους άφρους, σταθήκαν κατόπιν πίσω από τὸ βουνάκι. Καί είναι θαύμα πῶς τὸ φοβερό αὐτό κύμα δέν τοὺς παρέσυρε, όταν γύριζε πίσω πρὸς τὴ θάλασσα. Τὰ άγρια κύματα είχαν σαρώσει τὴν μοναδική τους βάρκα κι’ όλη τὴν άκρογιαλιά. Καί τώρα; Πῶς θάφευγαν ἀπ’ αὐτό τὸ τρομερό ξερονήσι καί πῶς θά γύριζαν πίσω στους δικούς τους;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ’.

Κατά τὰ μεσάνυχτα, όταν έπαψε πιά ο κατακλυσμός, ο ναύκληρος έβγαλε από ένα κοίλωμα τῶν βράχων ξερά φύκια και τάνασε μπροστά στήν είσοδο τῆς σπηλιάς. Σ’ αὐτὴ τὴ φωτιά στέγνωσαν γρήγορα τὰ ρούχα τους, ποῦ είχαν μουσκέψει ἀπ’ τὴ βροχή κι’ ἀπὸ τὰ κύματα. “Αλλά ἡ τρικυμία βάσταξε όλη τὴ νύχτα. “Ανεμος, άστραπές, βροντές, κεραυνοί. Τὸ πρωί, όταν βγήκαν έξω ἀπ’ τὴ σπηλιά, βρήκαν τὴν άκρογιαλιά σπαρμένη από συντρίμματα βράχων.

—Τί δυστυχία! εἶπε ὁ Φρίτς. “Αν τουλάχιστο δέν είχαμε τις γυναικες...

“Αλλά οί γυναίκες ήταν τὸ ίδιο ψυχραιμες ὅπως κι’ οί άντρες” καί μάλιστα ἡ Τζέννυ ποῦ είχε δυνατὴ ψυχὴ καί δέν έγνώριζεν άπελπισία.

“Ενα πλοίο, ὁποιοδήποτε, μπορούσε να περάση καί να τοὺς πάρη, πρὶν τοὺς βρῇ ὁ χειμῶνας σ’ αὐτὴ τὴν άγνωστὴ άκτή. Δέν ήταν άδύνατο πράγμα! Μὰ κι’ αὐτό να μὴ συνέβαινε, κι’ ὁ χειμῶνας αν έρχόταν πρὶν ἀπὸ τὸ πλοίο, θά μπορούσαν ἐπὶ τέλους να ξεχειμωνιάσουν. Στέγη, τροφή, καύσιμη ὅλη είχαν. Μπορούσαν να ἐλπίζουν πῶς δέν θά πέθαιναν τουλάχιστο.

“Εν τῷ μεταξύ ὁ πλοίαρχος Γκούλδ, ὁ Φρίτς κι’ ὁ Τζέιμς, τριγύριζαν σ’ άκρογιαλιά. “Ενῶ ὁ Τζῶν Μπλόκ κι’ ὁ Φραγκίσκος είχανε πάει να ἰδοῦν αν ὑπάρχαν ακόμη αὐτὰ χελῶνες.

Εἶχαν περάσει δεκαπέντε μέρες ἀπὸ τότε ποῦ βγήκαν σ’ αὐτό τὸ ξερονήσι. Κι’ είχαν περάσει κι’ άλλες πολλές ἑβδομάδες χωρίς να τοὺς παρουσιασθῇ τίποτε ἑκτακτό. “Όσο για τροφή δέν έτρωγαν παρά χελῶνες, χελωνοαὐγά καί διάφορα θαλασσινά, — καραβίδες, άστακούς, — ποῦ έπιανε ὁ Τζῶν Μπλόκ. Γιατί αὐτός καταγινώταν συνήθως σὸ ψάρεμα, με τὴ βοήθεια κάποτε τοῦ Φραγκίσκου. Εἶχαν κάνει άγκιστρία ἀπὸ στραβωμένα καρφιά ποῦ βρήκαν ἀπὸ τὰ ξύλα τῆς συντρίμινής βάρκας, κι’ έπιαναν μ’ αὐτὰ λογῆς λογῆς ψάρια, λιθινία, κεφάλους κι’ άλλα.

“Ακόμη ἀπ’ τὰ σκυλόψαρα ποῦ άφθονούσαν σ’ εκείνα τὰ νερά, προμηθεύόντουσαν ένα ξύγκι, κατάλληλο ὅπως κατασκευάζουν πρόχειρα σπερματοείτα. Μία μέρα έπεσε κι’ ένα μεγάλο κοπάδι ἀπὸ ρέγκες. Μπόρεσαν να πιάσουν μερικές ἑκατοντάδες ἀπ’ αὐτές, ποῦ τίς ἑκάπνισαν καί τίς φύλαξαν για τὸ χειμῶνα.

Στὸ διάστημα αὐτό τῶν ἑξ ἑβδομάδων ἔκαναν κι’ άλλες άπόπειρες να σκαρφαλώσουν ὡς τὴν κορφή τῆς βραχοσειράς. “Αλλά δέν ἑκατάφεραν τίποτε, κι’ ὁ Φρίτς άποφάσισε τότε να τριγυρίση κολυμπώντας τὸ ἀνατολικὸ βουνάκι. Τὸ σχέδιο του ὅμως δέν τὸ εἶπε σὲ κανένα, παρά μόνο στὸν Τζῶν Μπλόκ. Γδύθηκε λοιπόν, κι’ άφοῦ δέθηκε μ’ ένα μακρὸ σχοινί, ποῦ τὴν άκρη του θά τὴν κρατοῦσε γερά ὁ Τζῶν Μπλόκ, έπεσε στή θάλασσα.

Με πολὺ κόπο ὁ κολυμβητὴς μπόρεσε να προχωρήση μερικά μέτρα,

ἐπειδὴ ἐκεῖ στὰ πόδια τοῦ πελώριου βράχου ἡ θάλασσα άφρίζε με λύσσα. “Αλλ’ όταν ὅμως, ὅτερ’ ἀπὸ πολὺ κόπο, καί με κίνδυνο να τὸν παρασύρῃ τὸ ρεῦμα ἢ να τὸν πετάξῃ τὸ κύμα πάνω σὸ βράχο, γύρισε πίσω, καί τὸν ρώτησε με άγωνία ὁ ναύκληρος τί εἶδε, αὐτὸς ἀπήντησε:

—Βράχοι καί μόνο βράχοι! Μία συνέχεια ἀπὸ κολπίσκους κι’ άκρωτήρια! άποκρίθηκε ὁ Φρίτς, μόλις παίρνοντας τὴν ἀναπνοή του.

—Καλὰ τὸλενα ἐγὼ! ἔψιθύρισε ὁ ναύκληρος.

Τὸ νησάκι τους δέν ήταν λοιπόν παρά ένας άκατοίκητος σωρός ἀπὸ βράχους. Καί ποτὲ δέν θά μπορούσαν να βγοῦν ἀπὸ τέτοια φυλακή.

“Ότὸσο ὁ καιρὸς διατρυοῦταν καλός, “Εθασε κι’ ἡ τελευταία ἑβδομάδα τοῦ Δεκέμβρη. Μερικὲς θύελλες ποῦ ἑπακολουθήσαν δέν είχαν τὴν ἔντασι τῆς πρώτης. Κι’ αν ἡ βραχοσειρά δέν ἔρριχνε μία μεγάλη σκιά σ’ άκρογιαλιά, ἡ ζέστη θά ήταν ἀνυπόφορη.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ σύναζαν σὸ νησάκι διάφορα πουλιά, ὅχι μόνο γάροι κι’ άλλα θαλασσοπούλια, παρά καί γερανοί κι’ ἐρωδιοί. “Ακόμη ἔβλεπαν στήν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ κορμοράνους καθὼς κι’ ἀλμπάτρους, σάν κι’ ἐκείνων ποῦ είχε χρησιμεύσει στήν Τζέννυ για ταχυδρόμο, όταν ήταν στὸν “Αναμένο Βράχο.

Μία μέρα ὁ Τζῶν Μπλόκ τοὺς μάζεψε με φωνές:

—“Ελάτε να ἰδῇτε!... ἔλατε!

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Φρίτς.

—Μὰ δέν βλέπετε κείνα τὰ μαῦρα σημάδια στή γραμμή;

—Μὰ εἶναι πικκοῦνι, λιπαρόχηνες! ἑπρόσθεσε ὁ Φραγκίσκος.

—Ναί, ναί, ἑπεκύρωσε ὁ πλοίαρχος Γκούλδ.

Τότε ὁ Φρίτς συνεπέρανε, για να μπορέσουν αὐτὰ τὰ πουλιά να σκαρφαλώσουν ὡς τὸ ὀροπέδιο, θά πῇ πῶς οἱ πλαγιὲς εἶναι ποῦ εὐκολες ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς βραχοσειράς.

Καί ήταν λογικό. Οἱ πικκοῦνι, πουλιά ἀδέξια, πολὺ βαρεία, με καί τόσα δά φτερουγάκια, δέν θά μπορούσαν ποτὲ να πετάξουν ὡς ἐκείνη τὴ ράχι. Θάνεθηκαν βεβαίως με τὰ πόδια. “Ότε τὸ ἀνέσασμα θά ήταν πιὸ εὐκόλο ἀπὸ τὰ βορεινά. “Αλλά τί κρίμα να μὴν ἔχουν τὴ βάρκα, για να τριγυρίσουν τὸ νησί! Κι’ ἀπὸ τὴ βάρκα δέν τοὺς ἔμεναν παρά τὸ κατάρτι, τὸ μεγάλο πανί, ὁ φλόκος, τὰ σχοινιά, τὸ τιμόνι, ἡ άγκυρα με τὴν αλυσίδα της, οἱ σαίδες τῶν πάγκων καί τὰ βαρέλια τοῦ νεροῦ, ὅλα προφυλαγμένα στή σπηλιά. Κι’ ἀπ’ αὐτὰ πάλι πολλὰ ήταν μισοσπασμένα.

“Ετσι γιόρτασαν μελαγχολικά τὰ Χριστούγεννα στήν ἔρημιά. Καί τὸ ἀπόγευμα σὲς 29 τοῦ Δεκέμβρη συνέβηκε κάτι, ποῦ αν καί δέν άλλαξε τὴν κατάστασί τους, τοὺς θύμιζε ὅμως πολλά:

“Ενα πουλι πῆγε καί στάθηκε σὸ ἀκρωτήρι καί σ’ ένα μέρος προσιτό, ὥστε με μία θηλειά, ένα λάσσο, ποῦ

—“Ελάτε να ἰδῇτε!... “Ελάτε...

Έκανε με το μακρό σχοινί της βάρκας
ο Φρίτς, μπόρεσε να τὸ πιάσει.

— «Αχ! φωνάζει άξαφνα ἡ Τζέννυ.
Εἶν' ἐκεῖνος!... Τὸν γνωρίζω!

— Ποιὸς Τζέννυ;

— Εἶναι ὁ ἀλμπάτρος μου! ὁ σύν-
τροφός μου στὸν Ἀναμμένο Βράχο!
Δὲν κάνω λάθος! Σ' αὐτὸ τὸ πόδι
έδεσα ἐγὼ τὸ γραμματάκι ἐκεῖνο ποὺ
έπεσε στὰ χέρια σου!

Ἦταν δυνατό; Ὑστερα ἀπὸ τρία
χρόνια ὁ ἀλμπάτρος ἐκεῖνος, ποὺ δὲν
ξαναγύρισε στὸ νησάκι, ἦρθε σ' αὐτὴ
τὴν ἀγνωστὴ ἀκτὴ τῶν ναυαγῶν;

Πραγματικά ἡ Τζέννυ δὲν ἔκανε λά-
θος. Κι' ἐπείσθησαν ὅλοι, ὅταν τοὺς
ἔδειξε ἓνα κομματάκι σπάγκο, ποὺ
ἦταν ἀκόμη τυλιγμένο στὸ πόδι του.

Ἄλλὰ τί ταξίδι ποὺ εἶχε κάνει!
Ἀπὸ τὰνατολικά τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεα-
νοῦ, στὰ δυτικά τοῦ Εἰρηνικοῦ! Χι-
λιάδες λεύγερες!

Αὐτὰ τὰ πουλιά ἔχουν ἀκούραστα
φερέκα καὶ μποροῦν νὰ κάνουν πολὺ
μεγάλα ταξίδια.

Περὶττὸ νὰ ποῦμε τί γάδια καὶ πε-
ρικοήσεις ἔτυχε ὁ ταχυδρόμος τοῦ Ἀ-
ναμμένου Βράχου. Ἦταν ὡς ἓνας δε-
σμὸς ποὺ ἔγινε τοὺς ναυαγούς με-
τὸς συγγενεῖς καὶ φίλους τῆς Νέας
Ἑλβετίας.

Ὑστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες τέλειωνε τὸ
ἔτος 1817, ποὺ τὸ τέλος του στάθηκε
γι' αὐτοὺς τόσο δυστυχισμένο. Τί ὅ-
μως θὰ τοὺς ἔφερνε τὸ καινούργιο,
ποὺ ἔρχονταν τὸ ἴδιο ἀδέσπαιο, ὅπως
κι' αὐτὸ ποὺ ἔφευγε;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ τοὺς παρουσιά-
στηκε ὁ ἀλμπάτρος τοῦ Ἀναμμένου
Βράχου αἰσθάνονταν τίς ἐλπίδες τοὺς
ἀναγεννημένες... Εὐκόλα ἡμέρωσαν
τὸ ἀγαπημένο αὐτὸ πουλί, ποὺ συνήλ-
θε γρήγορα ἀπὸ τὴν κούρασι, καὶ δὲν
ἦταν οὔτε ἀγριο, οὔτε φοβισμένο. Γύ-
ριζε ὅλη τὴ μέρα στ' ἀκρογιάλι, τρέ-
φονταν με ψάρια ποὺ τὰ ἔπιανε με
θαυμαστὴ δεξιότητα καὶ δὲν ἔδειχνε
καμμίαν διάθεσι γιὰ νὰ φύγῃ.

Ὁ καλύτερος φίλος του ἦταν ὁ μι-
κρὸς Μπόμπης. Μαζὶ ἔπαιζαν σ' ἡν
ἀμμουδιά, χωρὶς νὰ μαλλώνουν ποτέ.

Ἐλὸς πάντων, ἄλλο περιστατικὸ
δὲν ἐπὶοικίλλε τὴ μονοτονίαν τῆς ζωῆς
τοὺς. Κατασκεύαζαν κερὰ ἀπὸ ξύγκι
σκυλόφαρου, γιὰ νὰχοὺν κάποιο φω-
τισμὸ τίς μέρες ποὺ ἡ κακοκαιρία θὰ
τοὺς ἔκλεινε μέσα στὴ σπηλιά.

Στίς 17 τοῦ μηνός, τάπὸγεμα, ἐν'
ἀπρόοπτο περιστατικὸ προξένησε
στοὺς ναυαγούς τίς πικρὲς ζωηρὲς ἀνη-
συχίες. Τί εἶχε συμβῆ;

Ὑστερ' ἀπὸ ἀναρτίες ἔρποντες σ' ὅλη
τὴν περὶοχὴ τοῦ ἀναμμένου βράχου,
τίσες ὁ μικρὸς Μπόμπης, μαζί με το
πολί τιγάκι ἔλπιωναν ὅτι ἡ ἡμέρα
τοῦ ταξιδιοῦ, ὁ κερὰ Ὁ δόστωρ, ἔ-
τρεξε ἐπὶ τὸ καλὶ σταν τρελῆ. Πι-
γυνη νοποιν τὸ πᾶσι τρελῆ.

Μὴν ἐγλίστησε ἀπὸ κανένα βράχο
κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα; Ἦ μήπως
βούλιαξε σὲ κανένα λάκκο τῆς ἀμμου-
διάς κι' ἐσκεπάσθηκε με φύκια;

— Καὶ τὸ πουλί; Ἀλήθεια, τί νὰ ἔ-
γινε τὸ πουλί; ρώτησε ὁ Φραγκίσκος.

(Ἀκολουθεῖ)

*

Η ΥΔΡΑ

*

Λαμποκοπᾷ καὶ ἀστράφτει
εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἡ ἡσυχὴ
λίμνη. Εἰς τὴν ἀσημένιαν ἐπι-
φάνειάν της ἔχουν ἐξαπλωθῇ
ἀκίνητα τὰ μεγάλα φύλλα
τῶν ὑδροβίων φυτῶν. Κάτω
ἀπὸ αὐτὰ τὰ βαθυπράσινα
φύλλα ἔχει καταφύγει ἓνα
πολὺ περιεργον πλάσμα. Ἀ-
εῖζει τὸν κόπον νὰ σὰς δι-
λήσωμεν διὰ τὴν ζωὴν του,
διότι θὰ γνωρίσωμεν πολλὰ
περιεργα τῆς ζωῆς τοῦ ζῶου
αὐτοῦ. Πρό 150 ἰσως ἔτῶν τὸ
περιεργον αὐτὸ ζῶον εἶχε κι-
νήσει τὴν προσοχὴν τῶν σο-
φῶν, καὶ ἕκαστος ἐξ αὐτῶν
προσπαθοῦσε νὰ προμηθευθῇ
καὶ νὰ διατηρῇ εἰς τὸ σπου-
δαστηρίδιόν του μέσα σὲ γυάλα
ἐν ἡ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ
τὰ ζῶα, διὰ νὰ μελετήσῃ τὰς
συνηθείας τῆς ζωῆς του.

Ποῖον εἶναι λοιπὸν τὸ ζῶον
αὐτό; Εἰς τὸ σχολεῖον ἐμά-
θασε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν κάτι
διὰ τὸν ἥρωα Ἡρακλῆ καὶ
διὰ τὰ μεγάλα κατορθώματά
του. Ἐνᾷ ἀπὸ τὰ κατορθώ-
ματά τοῦ Ἡρακλέους εἶναι καὶ ὁ φό-
νος τῆς Λερναίας Ὑδρας. Ἡ Λερναία
αὕτη Ὑδρα ἦτο τέρας, ἦτο φίδι με
ἐννέα κεφάλια, καὶ δταν ὁ Ἡρακλῆς
τοῦ ἔκοπτεν ἓνα κεφάλι, ἐφύτρωναν
δύο εἰς τὴν θέσιν του καί, ὅπως ἐνθυ-
μεῖσθε ἀπὸ τὸν μῦθον, μόνον δταν ὁ
Ἡρακλῆς εἶπεν εἰς τὸν ἀεψιὸν του
Ἰδλαον νὰ καυτηριάξῃ με ἓνα θαμ-
μένον δαυλὸν τὸ μέρος ὅπου ἔκοπτε
τὰ κεφάλια τῆς ὕδρας δὲν ἐφύτρωναν
πλέον νέα κεφάλια. Ἐτοί κατωρθώ-
σεν ὁ Ἡρακλῆς νὰ φονεύσῃ τὸ θηρίον
καὶ νὰ γλυτώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ
τρομερὸν αὐτὸ τέρας.

Τὸ ζῶον αὐτὸ περὶ τοῦ ὁποῖου θὰ
σὰς ὁμιλήσω λέγεται ἐπίσης «ὕδρα»,
ἀλλὰ δὲν ὁμοιάζει καθόλου με τὴν
Λερναίαν Ὑδραν τοῦ παλαιοῦ καιροῦ,
ἀλλ' καὶ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι ἡ
Λερναία Ὑδρα δὲν ὄντηρε ποτέ, ἡ τοῦ-
λαχιστον δὲν ἦτο ὡς ἐκεῖνη. Ἡ ὕδρα
νῦν εἶναι ἓνα μικρὸν ζῶον, ὅσον
ἡ ἀνθρωπίνη, ζυγιστὴν τὸ ἓνα ἄν-
θρωπος, ὅπως ἡ ἀνθρωπίνη σὲν ἔσται
τοῦς ὁμοῖος τὸν πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

Διὰ τὴν ὕδραν δὲν ἔστιν ἡ ἀνθρω-
πίνη ἀντιμεταστάσις, ἀλλὰ ἡ ἀνθρω-
πίνη ἀντιμεταστάσις τῆς ὕδρας, ὅτι
τὸ ζῶον αὐτὸ, ὡς καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἔχει
τὸν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιμε-
ταστάσεως, ὅπως ἡ ἀνθρωπίνη ἀπὸ
τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιμεταστάσεως.
Ὁπάρχει μέσα κρυμμένη κάποια ἀλή-
θεια, τοιουτοτρόπως καὶ ἐδῶ π. χ. ἔλε-
γον ὅτι τὴν ὕδραν μπορεῖ κανεὶς νὰ
τὴν κόψῃ εἰς διάφορα μέρη, καὶ τὸ κα-
θὲν ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ νὰ σχηματίσῃ
νέαν τελείαν καὶ ζωντανὴν ὕδραν, καὶ
εἶναι ἀληθὲς αὐτό. Εἶναι ἐπίσης ἀλη-
θὲς ὅτι εἰς μίαν μεγάλην ὕδραν ἦτο
δυνατὸν νὰ φυτρώσουν ἀρκεταὶ μικραὶ
ὕδραι, ὅπως ἐφύτρωναν αἱ κεφαλαὶ
τῆς Λερναίας. Ἀς ἴδωμεν ὅμως πρῶ-
τον πῶς εἶναι καμωμένη ἡ ὕδρα.

Ἰσως δὲν εἶδατε ποτέ ὕδραν. Αὐτὸ
δὲν μοῦ φαίνεται παράδοξον, διότι ἡ

ὕδρα εἶναι πολὺ μικρὸν
ζῶον ἐκτὸς δὲ αὐτοῦ τὸ
πράσινον ἢ πρασινοκίτρι-
νον σῶμά της εἶναι ἡμιδια-
φανές. Ἡ ὕδρα ἔχει τὴν ἱκα-
νότητα, ὅταν θέλῃ, νὰ τε-
νωγῇ ὡς νῆμα ἢ νὰ συ-
μαζεύεται ὡς μικρότατον
σφαιρίδιον. Ὅλον τὸ σῶμα
τῆς ἡμποροῦμεν νὰ τὸ παρο-
μοιάσωμεν με σακκὶ τενω-
μένων καὶ ἀνοικτῶν, ἢ με κώ-
δωνα. Γύρω-γύρω εἰς τὰ
χεῖλη τοῦ σάκκου, καθὼς
φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα μας,
φυτρώουν τὰ μακροῦλά χέ-
ρια τῆς ὕδρας ἢ οἱ πλόκαμοί
της, ὡς νῆματα μετὰ τὸ ἄλλο
ἄκρον της ἡ ὕδρα προσκο-
λᾶται καὶ στηρίζεται εἰς δι-
άφορα πράγματα ποὺ εὐρί-
σκονται μέσα εἰς τὴν λίμνην
π. χ. εἰς τοὺς κορμούς τῶν ὑ-
δροβίων φυτῶν ἢ εἰς τὴν
κάτω ἐπιφάνειαν τῶν φύλλων
τῶν ἰδίων φυτῶν. Κατορθώ-
νει μάλιστα καὶ νὰ μετατο-
πίζεται, νὰ ἀλλάσῃ τὴν θέ-
σιν της καὶ νὰ γλιστρᾷ ἀρ-
γά, πολὺ ἀργά, ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο μέ-
ρος. Μετὰ τοὺς πλόκαμους της ἡ ὕδρα
συλλαμβάνει μικρότατα ζῶα καὶ τὰ
τρώγει. Αὕτη εἶναι ὅλο — ὅλο ἡ κα-
τασκευὴ τοῦ σώματος τῆς ὕδρας!

Καθὼς βλέπετε, ἡ κατασκευὴ τοῦ
ζῶου αὐτοῦ εἶναι πολὺ ἀπλή; ἡ ὕδρα
εἶναι ἀπλοῦν μικρὸν ἄδειον σακκὶ με
πολὺ λεπτὰ τοιχώματα. Τὸ στόμιον
τοῦ σακκιοῦ εἶναι τὸ στόμα της, ὁ
πυθμὴν εἶναι τὸ πόδι της, γύρω εἰς
τὸ στόμα εὐρίσκονται τὰ χέρια της,
οἱ πλόκαμοί της. Ἄν ἔχετε τὴν πε-
ριέργειαν νὰ ἴδῃτε ζωντανὴν ὕδραν,
ζητήσατέ την εἰς παλαιούς λάκκους
μετὰ νερόν ἢ εἰς μικράς λίμνας ἢ ἔλῃ.
Τὸ καλοκαίρι πρὸ πάντων εἶναι εὐκο-
λον νὰ εὑρετε ὕδρας. Συλλέξατε εἰς
ὁάλινον δοχεῖον πολλὰ μικρὰ φυλλα-
ράκια ὑδροβίων φυτῶν καὶ μαζί με
αὐτὰ πιθανόν νὰ εἶναι καὶ καμμία
ὕδρα. Πολὺ πιθανόν νὰ ἀποτύχητε, ὁ-
κιμάσατε τότε ἐκ νέου, συλλέγοντες
ἄλλα φύλλα συλλέξατε ἐπὶ τέλους
ἀπὸ ἄλλο μέρος τῆς λίμνης ἢ τοῦ
ἐλους. Κάπου, εἰς τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον
λάκκον, θὰ εὗρητε μίαν ἐκεῖ πλέον
ἢ ἄλλοις νὰ συλλέγουντες, ὅτι, ὅταν

Διὰ τὴν ὕδραν δὲν ἔστιν ἡ ἀνθρω-
πίνη ἀντιμεταστάσις, ἀλλὰ ἡ ἀνθρω-
πίνη ἀντιμεταστάσις τῆς ὕδρας, ὅτι
τὸ ζῶον αὐτὸ, ὡς καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἔχει
τὸν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιμε-
ταστάσεως, ὅπως ἡ ἀνθρωπίνη ἀπὸ
τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιμεταστάσεως.
Ὁπάρχει μέσα κρυμμένη κάποια ἀλή-
θεια, τοιουτοτρόπως καὶ ἐδῶ π. χ. ἔλε-
γον ὅτι τὴν ὕδραν μπορεῖ κανεὶς νὰ
τὴν κόψῃ εἰς διάφορα μέρη, καὶ τὸ κα-
θὲν ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ νὰ σχηματίσῃ
νέαν τελείαν καὶ ζωντανὴν ὕδραν, καὶ
εἶναι ἀληθὲς αὐτό. Εἶναι ἐπίσης ἀλη-
θὲς ὅτι εἰς μίαν μεγάλην ὕδραν ἦτο
δυνατὸν νὰ φυτρώσουν ἀρκεταὶ μικραὶ
ὕδραι, ὅπως ἐφύτρωναν αἱ κεφαλαὶ
τῆς Λερναίας. Ἀς ἴδωμεν ὅμως πρῶ-
τον πῶς εἶναι καμωμένη ἡ ὕδρα.

Ἰσως δὲν εἶδατε ποτέ ὕδραν. Αὐτὸ
δὲν μοῦ φαίνεται παράδοξον, διότι ἡ
ὕδρα εἶναι πολὺ μικρὸν ζῶον ἐκτὸς δὲ αὐτοῦ τὸ
πράσινον ἢ πρασινοκίτρινον σῶμά της εἶναι ἡμιδια-
φανές. Ἡ ὕδρα ἔχει τὴν ἱκανότητα, ὅταν θέλῃ, νὰ τε-
νωγῇ ὡς νῆμα ἢ νὰ συμαζεύεται ὡς μικρότατον
σφαιρίδιον. Ὅλον τὸ σῶμα τῆς ἡμποροῦμεν νὰ τὸ παρο-
μοιάσωμεν με σακκὶ τενωμένων καὶ ἀνοικτῶν, ἢ με κώ-
δωνα. Γύρω-γύρω εἰς τὰ χεῖλη τοῦ σάκκου, καθὼς
φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα μας, φυτρώουν τὰ μακροῦλά
χέρια τῆς ὕδρας ἢ οἱ πλόκαμοί της, ὡς νῆματα μετὰ
τὸ ἄλλο ἄκρον της ἡ ὕδρα προσκολᾶται καὶ στηρίζεται
εἰς διάφορα πράγματα ποὺ εὐρίσκονται μέσα εἰς τὴν
λίμνην π. χ. εἰς τοὺς κορμούς τῶν ὑδροβίων φυτῶν ἢ
εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν τῶν φύλλων τῶν ἰδίων φυ-
τῶν. Κατορθώνει μάλιστα καὶ νὰ μετατοπίζεται, νὰ
ἀλλάσῃ τὴν θέσιν της καὶ νὰ γλιστρᾷ ἀργά, πολὺ
ἀργά, ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο μέρος. Μετὰ τοὺς πλόκαμους
της ἡ ὕδρα συλλαμβάνει μικρότατα ζῶα καὶ τὰ τρώ-
γει. Αὕτη εἶναι ὅλο — ὅλο ἡ κατασκευὴ τοῦ σώματος
τῆς ὕδρας!

117

ὁ κῆπος

Το παρ' αὐτοῦ

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΣ ΔΕΡΒΙΣ'ΙΣ

Τι μᾶς παραγγέλλει ὁ Ἀρχηγός μας

Προχθές, νά σου! μιὰ στιγμή κι' ἔρχεται ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγός στὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ. Ἐπρεπε νά τὸν δῆτε! Ἐλαμπε ἀπὸ χαρὰ καὶ μᾶς εἶπε τόσα καλὰ καὶ ὠραῖα λόγια. Ἰδιαίτερα μίλησε γιὰ μᾶς τοὺς Σκαπανεῖς καὶ γιὰ τὶς σελίδες τοῦ «Κήπου» μας. Εἶπε πὼς τὶς διαβάζει κι' Ἐκεῖνος μὲ χαρὰ καὶ πὼς τοῦ ἀρέσουν πολὺ

Μαζὶ μὲ τ' ἄλλα παρήγειλε νά σᾶς γράψουμε πὼς θέλει νά πηγαίνουμε τακτικὰ στὰς συγκεντρώσεις μας. Ἐκεῖ πρέπει νά γνωριστοῦμε ὅλα τὰ παιδιά μεταξύ μας καὶ νά γίνουμε καλοὶ φίλοι. Γιατὶ ὅλα εἴμαστε παιδιά τῆς ἰδιαςμεγάληςμητέρας, τῆς Ἑλλάδας, καὶ σὰν τέτοια πρέπει νά ἀγαπιώμαστε μεταξύ μας, νά βοηθοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ μαζὶ νά ἐκτελοῦμε μὲ προθυμία ὅλα ὅσα μᾶς διδάσκουν οἱ γονεῖς μας στὸ σπίτι, οἱ διδάσκαλοι στὸ Σχολεῖο καὶ γενικὰ οἱ προϊστάμενοί μας καὶ οἱ βαθμοφόροι μας. Ἔτσι θὰ μπορέσουμε νά γίνουμε τὰ ἐκλεκτὰ παιδιά τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας, ποὺ τόσα περιμένει ἀπὸ μᾶς.

Ὁ Μεγάλος Σκαπανέας

Ἕνας δερβίσης κάποτε ἔταξιδευε στὴν ἔρημο. Στὸ δρόμο συνήντησε δυὸ πραγματευτᾶδες. —Μήπως ἔχετε χάσει καμμιὰ καμήλα; τοὺς ρώτησε. —Μάλιστα τοῦ ἀπήντησαν. —Δὲν μοῦ λέτε, ἐρώτησε ξανά: Δὲν ἦταν τυφλὴ

ἀπὸ τὸ δεξὶ τῆς μάτι καὶ κουτοῦ ἀπὸ τὸ ἀριστερό της πόδι; Καὶ δὲν τῆς ἔλειπε κι' ἕνα δόντι; —Μάλιστα, εἶπαν οἱ πραγματευτᾶδες. —Δὲν μοῦ λέτε ἀκόμη, ἐρώτησεν ὁ δερβίσης, δὲν ἦταν φορτωμένη ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά μὲ μέλι κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μὲ σιτάρι; —Μάλιστα, τοῦ εἶπαν κι' ἀφοῦ τὴν ξέρετε παρακαλοῦμε νά μᾶς πᾶτε ἐκεῖ ποὺ τὴν εἶδατε.

—Ἀγαπητοί μου, εἶπε ὁ δερβίσης, οὔτε εἶδα οὔτε ἀκουσα

Ἕνας Σκαπανεὺς στὸ ποδῆλατο

ποτέ γιὰ τὴν καμήλα σας.

—Μὰ τότε πὼς συμβαίνει νά τὴν ξέρης τόσο καλὰ;

—Ἀπλούστατα, εἶπε ὁ δερβίσης, ἀπὸ μικρὸς ἔμαθα νά παρατηρῶ μὲ προσοχή. Ἔτσι ἀπὸ τὰ πατήματα τῆς καμήλας εἶδα πὼς τὸ εἶχε σκάσει γιὰτὶ κοντὰ στὰ πατήματά της δὲν εἶδα καὶ πατήματα τοῦ ὁδηγοῦ. Ἀκόμη κατάλαβα πὼς τὸ ζῶον ἦταν τυφλὸ ἀπὸ τὸ δεξὶ μάτι γιὰτὶ

Κόλπα δαδῆματα

[Συνέχεια]

[Ὅπου ὁ Γιαννάκης ὁδηγεῖται μπροστὰ στὸν ἀστυνόμο καὶ στὸν εἰρηνοδίκη. — Πὼς τὸν ἐκλείσαν στὴ φυλακή. — Τὸν Γιαννάκη τὸν πιάνουν... τὰ νεῦρα του!].

... Μπροστὰ λοιπὸν ὁ... ἐχθρὸς τοῦ Γιαννάκη, ὁ σκύλος ὁ Ἀράπης, στὴ μέση ὁ ἴδιος ὁ Γιαννάκης σὲ κακὰ καὶ ἀξιοδράκρυτα χάλια καὶ πίσω ὁ κύρ Θόδωρος ὁ ἀγροφύλακας ἐκίνησαν γιὰ τὴν ἀστυνομία...

Γιὰ νά φθάσουν ὅμως ὡς ἐκεῖ ἔπρεπε νά περάσουν ὅλο τὸ χωριὸ καὶ τὸ τί τράβηξε σ' ὅλον αὐτὸ τὸ δρόμο ὁ μικρὸς μας φίλος δὲν λέγεται.

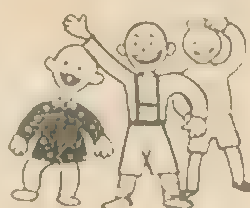
— Οὐ, οὐ κλέφτης εἶναι, τοῦ φώναζαν.

— Καλὲ ὄχι, εἶναι... φονῆς δὲν βλέπετε τὰ μούτρα του, σωστὸς λήσταρχος εἶναι!

Κι' οἱ ἀποδοκιμασίες ὁλοένα γίνονταν πρὸς ζωηρές. Μερικοὶ τὸν γιουχάιζαν, τὰ σκυλιὰ ἄρχισαν νά τὸν γαυγίζουν καὶ μὲ λίγα λόγια ὁ Γιαννάκης γίνηκε ρεζίλι...

Καὶ νά πῇ κανεὶς πὼς ντράπηκε; Μπα! Στὶς κοροϊδίες τοῦ κόσμου ἀπαντοῦσε μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀδιαντροπία: "Ε-

β γ α ζ ε τὴ γλώσσα του, ἔκανε κωμικὲς χειρονομίες, ἔβαζε τὰ χέρια του στὴ μύτη καὶ κοροῖδευε κι'

Ὁοι οοι κλέφτης!...

τῶν ΟΚΑΘΑΝΕΩΝ

Μία χορτωμένη Σκαπάνισσα

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Πάντα στη δουλειά μ' άρτεσει
νὰ περνᾷ ὁ καιρὸς γλυκά
τὸ μικρὸ μας περβολάκι
τὸ ποτίζω τακτικά.

Τὴν τρελλή μας καρδερίνα
νηστικιά δὲ λησμοιῶ,
κι' ὅταν ράβῃ ἡ μητεροῦλα
τὶς βελόνες τῆς περνῶ.

Πότε μελετῶ, καὶ πότε
γράφω γράμμα τῆς γιαγιάς.
Πότε λουλουδάκια κόφτω
νὰ τὰ πάω τῆς Παναγιάς.

Κι' ἡ καλή μας Παναγίτσα
σὰν πλαγιάζω πιά ἀπαλά,
ἐρχεται καὶ με φιλάκια
τὰ ματάκια μου σφαλᾷ.

Ὁ πατέρας λέει λόγῳ
καὶ σωστὸ καὶ γνωστικό.
Ὅποιος μιά δουλειά δὲν κάνει
συνηθίζει στὸ κακὸ.

Ἐξυγνάει κουτὰ

Στὸ σχολεῖο:
—Ὅταν ἡ λήγουσα εἶναι μακρὰ ἢ
προπαραλήγουσα τί κάνει Μάκη;
—Τρέχει νὰ τὴν φτάσῃ κυρία!

Ἡ μαμά (στὴν υπεμπέκα ἐνῶ
πλένει): Εἶδες τί ἤσυχῳ γατάκι
μπέκα; Οὔτε φωνάζει οὔτε κλαί
ἐνῶ ῥού...

Ἡ υπεμπέκα: Ναι μαμά, ἀλλὰ τὸ
γατάκι δὲν τὸ πλένουνε με κρύο νερό!

—Ἐἶνα παγωτὸ λοιπὸν κάνει δυό-
μιση δραχμές, δύο κάνουν πέντε δραχ-
μές, τὰ τρία παγωτὰ τί κάνουν;
—Κάνουν ἓνα γερό... κουλόπουο!

Ὁ Τάκης: Πίπη, βοήθησέ με λίγο
νὰ θυμηθῶ... ὁ Βύρων ἦταν Ἑγγλέ-
ζος καὶ κουτόξ. Τί ἄλλο ἦταν;

Ὁ Πίπης: Ἦταν, ἦταν... σуйοικι-
σμός!

αὐτὸς σὰ νὰ διασκεδάζε με τὸν ἔξευ-
τελισμὸ του.

Κάποτε ἔφθασαν καὶ στὴν ἀστυνο-
μία. Ὁ ἀστυνό-
μος, μόλις εἶδε
τόσο κόσμῳ ν' ἀ-
κολουθῇ, τάχασε.
Φόνος θὰ γίνηκε,
σκέφτηκε...

Στὴ φυλακή...

Εἶδε ὁμῶς νὰ
τοῦ κουβαλοῦν ἔ-
ναν ἀσήμαντο ἀν-

θρωπάκο καὶ γέλασε:

—Λοιπὸν τί μὰς ἐσκάρωσε ὁ μορ-
φονιός;

Μιλιά ὁ Γιαννάκης.

—Ἐκλεψε, κύρ ἀστυνόμε! εἶπε ὁ
ἀγροφύλακας.

—Ἐκλεψε; Γιά ἔλα δῶ πιτσιρίκο,
πῶς σὲ λένε;

Ὁ Γιαννάκης ἀπ' τὴν ἀρχὴ δὲν τὸν
χώνεψε τὸν ἀστυνόμο καὶ θέλησε νὰ
τὸν μπερδέψῃ:

—Τρέχα γύρευε με λένε.

—Μπᾶ! Ἐχουμε καὶ τέτοια; Καὶ
ποῖος εἶναι ὁ μπαμπάκας σου;

—Δὲν ξέρω!

Κεῖνὴ τὴ στιγμὴ ἦρθε καὶ ὁ εἰρη-
νοδίκης. Μάταια ὁμῶς προσπάθησαν
ὅλοι νὰ μάθουν τὸ παραμικρὸ ἀπ' τὸ
Γιαννάκη.

Καὶ στὸ τέλος πίστεψαν πῶς ἦτα-
νε παιδί τοῦ δρόμου, ἀλήτης, καὶ δι-
έταξαν τὸν ἀγροφύλακα νὰ τὸν
κλείσῃ στὴ φυλακή.

Τὸν παρέλαβαν λοιπὸν πάλι ὁ ἀ-
γροφύλακας καὶ ὁ Ἀράκης.

Ἡ φυλακή ἦταν ἓνα σκοτεινὸ δω-
μάτιο μ' ἓνα φεγγίτη στὴν πόρτα
κι' ἄλλον ἓνα στὸ ταβάνι. Ὅλη ἡ
φυλακή ἦταν στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ
τοῦ ἀγροφύλακος.

Μόλις τὴν ἀντίκρυσε ὁ Γιαννάκης
κρύος ἰδρώς τὸν ἔκαψε... Ἦταν ὁ-
μῶς ἀργὰ πιά! Ὁ ἀγροφύλακας τὸν
ἔκλεισε μέσα καὶ τὸν κλείδωσε, ἀφοῦ

τοῦ ἔβαλε σὲ μιά γωνιά λίγο ξερὸ
ψωμί καὶ νερό...

—Ἐλα, ἤσυχασε τώρα ἀγόρι μου!
Τὸ παλάτι σου δὲν εἶναι βέβαια ὁ-
μορφο, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ... Ἐλα πάρε
καὶ τὸ γεῦμα σου!

Κι' ὁ ἀγροφύλακας ἔφυγε...

Τότε πιά εἶναι πού ξέσπασε ὁ Γιαν-
νάκης...

Στὴν ἀρχὴ πήδηξε στὸ φεγγίτη
καὶ προσπάθησε νὰ σπάσῃ τὰ σίδε-
ρα, ἔπειτα ἄρχισε νὰ κλωτσᾷ τὸν
τοῖχο.

Ξέσχισε τὸ ἀχυρόστρωμά του καὶ
τὸ σκόρπισε κάτω, ἔδωσε μιά κλω-
τοιά καὶ ἔσπασε τὸ σταμνὶ με τὸ
νερό του ὁ ἀνόητος καὶ βάλθηκε νὰ
πετροβολᾷ τὸ ταβάνι με τὸ ψωμί
του...

Τὰ παιδιὰ ἀπ' ἔξω, ὅσα εἶχαν ἀ-
κολουθήσει, ἐξακολούθησαν νὰ τὸν
περιγελοῦν καὶ τότε ὁ Γιαννάκης
ταμπουρώθηκε στὸν φεγγίτη καὶ ἔ-
βγαλε τή... σφεντόνα του!

[Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο]

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

Η Α.Β.Υ. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ

Τὴν πρωτὴν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος, Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε.Ο.Ν., ἐπεσκέφθη τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ὀργανώσεως.

Ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλοπούλου, προέβη

Ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρ. Διοικήσεως

εἰς λεπτομερῆ ἐπιθεώρησιν τῶν γραφείων, ζητήσας μετ' ἐνδιαφέροντος πληροφορίας σχετικὰς μετὰ τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν λειτουργίαν ἐκάστου γραφείου.

Τόσον κατὰ τὴν ἀφίξιν Του εἰς τὸ μέγαρον τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν Του ἡ Α.Β.Υ. ἐγένετο ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων καὶ ἐπευφημήθη ἐνθουσιωδῶς ὑπὸ τοῦ συγκεντρωθέντος πλήθους.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐπεσκέφθη τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξάς, συνεργασθεὶς ἐπ' ἀρκετὸν μετὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλοπούλου.

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑ ΤΟΥ κ. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΣ

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας κ. Γ. Κυριακὸς δι' ἐγγράφου του πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκφράζει τὴν πλήρη εὐαρέσκειάν του πρὸς τοὺς κάτωθι τριάκοντα Φαλαγγίτας τοῦ Στρατοπέδου «Ἰωάννης Μεταξάς», οἱ ὅποιοι, μετὰ προφανή αὐτοθυσίαν, κατέσθεσαν τὴν πυρκαϊάν τὴν ἐπισυμβάσαν τὴν 2αν Αὐγούστου ἐ.ε. εἰς τὸ δάσος «Ἅγιος Πέτρος» Ραπεντώσης. Διαχειριστὴν στρατοπέδου συνεργάτην χρυσοῦ σήματος Λαυρινόπουλον Γ., Τετράρχην Ε.Ο.Ν. Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀτικοδοιωτίας Παπᾶν Β. Γ. Λοχίτην Ε.Ο.Ν. 14ου Ὑποτ. Ἀθηνῶν Λαυρινόπουλον Α. Δ. Λοχίτην Γιαννούλην Ι., Πρεβενᾶν Σ., Δούκαν Ι., Γκλιᾶτην Ι., Μπαϊρακτάρην Ι., Χαμάτην Κ., Λαμπρόπουλον Σ., Συνεργάτην ἀργυροῦ σήματος Τσαγανὸν Στ. συνεργάτην ἀργυροῦ σήματος Τζερετζούλαν Ν. Δόκιμον Ὁμαδάρχην Κάντζον Θ., Κωνσταντίνου Δ., Ζαχαρόπουλον Ν. Φαλαγγίτην, Ζαχαρόπουλον Κ., Γεωργίου Σπ., Μαρκάκη Στ., Μαῦρον Π., Μαῦρον Α., Στασινοπούλου Δ., Διαμαντὴν Β., Μανέαν Μ., Διακᾶτον Ι., Στάμον Ε., Παρίσην Γ., Χρυσίαν Α., Τσιμίνην Στ., Πρεβενᾶν Ι., Δεληγιώργην Γ.

ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΑ ΚΑΙ Η Ε.Ο.Ν.

Ὁ Ὑπουργὸς Κρατικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως κ. Κριμπᾶς δι' ἐγκυκλίου του πρὸς τὰ Ἐθνικὰ Ὁρφανοτρο-

φεῖα καὶ Οἰκοτροφεῖα ἀρρένων καὶ θηλέων, συιέστησεν ὅπως ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν κατὰ τόπους Διοικήσεων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ληφθῇ μέριμνα διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς ταύτην τῶν τροφίμων τῶν Ἐθνικῶν Ὁρφανῶν.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ ΚΑΙ Η Ε.Ο.Ν.

Ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας κ. Πολυζωγόπουλος ἀπηύθυνε τὴν κάτωθι ἐγκύκλιον πρὸς τὰς Περιφερειακάς ΤΤΤ Διευθύνσεις, Ταχυδρομεῖα, Κεντρικά καὶ λοιπὰ ΤΤΤ Γραφεῖα τοῦ Κράτους :

«Ἀνακοινούμεν ὑμῖν ὅτι τὸ Ταχυδρ. Ταμειυτήριον θὰ ὀργανώσῃ καὶ ἐφέτος, κατὰ τὴν 31ην Ὀκτωβρίου, τὸν ἑορτασμόν τῆς Παγκοσμίου ἡμέρας τῆς Ἀποταμιεύσεως, ὅστις, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταχ. Ταμειυτηρίου, θὰ περιορισθῇ λόγῳ τῆς διεθοῦς καταστάσεως εἰς τὰ σχολεῖα καὶ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας.

Κατόπιν τούτου αἱ ἐνέργειαι τῶν ἀρμοδίων ΤΤΤ ὑπαλλήλων θὰ περιορισθοῦν εἰς τὰς μετὰ τῶν διευθυντῶν τῶν Σχολείων καὶ μετὰ τῶν σχηματισμῶν τῆς Νεολαίας συνεννοήσεις, διὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἑορτασμοῦ συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς περυσινῆς ὑπ' ἀριθμ. 129.433 ἐγκυκλίου ἡμῶν.

ΔΩΡΕΑΙ

Ἡ Ἀνώνυμος Ἀλευροποιητικὴ Ἑταιρία «Εὐρώτας» τοῦ Πειραιῶς ἀπέστειλε πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. δρ. δέκα ἑξ χυλιάδας εἰς μνήμην Θεοδώρου Κουμαντάρου, διὰ τὴν κατασκευὴν 137 στολῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς κοινῆς τοῦ Βαυδακοῦ.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΑΡΡΕΝΩΝ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ Γ. Σ. Σ. Τ. Τ. Τ.

Τὴν 8ην μ. μ. τοῦ περασμένου Σεβδάτου ἐγένετο εἰς τὸ μέγαλον ἀμφιθέατρον τῆς Α. Σ. Ο. Ε. Συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς Γ. Σ. Σ. καὶ Τ. Τ. Τ. ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τοῦ τρέχοντος Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους, εἰς ἣν παρέστησαν ὁ παρὰ τῷ Πρωθυπουργῷ Ὑφυπουργὸς κ. Μπουρμπούλης Κ., ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Συνεταιρισμῶν κ. Ἀλιβιζάτος, οἱ καθηγηταὶ τῶν Σχολῶν Γ. Σ. Σ. καὶ Τ. Τ. Τ. καὶ Α. Σ. Ο. Ε. Ε., ὁ Διοικητὴς τῆς Α. Σ. Σ. κ. Ρεδιάδης, καὶ μεγάλος ἀριθμὸς προσκεκλημένων καὶ οἱ ὑπερχίλιοι ἐνθουσιῶντες μαθηταὶ τῆς Σχολῆς Γ. Σ. Σ. Τ. Τ. Τ.

Τὴν ἑναρξιν τῶν μαθημάτων εὐηρεστήθη νὰ κυρύξῃ ὁ Ἀρχηγὸς γενόμενος ἀντικείμενον θερμότητων ἐκδηλώσεων ἅμα τῇ ἀφίξει του ἐκ μέρους τοῦ πλήθους τῶν παρισταμένων.

Ἀμα τῇ ἀφίξει Του ὁ Ἀρχηγὸς ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς ἀναπτύξας συγχρόνως τὴν σημασίαν τοῦ σκοποῦ τῆς Γ. Σ. Σ. καὶ τὴν σοβαρότητα τῆς ἀποστολῆς τῶν Συνεταγμένων.

Ἀκολούθως ὡμίλησεν ὁ Ὑφυπουργὸς κ. Ἀλιβιζάτος καὶ μετ' αὐτὸν ἐκ δευτέρου ὁ Ἀρχηγὸς διὰ νὰ στραφῇ αὐτὴν τὴν φορὰν ἀποκλειστικῶς πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας Του τῆς Γ. Σ. Σ., τοὺς ὁποίους καὶ ἐνουθέτησε σὺν πραγματικῶς Ἀρχηγὸς τους.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὁ Διοικητὴς τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν ἐπεθεώρησε τὸν ἐκ Φαλαγγιτῶν τῆς Τ. Τ. Τ. λόχον, ὅστις ἀπέδωσε τὰς πρὸς τοὺς ἐπισήμους τιμὰς.

Ὁ Διοικητὴς ὡμίλησε μετὰ ταῦτα πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας συγχαρεῖς αὐτοὺς διὰ τὴν ὥραιαν παράστασιν των.

— Τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἐγένετο συγκέντρωσις εἰς τὴν Α. Σ. Ο. Ε. Τ. Τ. Τ. Δ. Α. Σ. Κατ' αὐτὴν ὡμίλησε ὁ Διευθυντὴς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως τῆς Κ. Δ. μετῃ : «Τὰ καθήκοντα καὶ αἱ κατευθύνσεις τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας κατὰ τὰς παρούσας στιγμὰς τῆς παγκοσμίου

Οι Σχηματισμοί Πρωτευούσης

κρίσεως, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Ἑλληνικῆς πραγματικότητος» ἐνθουσιάζας, ὡς συνήθως, τὸ ἀκροατήριόν του, καὶ προκαλέσας τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν Φαλαγγιτῶν.

Ζωηροτάτη κίνησις παρατηρεῖται κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Πανεπιστημίου.

Ἐνα πλήθος Φαλαγγιτῶν κυκλοφορεῖ μὲ δυσκολίαν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἡ ὁποία δίδει τὴν ἐντύπωσιν βουβούσης κυψέλης.

Οἱ διάφοροι ὑποψήφιοι Ἱπποκράται, Νομικοί, Μαθηματικοί κ. τ. λ. σπεύδουν, πρὶν ἐκδοθῶν τὰ ἀπομνημονεύματα καὶ ὡς εἶναι φυσικόν πρὶν νὰ ἐγγραφῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, νὰ ὑπογράψουν τὴν ἀπαραίτητον αἰτήσιν εἰς τὴν γραμματεῖαν τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἡ ὁποία ἀπ' αὐτῆς εἶναι φαλαγγίται νὰ ἐνεργήσουν διὰ τὸ σχετικόν φύλλον πορείας.

Οἱ ἀρχηγοὶ σχολῶν ἐν σπουδῇ τελεῖόν τους, οἱ ἀρχηγοὶ ἐτῶν ἀπὸ ἐλθόντων ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας συναγωνιστῶν, τοὺς βοηθοὺς των, καὶ ἔτσι τὰ μέχρι χθὲς νεκρά, λόγῳ τοῦ θέρους, γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως ἀπέκτησαν μίαν κίνησιν καὶ ἀτιμωσίαν δουλειᾶς καὶ προετοιμασίας.

— Ἡ Ὑποδιοίκησις HENRY ἐξέδραμε τὴν περασμένην Κυριακὴν διὰ λεωφορείων εἰς τὴν Μαλακᾶσαν.

ΚΙΝΗΣΙΣ Π. Δ. Θ. Π.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης ἀναδιοργανωθείσα πλέον τελείως ἐργάζεται ἐντατικῶς, σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον ἔχει καταρτίσει, διὰ τὸ νέον τοῦτο ἔτος τῆς Ὁργανώσεώς μας.

Τὰ διάφορα γραφεῖα προβαίνουν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν σχεδίων των, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐιδικότητος ἐκάστου, ἐπιζητοῦνται τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐξύψωσιν καὶ καλλιτέραν λειτουργίαν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Παραλλήλως ἐξακολουθεῖ μὲ μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ ἡ ἐκπαίδευσις τῶν στελεχῶν εἰς τὸ Λαϊκὸν Γυμναστήριον, ὑπὸ τῶν ἐκπαιδευτῶν Συνεργατῶν καὶ βαθμοφόρων τῆς Π. Δ. Θ. Π. Διὰ τῶν διδασκομένων μαθημάτων ἐπιζητεῖται ἡ ἀνάπτυξις ὅλων τῶν πνευματικῶν καὶ σωματικῶν δυνάμεων τῶν στελεχῶν, ὅπως ὥστε νὰ γίνουν πραγματικοὶ καὶ ὄντις φορεῖς τῶν ἰδεῶν τοῦ Νέου Κράτους καὶ τῶν ἐλπίδων τῆς 4ης Ἀδούστου. Αὐτὸ ἄλλως τε ἀποδεικνύει ἡ προθυμία καὶ ὁ ζήλος τῶν διδασκομένων.

Τὸ Σάββατον 21ην τρέχ. ἐπεσκέφθη τὴν Διοίκησιν ὁ Ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κ. Ε. Ν. καὶ τῆς Διοικητρίας ἐπεθεώρησε τὰ διάφορα γραφεῖα καὶ τὰ τμήματα αὐτῶν, ἐκφράσας τὴν εὐχαρίστησιν καὶ ἱκανοποίησιν Του, διὰ τὴν τάξιν καὶ καθαριότητα πού ἐβασίλευε παντοῦ, καὶ ἡ ὁποία σημειωτέον προήρχετο ἀπὸ τοὺς ἀξίωματικούς των γραφείων. Κατόπιν ἐπεσκέφθησαν τὸ Λαϊκὸν Γυμναστήριον, ὅπου ἐξοπλίζονται τὰ στελέχη.

Εἰς τὴν Υ. Θ. Α. παρατηρεῖται μεγάλη κίνησις εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομείς. Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι προσέρχονται τακτικὰ εἰς τὰς συγκεντρώσεις των.

Ἡ Ὑπ. τῆς τῆς ἐπεσκέφθη τὰ νέα οἰκήματα τοῦ δου καὶ 13ου Ὑποτομέως, τὴν δὲ 17ην τρέχ. τὸ Ἐργοστάσιον Ἑλληνικῆς Μεταξουργίας καὶ ὠμίλησεν εἰς τὰς ἐργαζομένας Φαλαγγίτισσας.

Εἰς τὴν Υ. Θ. Ν. μὲ τὴν ἑταιρίαν τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους ζῶντα κίνησις παρατηρήθη εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομείς. Τὴν Κυριακὴν 15ην τρέχ. ἐγένετο συγκεντρώσις καὶ ἐκκλησιασμός τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπάνισσαι ὅλων τῶν ὑποτομῶν καὶ ἀνάγνωσις τῆς ἡμερησίας διαταγῆς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως. Ἐπικολοῦνται ὁμιλίαι καὶ συστάσεις πρὸς τὰς συναγωνιστὰς περὶ τῶν καθηκόντων τῶν βαθμοφόρων πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν.

Εἰς τὸν 8ον Ὑποτομέα τὴν 9ην τρέχ. εἶδε χώραν συντομος ὁμιλία τῆς Ὑπ. καὶ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει των ἐργασιῶν τοῦ Ὑποτομέως καὶ σχετικὰ περὶ τῶν ἐθύνων των μελῶν εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. Νέαι ἐγγραφὰι παρατηροῦνται ἀδρόως εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομείς, καὶ ἰδίως εἰς τὸν 10ον ὅπου προσήλθον πολλὰ ἐργαζόμενα.

Ἐποτομῶν, τὸ δὲ τελευτᾷ.

Σεπτεμβρίου ἔκλεισε μὲ τὸν καταρτισμὸν τοῦ προγράμματος ἐργασίας ἐπὶ τοῦ ὁποῖου οἱ Ὑποτομείς ἐργάζονται.

Εἰς τὰς συγκεντρώσεις αἱ Φαλαγγίτισσαι τρέχουν μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν, σὺν νὰ ἐπέδρασαν ἡ πειθαρχία τοῦ Στρατοπέδου εἰς τὰς ψυχὰς των καὶ προσπαθοῦν νὰ μεταδώσουν ὅλην τὴν ὄντοτητα πού ἐδημιουργήθη μέσα εἰς τὴν ἀτιμωσίαν τοῦ στρατοπέδου, πού ἡ ὑγεία καὶ ὁ ἐνθουσιασμός τοὺς ἔδωκε τὴν δύναμιν ἐκείνην γιὰ νὰ ἀφοσιωθοῦν περισσώτερον εἰς τὸ ἔργον των. Ἡ ὁμαδικὴ ζωὴ ἔδωκε νέαν ὄψιν εἰς ὅλας ἐκείνας πού τὴν ἔζησαν, καὶ τώρα ἀνέλαβον μὲ μεγαλύτεραν ὁρμὴν τὸ ἀναδημιουργικὸν ἔργον πού ὁ Ἀρχηγός μας ἔταξεν.

Τὸ πρῶτον 10ήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου κατηναλώθη διὰ τὴν ὀργάνωσιν των διαφόρων γραφείων. Κατὰ τὸ τέλος του δὲ συγκεντρώθησαν αἱ ἀποφοῖτοι τῶν Γυμνασίων Πειραιῶς εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον, ὅπου ὠμίλησεν ἡ Διοικητρία περὶ τῆς μεγάλης σημασίας τῆς ὁποίας ἔχει ἡ ἐθελοντικὴ ἐργασία καὶ τὰς υποχρεώσεις ἀπέλναι τοῦ ἀτόμου, τῆς Οἰκογενείας, τῆς Πατρίδος καὶ γενικὰ τοῦ συνόλου. Ἐτόνισεν ὅτι τὸ καθῆκον κάθε Φαλαγγίτισσας ἐπιβάλλει τὴν προσφορὰν τῆς ἐργασίας τῆς.

Ἐξακολουθεῖ ἡ συστηματικὴ διαφώτισις καὶ ἡ ἐγγραφοὶ ὅλων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε. Ο. Ν. Τὴν Κυριακὴν ἡ Διοικητρία μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς ἐπεθεώρησεν ὅλους τοὺς Ὑποτομείς, εἰς τοὺς ὁποίους ὠμίλησε διὰ τὴν νέαν περίοδον πού ἀρχίζει.

Εἰς τὴν Ὑπ. Βορρᾶ γίνονται τακτικὰ συγκεντρώσεις εἰς ὅλους τοὺς ὑποτομείς. Σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα γίνονται καθ' ὁρισμένας ὥρας ἐντάξεις, ἐκκλησιασμοί, παιδιὰ, χοροί, γυμναστικαὶ ἀσκήσεις.

Τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν ἐγένοντο αἱ ἐξῆς ὁμιλίαι: Περὶ καθαρῶν καὶ εὐπρεπειᾶς τῆς στολῆς.— Περὶ κύκλου των Οἰκοκυρικῶν μαθημάτων.— Περὶ Οἰκοκυρίας.— Περὶ γυναικῶν καὶ ἐξορμητικῶν.— Περὶ ἐξουσίας 13 προσώπων ἐιδικότητων.— Σκοπὸς τῆς ὀργάνώσεως.

Εἰς τὸν 8ον Ὑποτομέα Ἀρσακίου Ψυχικοῦ ἐγένοντο γενικὰ συστάσεις εἰς τὰς νέας Φαλαγγίτισσας καὶ ὀνομασία δύο ὁμαδάρχων.

Τέλος ἐγένετο σύσκεψις βαθμοφόρων, ἐπιτελείου καὶ ὑποτομεαρχῶν.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΗΝ ΛΟΧΟΥ ΠΟΝΤΟΚΕΡΑΣΙΑΣ

Παραγγέλλομεν ὅπως ἅμα τῇ λήψει τῆς παρούσης συστήσετε εἰς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. Παροχθιοὶ νὰ προβάσιν εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ σπορὰν των ἀγρῶν τοῦ στρατευθέντος συναδέλφου Προϊσανίδου Ἀριστείδου, ἀποδεικνύοντα διὰ τῆς τοιαύτης των ἐνεργείας ὅτι εἶναι ἀξία μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. Νὰ ταρασγῶσι δὲ ἐπίσης πᾶσαν βοήθειαν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ στρατευθέντος, ὅστις τὴν στιγμήν αὐτὴν εὐρίσκεται φρουρὸς των συνόρων τῆς φιλικῆς μας Πατρίδος.

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητῆς
Στ. Πέτροβας

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΤΡΑΤΕΥΘΕΝΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ.— Η ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ ΤΩΝ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Πρὸς τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν Κιλκίς ἀπεστάλησαν αἱ κάτωθι ἐπιστολαὶ δύο ἐκ των στρατευθέντων Φαλαγγιτῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Κιλκίς:

Φλώρινα τῇ 18ῃ Σεπτεμβρίου 1939.

Κύριε Διοικητὰ σὰς χαιρετῶ. Μάθε πὺς δρίσκομαι στρατιώτης εἰς τὴν Φλώρινα καὶ θέλω νὰ μάθω τί γίνεται ἡ Ε. Ο. Ν. Πὺς τὰ περιᾶτε, εἴστε καλὰ; Σὰς ἐπεθύμησα πάρα πολὺ. Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τὴν

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

βοήθεια πού ἔδωκαν οἱ συνάδελφοί μου στὸ στίτι μου. Με συγχωρεῖτε κύριε Διοικητὰ πού σὰς γράφω μὲ μολύβι, διότι ἔδω εἶναι στρατιωτικὸ καὶ δὲν βρίσκεται μελάνι.

Σὰς χαιρετῶ

Ὁ Ὁμαδάρχης τῆς Ε. Ο. Ν. Παροχθίου
Ἀμανατίδης Λάζαρος

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἀγαπητέ μοι Ἀμανατίδη,

Χάρηκα πού πήρα τὸ γράμμα σου καὶ πού ρωτᾷς διὰ τὴν ἀγαπητὴν μας Ὀργάνωσι.

Νὰ μείνης ἡσυχὸς διὰ τὴν οἰκογένειά σου καὶ τὰ χωράφια σου. Οἱ συνάδελφοί σου στο χωριὸν ἔχουν ἐπιτολὴν νὰ καλλιεργήσουν καὶ νὰ βοηθήσουν τὸ σπίτι σου εἰς ὅτι χρειασθῇ.

Φύλαγε καλὰ τὰ σύνορα τῆς ἀγαπημένης μας Πατρίδος καὶ εὐχόμαι νὰ γυρίσῃς νικητής.

Μὲ ἀγάπην

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς
Στ. Πετροῦας

ΧΑΝΙΑ. — Ἐξεδόθησαν ἐγκύκλιοι πρὸς πάντας τοὺς σχηματισμοὺς Ε.Ο.Ν. Νομοῦ Χανίων σχετικὰ πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἐξορμήσιν διὰ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Εἰς τὰς ἐγκυκλίους ταύτας τονίζεται ἡ ὑποχρέωσις τὴν ὁποίαν ἔχουν τὰ μέλη τῆς ὁργανώσεως ἐν προκειμένῳ, ὡς καὶ τὰ ὀφελή ἅτινα θέλουσι προκύβει ἀπὸ τὴν ὀρασίαν ταύτην προστάσειαν.

— Ἦρχισαν καὶ συνεχίζονται αἱ συγκεντρώσεις τῶν ἀξιωματικῶν, βάσεις τῆς ἀρτιωτέρας ὁργανώσεως τῆς δουλείας. Ὁμοίως γίνονται τακτικῶς συγκεντρώσεις τῶν κατωτέρων βαθμοφῶρων, ὡς καὶ τοιαῦται τῶν ἐργαζομένων μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

— Ἡ κίνησις τῶν σχηματισμῶν τῆς Διοικήσεως Θηλέων ὀφείλει εἶναι ἱκανοποιητικὴ κατὰ τὴν διαρρέουσαν ἐξέτασιν.

— Κατ' αὐτὰς παρατηρεῖται ἀσθρὰ προσέλευσις νέων καὶ νεανίδων πρὸς ἐγγραφήν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ.Α.Σ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀναστάσιον Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ. Α. Σ. θὰ ἀναγραφῇ καθε λαπτομερεια, ἐπίσης θὰ ἀναφέρονται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὅχι διὰ τοῦ ἐπινοήσαντος τοῦ ἀποστολέως, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὀρίζει ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας, ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν τῶν λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἔ. ἔ.

Ἐλήφθησαν αἱ ἐργασίαι:

1) Κλασσικὴ Ἑλλάς — Βυζαντινὴ Ἑλλάς — Ἑλλάς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Οὐ μὲν πως πάντως βασιλεύσωμεν ἐνθάδε Ἀχαιοί. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίην, εἰς τύραννος ἔστω εἰς βασιλεύς».

2) Ἡ Ἑλληνικότης τῶν ἐπιστημῶν.

Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Μόνον ἐκεῖνος πού δὲν κάνει τίποτε δὲν κάνει λάθην» (Ροῦζβελτ).

3) Χριστιανισμὸς καὶ Ἑλληνισμός.

Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Δεῖ πειθαρχεῖν Θεῷ μὲν ὅσον ἡ ἀνθρώπων».

4) Ἡ Ἑλληνικότης τῶν ἐπιστημῶν.

Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Ἡ ἐπιστήμη παρέχει ἐν πάσῃ κτήσει τε καὶ πράξει οὐ μόνον εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ εὐπραγίαν».

(Πλάτ. Εὐθ. 281)

5) Τὸ αἰώνιον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Πατὴρς τε καὶ μητὴρς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτερον καὶ ἀγιώτερον ἐστὶν ἡ Πατρίς».

6) Χριστιανισμὸς καὶ Ἑλληνισμός.

Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου».

7) Ἡ Νεολαία καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου.

Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Αἰὲν ἀριστεύειν ὑπέρροχον ἔμμεναι ἄλλων».

Ἐκ τοῦ III Γραφείου Δ. Α. Σ.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Ἡ ἐπιτελὴς τοῦ σχ. τῆς Ὀργανώσεως, ἐν ἐκέρει τῆς χειμ. συγκεντρώσεις Φαλαγγιστῶν καὶ Σκατιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ἀμεινωταὶ ἐκτελεστοῦν.

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Τὸ ἀπόγευμα οἱ Περιφ. Διοικηταὶ ἐφθάσαν εἰς Τάλλαρον ὅπου ἐν οὐσάκει μετὰ τῶν ἐκεῖ διδασκάλων ἱδρύσαν Λόγον μετὰ τρεῖς ὁμάδας, ὅστις καὶ ὑπάγεται εἰς τὸ Τάγμα Κάμπου καὶ ἀνέθεσαν τὴν Διοίκησιν τοῦ Λόγου εἰς τὸν δημοδιδάσκαλον Θ. Τσόνον. Ἀκολουθῶν μετέβησαν εἰς τὸν κυρίως Κάμπον καὶ συνέζησαν μετ' ἀπάντων τῶν διδασκάλων, κατέληξαν δὲ εἰς τὴν Ἱδρυσιν τοῦ Ἀνεξαρτήτου Τάγματος Κάμπου μετὰ τῶν Κάμπων εἰς τὸν ὅποιον θὰ ὑπάγονται οἱ τέσσαρες Λόχοι Εὐρημιανῶν, Νεοχωρίου, Ταλλάρου καὶ Κάμπου. Τὴν Διοίκησιν τοῦ Τάγματος ἀνέλαβεν ὁ δημοδιδάσκαλος καὶ ἐπιδροὺς ἀξιωματικὸς Καλλιπύτης Λουκάς.

Οἱ κ.κ. Διοικηταὶ ἐπέστρεψαν εἰς Χίον λίαν ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τῶν ρθμῶν τῶν ζητημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. Κάμπου καὶ περιχώρων.

ΣΠΑΡΤΗ. — Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἡ κίνησις τῶν Σχηματισμῶν τῆς Διοικήσεως διαπλέει ἀρκούντως ἱκανοποιητικῇ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Συγκεντρώσεις τακτικαὶ ἐγένοντο εἰς ἀπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Διοικήσεως εἰς τὰς ὁποίας ἐγένοντο συμφῶνως τῷ προγράμματι τῆς Διοικήσεως. Ὀλοτε μὲν ὁμιλῶσι καὶ διαλέξεις ἐπὶ διαφορῶν θεμάτων καὶ διὰ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν, Ὀλοτε δὲ καθαρὰς ἐκπαιδευτικαὶ στρατιωτικαὶ συγκεντρώσεις καθ' ἃς ἐγένοντο ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδείσεως τῶν μελῶν. Οἱ Σχηματισμοὶ τῆς Διοικήσεως συμφῶνως πρὸς διαταγὴν τῆς ἐκάστην Κυριακὴν ἐκκλησιάζονται ἀνελπισῶν.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ. — Ἡ Περ. Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Ἀρρηνῶν Ἀργολιδοκορινθίας, κατόπιν γενόμενης συγκεντρώσεως εἰς τὴν Λέσχη Θελέων ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπου εἰς ἣν συμμετέσχον οἱ Διοικηταὶ τῶν Ὑποδιοικήσεων καὶ Φαλαγγῶν τοῦ Νομοῦ Ἀρρηνῶν καὶ Θελέων, ἐξέδωκεν ἐμπνευσμένην ἐγκύκλιον πρὸς ἀπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς, κλιμάκια καὶ ὕπηρεσιαι, δι' ἣς καλεῖ πάντας ὅσους ἐπιδοθῶσι μετ' ἐξαιρετικῆς ζήλου στήν νέαν Ἑθνικὴν ἐξόρμησιν τῆς ἐντατικῆς καλλιέργειας τῆς γῆς, ὥστε νὰ ἐκασφαλίσῃ ἡ αὐτάρκεια τῆς χώρας μας. Πρὸς τοῦτο ὑποδεικνύει νὰ καλλιερῶνται καὶ αἱ αἰαλαί, ὥστε οὐδὲ σπιθαμὴ γῆς νὰ μείνῃ ἀκαλλιεργητὴ καὶ ἀπροσέτοιμα διὰ τὴν καλλιέργειαν. Ὀλοτε μὲν καὶ κήρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ γίνοντι πρωτοτόροι εἰς τὴν δόξομασίαν μόνον, διὰ τὴν ἐκασφαλίσιν τῆς ἐπιμελείας τοῦ τόπου μας. Ἰδιαίτερος ἐπιστάτης ἡ προσοχὴ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς οἰκοπέρας κτηνοτροφίας, πτηνοτροφίας, οροτροφίας καὶ μελισσοτροφίας εἰς ἣν δέον νὰ ἐπιδοθῶσι ἀπαντα τὰ μέλη. Ἐπίσης συλλογὰς ὅσους συγκροτηθῶσι ὁμάδες οἵτινες θὰ προσφέρωσι τὴν προσωπικὴν τῶν ἐργασίαν διὰ τὴν καλλιέργειαν παντὸς χώρου παραμένοντος ἀκαλλιεργήτου, προσέτι καὶ νὰ παράσχωσι χεῖρα βοηθείας διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων τῶν στρατευθέντων.

ΑΡΓΟΣ. — Ὁ Δήμος Ἀργεῶν παρεχώρησεν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. ἀπαντα τὰ γῆπεδα, δημοτικὸς χώρος καὶ δημοτικὸς κήπος διὰ τὴν ὑπὸ ταύτης καλλιέργειαν τῆ ἀργῆς καὶ δαπάνης τοῦ Δήμου. Ἐπίσης δέχεται καθ' ὁποῖον τὸ οἶκόν τοῦ Γενικοῦ καὶ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. νὰ ἐκμισθῶσι καὶ παραχωρήσῃ εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. γεωργικὰς ἐκτάσεις ἰδιωτικὰς διὰ τὴν καλλιέργειαν.

— Ἰδιωτὴ τοῦ χωρίου Ἀρεῖας παρεχώρησεν ἑκτασιν ἀνω τῶν 5 στρεμμάτων εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ. — Ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Θεσσαρίας, συν-οδεύμενος ὑπὸ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ τῆς 129 Φάλαγγος μετέβησαν εἰς τὰ χωρία Παραπόταμον καὶ Ἅγιον Βλάσιον ὅπου, εἰς πολυάριθμον συγκέντρωσιν Φαλαγγιτῶν, ὁμιλῶν διὰ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν οὐστῆσας εἰς πάντας ἐργασίαν ἀξιοποιεῖν πρὸς ἐπίτευξιν ἐπαρκείας εἰς διὰ τὰ προϊόντα τοῦ τόπου. Ὅχι μόνον οἱ Φαλαγγίται, ἀλλὰ καὶ οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων μετ' ἐνθουσιασμῷ ἤκουσαν τὸν Περιφ. Διοικητὴν μετοδόντα τὰ κήρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ, τμήματα δὲ Φαλαγγιτῶν πρόκειται ν' ἀρχίσουν καλλιέργειαν διαφόρων προϊόντων εἰς ἐκτάσεις παραχωρηθησομένας ὑπὸ τῶν Κοινοτήτων.

Ὁμοίως ὁ κ. Γεν. Ἐπίτοπος Ε.Ο.Ν. περιόδωσεν εἰς τὰς περιφερείας Πάργας καὶ Παραμυθίας οὐστῶν εἰς πάντας ἐντατικὴν καλλιέργειαν διὰ τὴν αὐτάρκειαν τῆς χώρας.

— Αἱ ὁμάδες ἐιδικότητων τῆς Διοικήσεως οὐστῶσιν ἀπὸ πολλοῦ ἤρχον οὐστῶσιν ἐκπαιδευόμεναι. Ὅσα ἡ Νοσοκομεικὴ Ἐκπαίδευσις Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν ἔχει ἱκανοποιητικὰς προόδους, ὥς καὶ ἡ ἐκπαίδευσις εἰς τὴν Παιδικὴν Ἀεράμειαν. Ἰκανῶς ἐπίσης ἔχει ἐκπαιδευθῇ ἀπὸ μηνῶν εἰς τὰ μέσα Συνδέσμου καὶ διαβάσεως (σηματοδοτοῦσαν μορφοῦν) ὁμάς Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν, ἥδη δὲ πρόκειται ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐιδικὴ ἐκπαίδευσις ἑτέρας ὁμάδος.

— Κατόπιν ἐγκυκλίου τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Θεσσαρίας πρὸς ἀπαντας τοὺς Διοικητὰς Τμημάτων τῆς Διοικήσεως, οὐστῶνται νικητεῖν Σχολεῖα ἀγραμμάτων εἰς ἃ θὰ φοιτήσουν ἀναλφάβητοι Φαλαγγίται.

ΚΑΒΑΛΑ. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς ἐνοσημώσεως τῶν Προσκόπων εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. Τὴν Πρωτὴν οἱ Προσκοποὶ παρήλασαν διὰ τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ τῆς πόλεως μετ' ἀξιοσημείων τάξιν καὶ πειθαρχίαν.

Τὴν 2 μ. μ. ὥραν τὰ Τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. ἤρχον προετοιμαζόμενα τὴν 3.30 μ. μ. εἶχον μεταβῇ ἐν πλήρει τάξει εἰς τὸ Στάδιον τῆς πόλεως. Τὴν 4ην μ. μ. ἀπαντα τὰ Τμήματα τοῦ τε Προσκοπισμοῦ καὶ τῆς Ε.Ο.Ν. ἤσαν παρατεταγμένα ὑπὸ τὸ γενικὸν πρόσταγμα τοῦ Φαλαγγάρχου Καλατζή Μιχαήλ.

Ἀπὸ τῶν πρώτων ἀπογευματινῶν ὥρῶν πλήθος κόσμου εἶχε λάβει θέσιν εἰς τὸ μέρος τῶν κερκίδων τοῦ Σταδίου. Παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ γηπέδου τοῦ Σταδίου πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῶν κερκίδων εἶχε τοποθετηθῇ μικρὸς κήρυξ.

Τὴν τελετὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Γενικὸς Ἐπίτοπος Ε.Ο.Ν. Νομοῦ Καβάλλας Νομάρχης κ. Β. Δαμουράς, ὁ Διοικητὴς τοῦ Δ' Σ. Στρατοῦ, ὁ Ἐπιτελετὴς Δ' Σ. Στρατοῦ, ὁ Δήμαρχος Καβάλλας, ὁ Διοικητὴς Χωροφυλακῆς καὶ πάσαι αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

Μετὰ τὴν ἀφίξιν τῶν ἐπισήμων ἡ Στρατιωτικὴ Μουσικὴ ἀνέκρουσε τὸ ἐμβατήριον τῆς Σημείας καὶ πάντα τὰ Τμήματα ἐπὶ τῷ παραγγέλματι τῆς προοχῆς ἐν ἀπολύτῳ ἀκινήτῳ χαιρετοῦν τὴν Προσκοπικὴν Σημείαν.

Ἀναγινώσκειται ἡ Διαταγὴ τοῦ Περιφ. Ἐφόρου Προσκόπων καὶ γίνεται ἡ κάλυψις τῆς Σημείας τῶν Προσκόπων.

Ἀκολουθῶν ἀναγινώσκειται ἡ Ἡμ. Διαταγὴ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ τῆς XXVIII Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν., ἔπειτα χαιρετισμὸς πρὸς τὴν Σημείαν τῆς Ε.Ο.Ν., παρθέσις τῆς Σημείας ταύτης, εἰσεὶς δὲ ἡ ἐορτὴ μετὰ τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ τὸν Ἑθνικὸν Ὑμνον.

— Ὁ Διοικητὴς τῆς XXVIII Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. συνοδεύμενος ὑπὸ τῶν Ἐπιτελῶν καὶ τοῦ Διοικητοῦ τῆς 177ης Φάλαγγος ἐπεσκέσθη τὰ χωρία Κοκκινόχωμα, ὅπου ἐκαλλιερῶντο 11 στρέμματα ὑπὸ 18 ἐργῶν βοῶν ἐντὸς 4 ὥρων. Ἀμυγδαλεῖα καὶ Πιλοτύλιον, ὅπου ἐκαλλιερῶντο κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀνέλογον ἐκτάσεις.

Ἡ Διοίκησις εὐρίσκειται εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν θέσιν νὰ διαπιστώσῃ τὴν πραγματικὴν ἐφαρμογὴν τῶν συστημάτων τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐυελπιστοῦσα ν' ἀναγγεῖλῃ καὶ μεγαλύτερας ἐπιτυχίας μετὰ πολὺ ἀνώτερος ἀποτελέσματα.

ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΝ. — Τὰ μέλη τῆς 231ης Φάλαγγος ὄργων καὶ ἐκαλλιερῶν τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα, ἀγρόν ἐκτάσεως 7 στρεμμάτων.

Ἐπίσης οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐνταῦθα Γυμνασίου ἐκαλλιερῶν ἀπαντα τὸν πρὸ τοῦ σχολείου χώρον ὑπὸ τὴν ἐπιμελίαν τοῦ καθηγητοῦ κ. Κουτρούλη.

ΠΛΑΤΑΝΟΒΥΣΣΙΣ (Δράμας). — Ὁ Διοικητὴς τοῦ II Τάγματος τῆς 245ης Φάλαγγος Παραποτίου Τετράρχης κ. Φαπιδῆς μετέβη εἰς Πλατανὸν πρὸς ἐπιθεώρησιν τοῦ αὐτοῦ Σχηματισμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων ὁ Διοικητὴς τοῦ Τάγματος ὁμιλῶν πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας, Σκαπανεὺς καὶ κατοίκους τῆς Κοινότητος Πλατανῶν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐντατικῆς καλλιέργειας τῆς γῆς.

Ἀκολουθῶν εἰς συγκέντρωσιν βαθμοφόρων τοῦ Τάγματος συνεζητήθη ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποῦ θὰ καθίστατο δυνατὴ ἡ παροχὴ βοηθείας ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὰς ἀπόρους οἰκονομίας, ὥς καὶ εἰς τὰς στερομένους ἐργατικῶν χειρῶν διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν των.

Ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἐπιτροπῆς τῆς Κοινοτήτος Πλατανῶν παρεχωρήθησαν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. ἀκαλλιεργήτοι ἐκτάσεις ἐκ 18 περίπου στρεμμάτων, ἵνα καλλιερῶντο ὑπὸ Φαλαγγιτῶν τῶν Σχηματισμῶν Πλατανῶν, Πρινοῦ καὶ Μαυροκορδάτου.

ΣΕΡΡΑΙ. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἐπιθεώρησις τῶν Σχηματισμῶν τῆς 231ης Φάλαγγος Νέου Πετρίτσιου καὶ Ἀγγίστρου ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπου Ε.Ο.Ν. Νομάρχου κ. Καλεζιζώτου καὶ τοῦ Α' Ἐπιτελοῦς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Σερρῶν Ἰατροῦ κ. Νικ. Βέλίου.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Μὲ πολλὴν ἐπισιμότητα ἐγένοντο τὴν Π. Κυριακὴν διὰ ἐγκαίνια τῶν νέων γραφείων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θελέων Ζακύνθου. Εἰς τὴν ὥραν τελετὴν τῶν ἐγκαίνιων παρέστησαν ὁ Νομάρχης κ. Μεταξάς, ὁ Δήμαρχος καὶ αἱ τοπικαὶ ἀρχαί. Μετὰ τὴν τελεσὶν τοῦ ἀγασμοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Χρυσόστομου ὁμιλῶν τὴν περιφερειακὴν Διοικήτρια Θηλέων.

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 107)

στυνομία θὰ συνεχίσωσι τὴν ὑπηρεσίαν των μέχρι νεωτέρας ἀποφάσεως.

Θεσσαλονικὴ 26 Ὀκτωβρίου 1912.

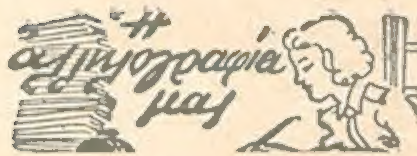
Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀρχιστρατήγου ΔΟΥΣΜΑΝΗΣ — ΜΕΤΑΞΑΣ

Ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ ΧΑΣΑΝ — ΤΑΧΣΙΝ.

Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου ἐγένετο ἐπίσημος ἡ εἰσοδος τοῦ Διαδόχου... Ἡ πόλις πλέει εἰς τὴν γαλανόλευκον!... Οἱ Ἑλληνες ποῦ ἔκρυσαν τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν εἰς τὰ κατὰσθα τῶν σεντουκιῶν του, τὴν ἐθαλάναν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ καὶ τὴν ὕψωσαν εἰς τὴν κατοικίαν των. Ὅλοι ἐορτάζουν. Ἡ χαρὰ εἶναι ζωγραφισμένη εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων... Καὶ ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Διαδόχου ἀποτελεῖ ἀληθὴ ἀποθέωσιν...

Ἡ Θεσσαλονικὴ Ἑλληνικὴ!... ὁποῖα ἀγαλλίασις... Ἑλληνικὴ ἡ πόλις τοῦ Μυροβλήτου ἀπὸ τότε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας... Ἀγγελος Μεταξάς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΕΤΡΟΥΛΑΝ ΚΑΨΗ. 'Η «Νεολαία» ο' εφ' χαρισίται θερμώς γιά τίς εχέες σου. Μας γράφεις: 'Η Δευτέρα είναι γιά μένα ή Δραϊστήρη μέρα της εβδομάδος, επειδή την ημέρα αυτή μου φέρνουν την «Νεολαία». — **ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.** Δέν έχεις δίκιο. Αντίθετος μάλλον μπορούμε νά σέ διαβεβαιώσουμε ότι ή συμβολή σου στην αείφιση γιά την αὐτάρκεια είναι εξαιρετικά αδαστή. 'Αλλοίμονον αν δὴ ή 'Ελλάς περιόριζο τὴν καλλιέργη μόνον λαχανικά, τὰ οποία μάλιστα φερνουν, ἐν συγκρίσει με ἄλλα προϊόντα, σὸν τόπο μας. 'Η ἴδια σου νά ἐπιδοθῇ κατά τίς ὥρες τῆς σχολῆς σου στην ὀρυκτογραφία εἶναι πολὺ ἐπιτυχεῖς καὶ εἰσὶ γι' αὐτὸ ἀξίειαι. Σοὺ ἀπαντοῦμε ἐν συντομίᾳ εἰς τίς ἐρωτήσεις σου ἐπιφυλασσόμενοι νά σοὺ υποδείξωμεν ἐν καιρῷ ποιά σχετικὰ βιβλία νομίζομεν ὅτι θὰ σέ βοηθοῦσαν: 'Η τεχνική ἐπιστήμη δέν ἀποτελεῖ παραβίασιν τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ οὐτε εἶναι, ὅπως γράφεις, ἐπινόησις τοῦ ἀνθρώπου. 'Ο ἀνθρώπος ἀντὶ τὸ ὅτι τὴν μέθοδον τοῦ τεχνικοῦ ἐκπαιδεύει ἀπ' αὐτὴν τὴν ἴδια τὴ φύσιν, ἐφ' ὅσον σὺ θερμὰ κλίματα ή ἐκπαιδείας πολλῶν πούλων γίνεται με τεχνικὸν ἐκπαιδεύον, δηλαδὴ με τὴν ἐπίδοσιν μόνον τῶν ἡλικίων δάκτων. 'Η μέθοδος τοῦ τεχνικοῦ ἐκπαιδεύον εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὰ πολὺ παλὰ χρόνια. Οἱ πρώτοι, ποὺ ἐκρημοποίησαν εἰδικὸς ἐκκαλαπτήρας ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι. Κατεσκεύαζαν ἀπὸ τοῦδε φουρνοῦ με πολλὰ διαμερίσματα, μίσην ἀπὸ τὰ ὅποια ἐταποθετοῦσαν τὰ πρὸς ἐκπαιδὸν αὐγὰ. Γιά νά ἐξαστοῦν τοὺς φουρνοὺς ἐκρημοποιοῦσαν στεγνὴν κοπριά καμψίας καὶ ἐντὶ ἀγχοῦ. Πᾶν τώρα περισσότερα ἀπὸ πενήντα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἐκρημοποίησιν γιά πρώτη φορά ή τεχνική ἐκπαιδὸς με συστηματικῶς ἐκκαλαπτικὸς μηχανεῖς. Τέτοιες μηχανεῖς ὁπαρουν σήμερα πολλῶν εἰδῶν καὶ διαφέρουν τόπων. 'Αλλες ἐξαστοῦνται με κάρβουνα, ἄλλες με λάμπα πετρελαίου καὶ ο' ἄλλες ή θερμότης παράγεται με ηλεκτρισμό. 'Η βάσις τῶν πάντων εἶναι περίπου ή αὐτή. 'Η ἐκκαλαπτική μηχανή κάνει δτι καὶ ή κλῶσσα: ἐξασταίνει τ' αὐγὰ. Οἱ ηλεκτρικὲς κλῶσσομηχανεῖς μάλιστα, λόγω τῆς τελειότητος τῶν, διατηροῦν πάντοτε τὴν ἴδια κανονική θερμοκρασίαν, ποὺ χρειάζεται γιά τὴν ἐκπαιδὸν τῶν αὐγῶν. Κι' ὅπως καταλαβαίνεις στή δουλειὰ αὐτὴ ὁ κυριότερος παράγων εἶναι ή σταθερὰ καὶ κανονική θερμοκρασία. Οἱ ἐμῶντες, γιά τίς ὅποιες ἐρωτᾷς, εἶναι οἱ λεγόμενες ἀναθερπτικές μηχανεῖς. Αὐτὲς παραλαμβάνουν τὸν νεοσσοῦς — τὰ νεογένητα πούλκκια — καὶ φροντίζουν νὰ τοὺς ἐξαστοῦν. Αὐτὸ δέν κάνει ή κλῶσσα διὰν μαζεύη τὰ πούλκκια τῆς κάτω ἀπὸ τίς φτερούγες τῆς: Αὐτὰ τὰ ὀλίγα γιά νά σέ πείσωμεν ὅτι ή τεχνική ἐκπαιδὸς δέν εἶναι ἐμπίστημος. Χαρά σέ κείνον ποὺ διασέτει τὸν χρόνον καὶ τὰ μέσα νὰ προμηθευθῇ δυὸ τέτοιες συσκευές, ὅλῃ μιά ἐκκαλαπτική καὶ μιά ἀναθερπτική, καὶ νὰ βγάξη πούλκκια καὶ αὐγὰ. 'Ολοὶ πρέπει νὰ προσπαθώμεν, ποῖος λίγο ποῖος πολὺ, γιά τὴν πρόδο τῆς πτηνοτροφίας στή χώρα μας. Ξέρεις πόσα πληρώνομε κάθε χρόνο γιά τ' αὐγὰ ποὺ φέρνομε ἀπὸ ξένες χώρες; 65.000.000 δραγμέ! Πρέπει λοιπὸν ή δέν πρέπει νὰ μειωθῇ ή εισαγωγὴ αὐγῶν; 'Αρχισο ὁ ἴδιος, μιά ποὺ εἶχει τόσην δρεξί, καὶ φροντίσει νὰ διαφωτίσης κι' ἄλλους σχετικὰ με τὸ ζήτημα τοῦτο, σὸ ὁποῖον εἶναι χάρος μας νὰ δώσωμε πολλή προσοχή, ἀπὸ ἄλλως τε τὸ ἀπαιτεῖ καὶ ὁ 'Αρχηγός μας κ. 'Ιωάννης Μεταξάς. — Ν. Δ. Τὸ διηγηματάκι σου εἶναι πολὺ καλὸ, ἐξαιρετικὰ καλὸ. Τὸ θέμα πρωτότυπο, τὸ ὅρος ἄριστο, τὸ ἥθικὸ συμπεριεσμα λοιπὸν. Καθαρογραμμικὸν τόσο, ποὺ χαίρεται κανεὶς καὶ νὰ τὸ βλέπῃ ἀπλῶς. 'Αλλὰ γιά ποῖο λόγο ζητεῖς νὰ σοὺ ἀπαντήσωμε με τ' ἀρχικά τὸ δυνάμτος σου καὶ μόνον ἀν δημοσιεύσῃς τὸ διηγημα νὰ βάλωμε τ' ὄνομα σου ὀλοῦλη; Οἱ παρατηρήσεις, ποὺ σημειώνονται στή στήλη αὐτὴ γίνονται με ἀγαθὴ προαίρεσι καὶ δέν πρέπει κανένας νὰ ἐλγεται ἀν τοὺ ἀπαντήσωμεν ὅτι τὸ ποῖμα ή τὸ διηγημα, ποὺ μᾶς ἐστειλε, δέν εἶναι δημοσιεύσιμο γιά τὸν ἑνα εἶτε τὸν ἄλλο λόγο, ἔχοντες δτι ἀποτελοῦμε μιά οἰκονομία, μιά ἀγαπημένη μάλιστα οἰκονομία, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἀλληλοστέονται; Ποῖος θὰ σέ σχολιάσει; Πάντως σὺ κάνομε τὴ χάρι, ἀλλὰ πρὸς ζήμιαν σου, καθὼς βλέπεις. Τόσοι ἐπαινοὶ ἐπῆγαν χαμένοι! Τόσο ἐκλόγιος ὁ Ν. Δ., δηλαδὴ ὁ Κύριος Κανεῖ! Τὸ διηγημα ἐτέθη ὡς ὅταν τῆς 'Επι-

τροπῆς. 'Ασφαλὲς θὰ δημοσιεύῃ. — **ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.** 'Ελάσωμεν τὴν ἐπιστολὴν σου, τὴν ὅποιαν δὲ διαβεβαιώσωμεν εἰς τὸ ἀριόνητον Γραφεῖον. — **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΕΔΟΥΡΗΣ.** Θὰ γίνῃ καλύτερο ἀν περικύβης ἐνα μέρος τοῦ διαλόγου. Τὸ περιγραφικὸ μέρος ἀρκετὰ καλὸ, γραμμικὸ μόνον σὲ ὑπερβολικὰ ρωμαντικὸ ὅρος, ποὺ σήμερα δέν συνήθίζεται! Βλέπεις καὶ ή λογοτεχνία ἔχει... τίς μόδες τῆς. Πάντως αὐτὴ εἶναι μάλλον προσωπική γνώμη. 'Ο καθεὶς εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐκφράζεται σύμφωνα με τὴν αἰσθητικότητά του — ἀντὶληφν τοῦ καλοῦ —, ἀρκεῖ αὐτὸ ποὺ γράφει νὰ εἶναι ἥθικὸ καὶ ὠραῖο, δηλαδὴ πραγματικὰ ὠραῖο. Καὶ ὁ Παγαμένης καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῆς ἐποχῆς τοῦ ἐγραφαν σὸ ὅρος, ποὺ σοὺ ἀρᾷσι, ἀλλὰ πόσο τέρπον καὶ σήμερα. — **ΑἰΔ/ΤΟΝ ΙΕΡΕΑ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΟΥΤΣΙΝΟΣ.** Εἰς τὴν ἀπὸ 9-10-39 ἐπιστολὴν σου ἀπητήσωμεν ἥδη ταχυδρομικῶς. Μας γράφετε: «'Εν ἀπλότητι καὶ ἀφελείᾳ πνεύματος καὶ ἐν εὐκρινείᾳ καρδίας φέλλω νὰ σοὶ εἰπῶ ἐκ προοιμίου ὅτι μετὰ δυνάμτος χαρὰς καὶ μυχλοῦ ἐνθουσιασμοῦ λαμβάνω τὸν κάλογον διὰ νὰ σοὶ ἐκράσω μόνον τὸν ὑπερεκκεντρωτὸν τῶν κρυφίων αισθημάτων μου ἐπὶ τῇ περιτομῇ τῆς εἰσελεύσεώς σου εἰς τὸ δεύτερον τῆς πολυμυθίας, ἀλλὰ καὶ πολυεξόδου τῆς σταδιοδρομίας σου ἐτος. 'Ἦδη ἔδρεψας ἀπαρχὰς εὐχάμιων καρπῶν. 'Ἦδη ἡνιόκας ἀσλακας βαθεῖς, ὅτινες ἐδέχθησαν εἰς τοὺς κόλπους τῶν τῶν πολυχῶν σπορῶν ἔθνικῶ πρὸς νέας δόξας συναγερμοῦ. Τὸ ἔσχατος τὸ ὅποιν ἀνέλασας καὶ ἐπιχειρεῖς νὰ καλλιέργησῃς εἶναι πλουτοπαραγωγὸν πρώτης τάξεως καὶ ἀρίστης ἐκδόχης, διότι εἶναι ή ἐλληνική φυλή, ὁ ἐλληνικὸς νοὺς καὶ ή ἐλληνική ιστορική ἀξία ἐπὶ πάντος ἐυγενούς καὶ ἐνδόξου ἐπιπέδου. 'Εμπρός λοιπὸν μετὰ θάρρους καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐκδοκίμας καὶ ἐνδόξας διὰ νέας δόξας, διὰ νέους ἀσλους, διὰ νέα κατορθώματα, διὰ μίαν νῆαν ἐνδοξοτέραν 'Ελλάδα, δι' ἑνα τρίτον ἀνώτερον Πολιτικόν. — **ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΡΗΣΤΑΚΗΣ.** 'Η διασκευή σου δέν εἶναι τόσο ἐπιτυχής. Ζημιώνει τὸ πρωτότυπον. 'Αλλὰ γιά ποῖο λόγο τὴν ἐχειρήσῃς; Τὸ δημοτικὸν τραγοῦδι εἶναι μὴ μὲν ὅπου (— μὴ μ' ἐγγίγης). Καὶ τὴν ὀρυκτογραφία σου ν' ἀλλάξωμε, γάνει ἀπὸ τὴν χάρι σου. Κι' ἐοὺς τῆς αἰσεῖς σονέττο. Εἴμεθα βέβαιον ὅτι συμφωνεῖς μαζί μας. Στείλε κατὶ ἄλλο, ἀν ἔχης. — **Γ. ΚΑΡ.** 'Αν θέλῃς στείλε πάλι τὰ ποῖματα καὶ σταυράλες. — **ΜΙΧ. ΜΑΜΟΥΖΕΑΝ.** Τὸ σταυράλες ἐβόδι σὸν ἀρμόδιο συντάκτην, ὁ ὅποιος θὰ σοὺ ἀπαντήσῃ σχετικῶς. Στείλε καὶ τὰ τραγοῦδια, ποὺ μᾶς λές καὶ ἀν εἶναι καλὰ θὰ δημοσιεύσωμεν εἰτε ἀναφέρονται εἰτε δέν ἀναφέρονται σὴν ἄνθ Λογοστοῦ. Πρόσεξ' τὴν σελίδα 170 βῆμα τῶν νέων καὶ δὲ ὅτι ἔχουν δημοσιεύσῃ ἔκει πολλὰ ἔμμετρα καὶ πεζὰ με διάφορα καὶ ποικίλα θέματα. Εὐχαριστοῦς νὰ μᾶς στείλῃ καὶ ὁ πατέρης σου, τὸν ὅποιο, σὲ παρακαλοῦμε, νὰ χαίρεταις ἐκ μέρους τῆς «Νεολαίας». — **Ε. ΜΟΣΧΟΝ.** Τὸ ποῖματάκι, ποὺ μᾶς ἐστειλες, δέν φαίνεται πρωτότυπο. Εἶναι σχεδὸν τὸ ἴδιο με κάποιο παλαιὸ ποὺ δημοσιεύεται σὲ διδακτικὰ βιβλία:

ἐλὸς μου μητέρα μίαν εὐχὴ
νὰ πάω νὰ πολεμήσω

Γι' αὐτὸ δέν μπορεῖ νὰ δημοσιεύῃ. — **ΔΑΝΙ-ΗΛ ΚΡΗΣΤΟΝ.** Τὸ ποῖμά σου «'Η Νέα 'Ελλάς λέγει μεγάλας ἀλήθειες καὶ σωστὰ πράγματα, ἀλλὰ εἶναι πολὺ πρόχειρα γραμμένον. Νὰ τὸ πρῶτο τετράστιχο:

Κεῖ ρημασμένη ἦσαν,
μέσα εἰς τὰ φεράγγια,
σὲ σπάρσαν ἀλύπητα
ἀμέτρητα κοράκια.

'Η λέξις φεράγγια δέν δημοικαταλητεῖ, ὅπως βλέπεις, με τὴ λέξι κοράκια. Γιά νὰ καταλάβῃς καλύτερα: ή λέξις φεράγγια δημοικαταλητεῖ (— ταυρίζεται) με τὴ λέξι σπάράγγια κι' ή λέξις κοράκια δημοικαταλητεῖ με τὴ λέξι γερὰκια καὶ ἄλλας. Μὰ ἐκτός ἀπὸ τὸ λάθος τοῦτο, τὸ τετράστιχο, ποὺ δημοσιεύομε, ἔχει κι' ἄλλα ἐλαττώματα. Καὶ γιά τὸν «'Υμνος τὰ ἴδια ἔχομε νὰ σοὺ υποδείξωμε. Βιάζομαι πολὺ. 'Όταν γράφῃς κατὶ ἀφινὲ τὸ ἴδιον καιρὸ σὸν συρτάρι σου, διάβαζε τὸ ποτε — ποτε καὶ θὰ ἴδῃς πόσα πράγματα θ' ἀνακαλύψῃς, ποὺ θέλουν διόρθωσι καὶ τὰ ὁποῖα θὰ διορθώσῃς με εὐκολία. Ξανακοίταξε λοιπὸν αὐτὰ τὰ ποῖματά σου, διόρθωσε δτι μπορεῖς καὶ στείλε τὰ πάλι. Σημείωσε σὸ πρῶτο Σ 20 καὶ σὸ δεύτερο Σ 21. — **ΠΕΤΡΟΣ ΛΑΜΠΡΟΝ.** Μᾶς βάζεις σὲ δύσκολη θέσι. Τὸ πρῶτο τετράστιχο τοῦ ποῖματος «Βαρκοῦλα» εἶναι καλογραμμικόν, ἀλλ' ἀπὸ καὶ κάτω καὶ οἱ στίχοι χαλαίνου — καθὼς συνήθιζομε νὰ λέμε — καὶ τὸ νόημα βγαίνει με δύσκολα. Νὰ τὸ πρῶτο τετράστιχο:

Βαρκοῦλα, ποὺ κῦλῃς σιγὰ
στὰ γαλῶνα νερά σου
κι' ἔχεις τὸ γέρο τὸν φάρᾳ
γιά συντροφὸν κοντὰ σου,
ποὺ δέν φοβᾷται τὸ βορρᾳ
καὶ τ' ἀγριεμένο κύμα
καὶ στέκει πάντ' ἀσάλευτος
σὴν πλώρη εἰτε σὴν πρύμνᾳ

Τί συμβαίνει; Παρατηροῦμε ἀκόμη σὴν ὀρυκτογραφία μερικὰ λαθάκια ἀσυγχώρητα. 'Εξηγήσε μας καὶ υποσχεσθε νὰ σέ ικανοποιώσωμε με τὸ παραπάνω. Τὸ ποῖμά σου ἔχει αὐτὸ ἀριθμὸ Σ 22. — **ΑΡΧ. ΟΡΑΦ.** 'Οχι γράμματα καὶ συνταγὰς σὸ ἴδιο φύλλο χαρτιοῦ. Διάβασε τὴν στήλη τῆς ἀλληλογραφίας ὀλοκληρῇ. 'Επειτα, πῶς ἐστειλες σὴ «Νεολαία» γιά δημοσίευσιν τέτοιου εἶδους ποῖμα; Πολὺ περίεργον, ἐκτός πιά ἀν δὲν τὴ διαβάζῃς, πράγμα ποὺ δέν τὸ πιστεύομε ἀπὸ τὴν προσαγορεύεις «'Αγαπητὴ μου Νεολαία». Τὸ ποῖμά σου δέν τὸ ἐκδόσαμε, τοὺ ἐδόσαμε μάλιστα ἀριθμὸ, εἶτοι γιά τὸ ιστορικὸν τοῦ πράγματος! — **ΕΛΜ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.** 'Επιστολὴ καὶ ποῖματά σου σὸ ἴδιο χαρτί! Γράψε τὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ στείλε τὰ πάλι. Σημείωσε Σ 24. — **Κ. Κ.** 'Όταν γράφετε σὴ «Νεολαία» προσωπικὰς ἐπιστολάς δέν εἶναι ὀρθὸ νὰ χρησιμοποιεῖς οὐτε σφραγίδες, οὐτε ἐντυπα χαρτιὰ τῆς Ε. Ο. Ν. Προτιμότερο νὰ γράφετε σὲ μιά κῶλα τετραοῦδι. Τὸ «Φθινόπωρον» καλογραμμικόν, ἀλλὰ δοκτυλογραμμικόν ἔλεγε. Γιά ποῖο λόγο τὸ ἐστειλες εἶτοι καὶ δέν τὸ διόρθωσες με τὴν πένα πρὶν τὸ ταχυδρομίσῃς; Εἶναι τόσος εὐκολὸν πράγμα ή τάξις πάντως τὸ ἐτακτοποιώμεν ἐμείς καὶ τὸ ὑπεβάλλωμε σὴν 'Επιτροπὴ. — **ΣΟΦ. ΧΡΥΣ.** 'Η λέξις ΕΛΛΑΣ παίρνει δύσκολα: 'Ελλάς. 'Ολα τ' ἄλλα ὀρυκτογραφικὰ λάθη σου τὰ συγχωροῦμε ἐκτός ἀπ' αὐτὸ. Στείλε πάλι τὸ ποῖμά σου με τίς λέξεις 'Ελλάς, 'Ελλην, 'Ελληνική γραμμένους σωστὰ. Σημείωσε Σ 26. — **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΑΡΟΚΟΠΟΝ.** Τὸ ποῖμα «Στὴ νέα μας 'Ελλάδα» ὑπεβλήθη σὴν 'Επιτροπὴν. — **ΜΑΙΡΗΝ ΛΥΡΙΤΣΑΚΙ.** Μεταξὺ τῶν ἄλλων μᾶς γράφεις: «... μὲ ἀρᾷσι πολὺ ή ποίησι καὶ βρισκὸ σὲ σένα, «Νεολαία», διαβάζοντας δὴ τὴ στήλη τῆς ἀλληλογραφίας κάθε τεύχος, εἶνα πολὺτιμο σύμβουλο καὶ ὀδηγὸ. Πολὺ καλὰ κάνεις, ἀλλὰ γιά νὰ προσέδωσῃς καὶ νὰ γράφῃς ὀρατα ποῖματά σου πρέπει νὰ διαβάξῃς γνωστοὺς ποιητάς. Ν' ἀναλόγῃς τὰ ποῖματά σου, νὰ προσέχῃς τὴν τεχνική των καὶ νὰ κρατῇς σχετικὲς σημειώσεις. Πολλοὶ νομίζουν ὅτι σ' ἑνα ποῖμα δέν χρειάζεται τίποτ' ἄλλο, ἐκτός ἀπὸ τὸ εταίριασμα τῶν λέξεων. Καὶ ἀρᾷσῃς εἰς τὴν αἰσθητικὴν λέξεις, ποὺ ἔχουν βέβαια νόημα μοναχῶς τους, ἀλλὰ δέν διδοῦν κανένα νόημα βαλμένους ή μιά δίπλα σὴν ἄλλη. 'Ἰδοὺ ἐνα τετράστιχο ἀπὸ τὸ ποῖμα, ποὺ μᾶς ἐστειλε ὁ Σέργιος Αἰγιαῖος:

Δώσε μου μάνα μίαν εὐχὴ
δοῦν μου αὐτὴν τὴν παροχή,
εἶναι ὀρατα ή προσωχὴ,
'Αχ, κατὶ μέσα μου ἀνηχεῖ.

Βγαίνει κανένα νόημα; Τὰ ποῖματά σου «'Στὸν 'Αρχηγὸ μας καὶ ἐν Λογοστοῦς ὑπεβλήθησαν σὴν 'Επιτροπὴ. Τὸ «Γιά τὴν Πατρίδα» πρέπει νὰ τὸ προσέχῃς. Ξανακοίταξ' τὸ εἰτε' ἀπὸ λίγο καιρὸ. 'Αν τὸ ξαναστειλῇς σημείωσε Σ 27.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΣΩΤ. ΚΑΤΣΑΡΟΝ. 'Αταλάνη. 'Απορρίπτεται, επειδὴ οἱ λέξεις «Σκάλα» εἰς δέν συνδέονται με τὸ λοιπὸν σταυράλεον. — **Χ. ΧΑΤΖΗΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.** Γενικὸς καλὸ, ἀλλὰ ὁστερεῖ τεχνικῶς. Τὰ μαῦρα τετραγώνια πρέπει νὰ εἶναι σκορπισμένα. — **Μ. Μ. ΜΑΜΟΥΖΕΑΝ.** Πειραῖα. Γιστὲ ὀριζοντίως καὶ καθεῖως τὰ ἴδια; Στείλε ἐνα συνήθιστο. — **Μ. Β. ΤΣΙΡΟΓΙΑΝΝΗ** καὶ **Μ. Ι. ΚΥΡΙΑΝΟΝ.** Νὰ γράφετε ἀπὸ τὴν μίαν μόνον δειν τοῦ χαρτιοῦ. Οἱ ἀσκήσεις σας πάντως γνωστὲς. — **ΧΡ. ΔΑΛΑΜΑΡΚΑΝ.** Δέν δημοσιεύομεν σταυράλεα με τὰ ἴδια ὀριζοντίως καὶ καθεῖως. — **Α. Π. ΚΑΡΑΚΑΛΟΝ.** Πειραῖα. 'Εγκρίνονται. Συγχαρητήρια γιά τίς λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ τῶν σταυράλλων. — **Σ. Α. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΝ.** Θεσσαλονικὴν. 'Εγκρίνεται μόνον ή Ε. Ο. Ν. Τὰ ἄλλα μέτρια. — **Σ. ΝΑΧΜΙΑΝ.** Θεσσαλονικὴν. 'Ελάσωμεν ἐπὶ χαρτιὰ διαφόρων σχημάτων χωρὶς νὰ κατορθώσωμε νὰ βροῦμε ἀρχὴ καὶ τέλος. Γράφετε ἄλλη φορά συνήγη τῆς ἀσκήσεως, σὸ ἴδιο χαρτί. — **ΧΡ. ΣΩΣΩΝΙΔΗΝ.** Ἀθήνα. Τὸ σταυράλεον ἀνεπιτυχὲς (πολλὰ μαῦρα τετραγώνια), τὰ ἄλλα γνωστὰ. — **Γ. ΔΕΝΔΡΙΝΟΝ.** Καβάλλαν. Συγχαρητήρια γιά τὴν λύσιν τοῦ κρυπτογραφικοῦ. — **Χ. ΧΟΥΣΙΑΔΗΝ.** Θεσσαλονικὴν. 'Εγκρίνεται τὸ 9x9. Τὰ ἄλλα πρέπει νὰ σχεδιασθῶν με σινική μελάνη. — **ΣΠ. ΓΟΥΡΜΟΝ.** Δέν παρουσιάζει ἐνδιαφέρον.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ :

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 3 1/2 % μέχρι δραχμῶν 125.000.—

ΟΥΕΩΣ πρὸς 3 % ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 3 1/2 % — 4 1/2 %

Ὁ τόκος τοῦ Ταμιευτηρίου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἀπασα αἱ καταθέσεις εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἡγγυημένα ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπηλλαγμένα τελῶν χαρτοσήμου.

Μία ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀποταμίευσις.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ! Ἀποταμιεύετε καὶ καταθέτετε τὰς οἰκονομίας σας εἰς τὸ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Οὕτω προετοιμάζετε μίαν καλλιτέραν αὐρίον διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ συμβάλλετε συγχρόνως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας τῆς Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 31
55 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Α. Ε. ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΟΦΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Λειτουργεῖ συνεχῶς ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. μέχρι τῆς 7ης μ. μ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Κολοκοτρώνη 13
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Στόα Σπυρομήλιου (Μέγαρον Μ.Τ.Σ.)
Λεωφόρος Ἀλεξάνδρας καὶ Σπυρίδωνος Τριούπη

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ:
ΣΩΗΣ, ΠΥΡΟΣ, ΦΑΛΑΣΗΣ, ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ἀπὸ τῆς Γραφείας μας ἢ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν πόλιν σας Πράκτορά μας νὰ σας ἀναπτύξουν πάντα συνδυασμὸν ασφαλείας.
ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, διὰ τοῦ διακονοῦν ταχέως καὶ ἀπ' εὐθείας πᾶσαν ζημίαν σας.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ἐξυπηρετεῖτε τὴν Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν καὶ τὰ ἴδια σας συμφέροντα.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἀθήναι, Κολοκοτρώνη 13.
Τηλ. 21-144, 29-331.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ: Προστασία παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας τῆς κορινθιακῆς σταφίδος. — Βελτίωσις τῆς ποιότητος. Κοινὴ ἐναποθήκευσις τῆς σταφίδος. — Οἰνοποίησις χλωρᾶς σταφίδος. — Διασφήμισις τῆς σταφίδος εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ τὸ Ἑσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ὁ πλέον εὐθηνός, ὑγιεινός καὶ εὐγευστος ξηρὸς καρπὸς τῆς παγκοσμίου γεωγικῆς παραγωγῆς. — Εἶναι πλουσιωτάτη εἰς σάκχαρον καὶ βιταμίνας. — Ἐχει μεγίστην θερμαντικὴν δύναμιν. — Περιέχει μαγνήσιον ἐνδεικνυόμενον κατὰ τοῦ καρκίνου, ἀλκαλικὰς οὐσίας ὡφελίμους εἰς τὸ αἷμα, σίδηρον, ἄλατα κλπ. ὠφέλιμα εἰς τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου.
Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγείαν σας, ἔχετε οἰκονομίαν καὶ ἐνισχύετε τὴν ἑθνικὴν μας οἰκονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἑσωτερικοῦ ἀπὸ δραχ. 1 ἕως 100.000.—

Ἐξωτερικοῦ " " 1 " 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετῶν Δραχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βιβλίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους καὶ δι' ὅλων τῶν ἀγροτικῶν διανομῶν. — Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιεῖται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται. — Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὅριον τῶν καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δὲν κατάσχονται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν. — Διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀποταμίεως, τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον διαθέτει ἐιδικούς καλλιτεχνικούς κουμπάρους, πωλουμένους εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τοῦ Κράτους. — Ὅταν ἔχετε ἕνα κουμπάρν δύνασθε νὰ ἐξυπηρετήσετε κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς οἰκονομίας σας, διότι συνηθίζετε εὐκολώτερα σὲν ἀποταμίευσιν.

